

TOLEDO

BIBLIOTECA PROVINCIAL

Sala *Reservada*

Número *916*

TOLEDO

Biblioteca Arzobispal.

+ 5^a 452 3

+ Lab No 15 post tabla 3.

Tit 147905
C 1195995

R 376243

5 R - 15 - 3 -

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Α

ΡΕΟΡΑΓΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Α

θηνῶν πρὸς Τιμόθεον ἐπίσκοπον

πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν

ἱεραρχίαν λόγος,

μετὰ τῶν ἁγίων ἐπισημοῦν.

D. DIONYSII AREOPAGITAE A

theniensium Episcopi ad Timotheum

de ecclesiastica hierarchia,

Oratio:

Cuius capitulum argumenta sequenti p̄-
gina continentur.

Adiuncta sunt fini Græca Scholia in
hanc orationem.

De D. Ivan. ^{co} de Santiago -
Palomares.

ΤΑ ΔΕ ΤΑ ΚΑΙΦΑΛΑΙΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ
ὁ ποῦ δὲ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρ-
χίας λόγῳ.

ρεῖ δὲ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας.
Μυστήριον φωτισματῶ.
Μυστήριον σωᾶξεως εἰς οὐκ κοινωνίας.
Μυστήριον τελετῆς μύρου.
Μυστήριον ἱεραρχικῶν τελειώσεων.
Μυστήριον μοναχικῆς τελειώσεως.
Μυστήριον ὑπὲρ τῆν ἱερωσὶν κοιμηθέντων.

ΤΩ ΣΥΜΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩ ΤΙΜΟΙ

ΔΕΩ ΔΙΟΝΥΣΙΘ Ο ΠΡΕΣΙ

ΒΥΤΟΡΘ.

ΤΙ μὲν ἢ καθ' ἡμᾶς ἰδραρχία,
παίδων ἰδρῶν ἰδρώτατε, τ' ἔνι
δέσ καὶ θείας ὄσι, καὶ θεουργικῆς
ὑψίστης, καὶ ἔνδργείας καὶ τε
ληώσεως, ἐκ τ' ὑποδρισμίου ἑ
ἰδρωτάτων ἡμᾶς ἀκροειξα λο-
γίωμ χη, τοῖς ἑλίδρας μυσαγω-
γίας πλὴν τελευτῶν δ' ἰδραρχί-

κῶν μυσηίων καὶ πρῶσέσεων τε τελεσμένων.

Αλλ' ὅρα ὅπως ἐκ δ' ορχήσῃ τὰ ἄγρια τῶν ἄγίων. οὐλα-
βήσῃ ἔ, ἢ τὰ τῶν ἰερῶν θεῶν ταῖς νοδραῖς καὶ ἀορά-
τοις γνώσεσι λιμήσεις. ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ ἢ ἄχραν-
τα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. ἰδρῶν δὲ μόνοις τῶν ἰδρῶν
μεθ' ἰδρᾶς ἐλλάμψεως ἰδροπρεπῶς κοινονῶν. ὅτω γάρ
(ὡς ἢ θεολογία τοῖς θειασώταις ἡμῖν πρῶσέδωκε) ἑ αὐ-
τὸς ὁ ἰκσὸς ὁ θεαρχικώτατος νὸς καὶ ὑποδρισίθ, ἢ πᾶ-
σης ἰδραρχίας ἀγισσίας τε καὶ θεουργίας ἀρχὴ καὶ ὄσια
καὶ θεαρχικωτάτη δύναμις, ταῖς τε μακαρίαις καὶ
ἡμῶν κρείττοσιν ὄσιας ἐμφανέσθρον ἄμα καὶ νοδρώτε-
ρον ἐλλάμπε. καὶ πρὸς τὸ οἰκείον αὐτὰς ἀφομοιοῖ ἢ
δύναμι φῶς. ἡμῶν τε ἑ πρὸς αὐτὸν ἀνατεινομένη, ἢ
ἡμᾶς ἀνατείνοντι τῶν καλῶν ὄρων, συμπύσῃ τὰς πολ-
λὰς ἐτόροτητας, καὶ εἰς ἐνοσθὴ ἢ θείαν ἀκατελειώσας

α

β

ζωλῆ

ζωῶν, ἔξιν τε ὁ ἑνὸς ἄλλου ἰσοπρεπὴ δῶρεϊτῃ ϩ θείας
 ἰσοσύνης πλὴν δυνάμι, ὅς ἢς ὑπὸ τῆς ἀγίας ἐρχόμενοι
 ϩ ἰσορατείας ἑνὸς ἄλλου, ἐγγυτὸρ ἂν αὐτοὶ γηνοίμεθα
 ὅν ὑπὲρ ἡμᾶς ὅσιων τῆς ἡϩ δυνάμι ἀφομοιώσει τοῖ
 μονίμο τε καὶ ἀνεξαλλάκῃ ϩ αὐτῶ ἰσορᾶς ἰσορύσεως.
 καὶ ταύτη πρὸς τὴν μακαρίαν ἰσορᾶ καὶ θεαρχικῶ αὐ
 τῶ ἀναβλέψαντες, ὅρατε ἰσορᾶ ἐπιπρόσῃ ἐποπῆδύσαν
 τες ἰσορᾶς. καὶ ϩ τῶ θεαμάτων γνώσεως ἐλαμφθῆν-
 τες τὴν μουσικῶ ὑπὸ δῆμι, ἀϩορῶμῶοι καὶ ἀϩορῶ
 ταί. φωτισθεῖς καὶ θεαρχικοί, τετελεσμένοι καὶ τελε
 σιχογοὶ γηνοί δῶ δυνησώμεθα.

Τῆς ἡ ὅν ἢ τῆ ἀγγέλων ὅτι ὁ ἀρχαγγέλων ἰσοραρχία.
 καὶ τῶ ὑπορνοσμίων ἀρχῶν τε καὶ ὅσιων καὶ δυνά
 μεων κυριότητων τε καὶ θείων θρόνων, ἢ τῶ ὁμοταγῶν
 πῆς θρόνοις ὅσιων. ὅς ἢ θεολογία πρὸσεχῶς καὶ αἰ ποδὶ
 θεόντε εἶν ὁ μετὰ θεῶ πρὸ ἀδίσλωσι. χροσβίμ αὐτὰς ἐ/
 βραίων φωνῆ καὶ σδραφίμ ὀνομάζῃσα, ταῖς τῶ διακό-
 σμων αὐτῶ καὶ ἰσοραρχιῶν ἀγίας τάξεσι καὶ διαρέ-
 σεσι ποδὶ τυγχάνων εὐρήσεως. ἑν τῶ τοῖς ἡμῶν ὅκ ἐπα-
 ξίως μὲν, ὡς ἐπιπρόσῃ δὲ καὶ ὡς ἢ θεολογία τῶ ἰσορᾶτά-
 των γραφῶν ὑφηγήσατο, πλὴν κατ' αὐτὰς ἰσοραρχίαν
 ἀνυμνηκότων. τοσῶτον δὲ, ὅμως εἰπεῖν ἀναγκαῖον. ὡς
 ἐκείνη τε καὶ πᾶσα καὶ ἡνυῦ ὑμνησμένη πρὸ ἡμῶν ἰσορα
 χία, μίαν ἔχει καὶ τὴν αὐτὴν δῶ πάσης ϩ ἰσοραρχικῆς
 πραγματείας πλὴν δυνάμι. αὐτὸν τε τὸν ἰσοραρχίω,
 ὡς ἢ κατ' αὐτὸν ὅσια καὶ ἀναλογία καὶ τάξις ἔχει τε/
 λεοθῆναι ἡϩ τὰ θεία ὁ θεοθῶια. ὁ τοῖς ὑποβεβηκόσι
 μετὰ

μεταδιδόναι κατ' ἀξίαν ἐκάστω τ' ἐγγυνομλήης αὐτῷ θεῷ
 θεν ἰδράς θεώσεως. τὸς τε ὑποβεβηκότας ἐπεδοαι μὲν
 τοῖς κρείττοσι, ἀνατείνειν δὲ εὖς ἡτῆος ὑπὲρ τὰ πρόσω.
 εὖς δὲ καὶ προίγναι, ὡς δυνατὸν ἐτόροις ἡγείων. καὶ
 δια τούτης εἰ γνῶναι καὶ ἱεραρχικῆς ἀρμονίας, τοῖ ὄντι
 τως ὄντος καλῶ καὶ ὁφῶ καὶ ἀγαθῶ μετέχον ἐκαστοῦ
 ὅση δύναμις.

Ἀλλ' αἰ μὴ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄσια καὶ τάξις ὧν ἡδὴ μνήμῃ
 ἰδράν ἐποιήσαμεν, ἀσώματοί τε εἰσι. καὶ νοητῆ καὶ ὑ-
 πόκοσμιός ὅστιν ἡ κατ' αὐτὰς ἱεραρχία. τὴν καθ' ἡμᾶς
 δὲ ὁρῶμεν ἀναλόγως ἡμῖν αὐτοῖς τῆ τῶν ἀδελφῶν συμ-
 βόλων ποικιλία πληθυνομενίω. ὑφ' ὧν, ἱεραρχικῶς ὑπὲρ
 τῆ ἐνοειδῆ θεωσι καὶ συμμετρίας τῆ καθ' ἡμᾶς ἀναγόμεθα,
 θεόντε ὡς θείαν ἀρετῆ, αἰ μὲν ὡς νόστ νοῦσι καὶ
 τὸ αὐταῖς θεμιτόν. ἡμεῖς δὲ ἀδελφταῖς εἰκόσι καὶ τὰς
 θείας ὡς δυνατὸν ἀναγόμεθα θεωρίας.

Ἀληθῶς τε εἰπεῖν καὶ μὲν ὅστιν, οὐ, πάντες οἱ ἐνοειδῆς
 ἐφίγνται, μετέχουσι ὅχι ἐνιαύως ταυτοῖ τε καὶ ἐνός ὄν-
 τος. ἀλλ' ὡς ἐκάστω τὰ θεία ζυγὰ διανεμει κατ' ἀξίαν
 τὴν ἀκλήρωσι.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἡμῖν καὶ τῆ πόλι νοητῆ τε ὡς ἀδελ-
 τῶν πραγματεία διεξοδικότορον εἴρηται. νῦν δὲ τὴν
 καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίαν, ἀρχίω τε αὐτῶ ὡς ὄσια, ὡς οἶοντε
 εἰπεῖν πεφάσθαι, τὴν πασῶν ἱεραρχιῶν ἀρχίω τε καὶ
 τελείωσι, ἡσθὲν ὑπὲρ καλεσάμεν.

Εἰ μὲν ἱεραρχία πᾶσα καὶ τὸ σεπτόν τ' ἡμῶν ἰδράς
 πρᾶξις ὅπως τῶν ὑποκειμένων ἰδράν λόγῳ. ἡ κα

θολικωτάτη τῶν θεῶν τυχὸν ἱεραρχίας, ἢ θεῶν ἱερῶν
 συγκεφαλαίωσις.

Ἡ καθ' ἡμᾶς οὐκ ἱεραρχία λέγεται καὶ ἐστὶν ἡ ποσειδικ-
 κὴ τῶν κατ' αὐτῶν ἀπάντων ἱερῶν πραγματεία. καθ'
 ἡμῶν ὁ θεὸς ἱεράρχης τελευτῶν, ἀπάντων ἔξει τῶν κατ'
 αὐτὸν ἱερωτάτων τῶν μέθεξιν, ὡς ἱεραρχίας ἐπώνυμος.

Ὡς γὰρ ἱεραρχία ὁ φησὶς ἀπάντων ὁμῶς συληθῆσθαι
 ἔφη τῶν ἱερῶν διακόμισιν. ὅπως ἱεράρχῳ ὁ λέ-
 γων, δηλοῖ τὸν γένεον τε καὶ θεῖον ἄνδρα. τὸν πάσης
 ἱερέας ὑπερήμεονα γνώσεως, γὰρ ὡ καθαρῶς ἢ κατ' αὐτὸν
 ἱεραρχία πάντα τελείται καὶ γινώσκειται. Ταύτης
 ἀρχὴ τῆς ἱεραρχίας ἢ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἢ ὅσια τῆς ἀγαθότη-
 τος. ἢ μία τῶν ὄντων ἀγία τριάς. ὅς ἢς καὶ τὸ εἶν καὶ τὸ
 εἶν εἶν τοῖς ὅσι δὲ ἀγαθότητα.

Ταύτη δὲ τῆς πάντων ἐπέκεινα θεαρχικωτάτη μα-
 καριότητι, τῆς τριῶν τῆς μονάδι. τῆς ὄντως ὅση καὶ τὸ ἡ-
 μῶν μὲν ἀνεπίστατον, αὐτῆς δὲ ὑπὸ τῆς δέλημα μὲν
 ὅσιν ἢ λογικὴ σωτηρία τῶν καθ' ἡμᾶς τε καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς
 ὄσιων. ἢ δὲ σωτηρία ὅχι ἐτόρως γινέσθαι δυνάταται μὴ
 θεομύων τῶν σωζομένων. ἢ δὲ θέωσις ὅσιν. ἢ πρὸς θεοῦ
 ὡς ἐπιπρὸν ἀφομοίωσις τε καὶ γνῶσις. ἀπάση ἢ ὅσον κοι-
 νόμ ἱεραρχία τὸ πρὸς θεοῦ, ἢ πρὸς θεόν τε καὶ τὰ θεῖα πρὸς
 χης ἀγάπης, γένεως τε καὶ ἐνιαύως ἱεραρχικῆς. καὶ πρό-
 γε τὸ τῶν γένεων ἢ παντελῆς καὶ ἀνεπίστροφος ἀρ-
 φοίτησις. ἢ γνῶσις τῶν ὄντων ἢ ὄντα ὅσιν. ἢ τῆς ἱερέας ἀ-
 ληθείας ὄρασις τε καὶ ὑπὸ τῆς ἡμῶν. ἢ τῆς ἐνοφθῆς τελειώσε-
 ως, γένεθ μέθεξις. αὐτὸ τὸ ἐνός ὡς ἐπιπρὸν. ἢ τῆς ἐπο-
 ψίας

ψίας ἐσΐασις, τρέφουσα νοητῶς καὶ θεῶσα πάντα τὸν εἰς αὐτὴν ἀνατεινόμενον.

λέγωμεν τοίνυν ὡς ἡ θεαρχικὴ μακαριότης, ἡ φύσει θεότης, ἡ ἀρχὴ τῆς θεώσεως. ὅς ἡς τὸ θεῶσαι τοῖς θεομελίοις ἀγαθότητι θείᾳ τὴν ἱεραρχίαν ὑπὸ σωτηρίᾳ τῆς θεώσεως πάντων τῶν λογικῶν τε καὶ νοερῶν ὄσιων ἐδώρηται.

Καὶ ταῦς μὲν ὑπερηουσίαις καὶ μακαρείαις λήξεισιν, αὐλότορον τε καὶ νοερώτορον. ὃ γὰρ ἔξωθεν αὐτὰς ὁ θεὸς ὑπὸ τὰ θεία κινεῖ. νοητῶς δὲ καὶ γινώσκον ἐλαμπόμενων αὐτῶν γινώσκῃ καρδίᾳ καὶ αὐλῶ τὴν θειοτάτῃ βύλησιν. ἡμῖν δὲ τὸ ἐκείνας ἐνιαίως τε καὶ σωεργῶς πηυγμένως δωρηθῆναι, ἐκ τῶν θεοπαράδοτων λογίων ὡς ἡμῖν ἐπιπέτον, ἐν ποικιλίᾳ καὶ πλήθει διαρετῶν συμβόλων δεδώρηται.

οὐσία γὰρ ἐπιθετὴ ἡμᾶς ἱεραρχίας ὅτι τὰ θεοπαράδοτα λόγια, σεπτότατα δὲ λόγια ταῦτα φανερὰ ὄσα πρὸς τῶν γινώσκων ἡμῶν ἱεροτελεσιῶν ἐν ἀγιογράφοις ἡμῖν καὶ θεολογικαῖς δεδώρηται δέλτοις. καὶ μὲν ὄσα πρὸς τῶν αὐτῶν ἱερῶν ἀνδρῶν αὐλοτόρα μνήσει καὶ γέγονί πως ἡδὴ ἐπιθετὴς ἱεραρχίας, ἐκ νοῦς εἰς νοῦν δὲ ἀμέσως λόγος, σωματικῶς μὲν, αὐλοτόρος δὲ ὁμως, γραφῆς ἐκτὸς οἱ καθηγεμόνοισι ἡμῶν ἐμνήθησαν. ὅσα δὲ ταῦτα τῶν γινώσκων ἱεραρχῶν εἰς τὸ ἐπιθετὴς ἱεραρχίας κοινὸν ἀπὸ ἀκαλύπτου νοήσεσιν, ἀλλ' ἐν συμβόλοις ἱεροῖς πρὸς δεδωρητόρων. ἐσι γὰρ ὅπασις ἱερός. ὅσα δὲ πάντων (ὡς τὰ λόγια φησὶν) ἡ γένεσις. ἀναγκασίως ὅτι οἱ πρῶτοι ἐπιθετὴς ἡμᾶς ἱεραρχίας καθηγεμόνες. ἐκ τῆς ὑπερηουσίας θεαρχίας αὐτῶν τε

γινώσκεις

ἀναπληθύντες τὴν ἰδρὸς δώρον. ὅτι εἰς τὸ δὲ τῆς αὐτῆς πρὸς
 γαγείμ ὑπὸ τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος ἀπεσαλμῆνοι,
 καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφθόνως ἐρωῦντες ὡς θεοὶ τῆς τῶν μετὰ αὐτοὺς
 ἀναγωγῆς καὶ θεώσεως, ἀδῆκταῖς εἰκόσι τὰ ὑποδρα-
 νια, καὶ ποικιλία καὶ πλήθει τῶν σωεπιγυμνίου καὶ
 ἐν ἀνθρώποις τε τὰ θεία, καὶ ἐν ὕλοις τὰ αὐλα, καὶ
 τοῖς καθ' ἡμᾶς τὰ ὑποδράσια, ταῖς ἐγγράφοις τε αὐτῶν
 καὶ ἀγράφοις μνήσεσι καὶ τῶν ἰδρὸς ἡμῖν ἐδύθησαν θεο-
 μῶς. ὅ τῶν ἀνιδρώμ ἐνεκα μόνου, οἷς δὲ τῶν συμβόλων ἀ-
 πῆεδα θεμιτόν. ἀλλ' ὅτι καὶ συμβολικῆ τίς ὅστιν, ὅπου
 ἐφίω, ἀναλόγως ἡμῖν αὐτοῖς ἢ καθ' ἡμᾶς ἰδραρχία, δεο-
 μῆν τῶν ἀδῆκτῶν, εἰς τὴν δὲ αὐτῶν ὑπὸ τὰ νοητὰ θεοτέ-
 ραν ἡμῶν ἀναγωγῆν. ἀνακεκαλυμμένοι ἢ ὅμως εἰσὶν
 οἱ τῶν συμβόλων λόγοι τοῖς θεοῖς ἰδραρχεῖσιν. ὅς ὁ θε-
 μιτὸν δὲ ἀγείμ εἰς αὐτὸν ἐπι τελευτήσας. εἰδύτας ὡς οἱ τῶν
 ἰδρῶν θεοπῆραδῶν νομοδέτα, ταῖς τῶν διακόσμων
 δὴσάθεσι καὶ ἀσυμφύρτοις τάξεσι, καὶ ταῖς τῶν ἐκείνων
 κατ' ἀξίαν προσήκοντος ἀναλόγοις καὶ ἰδραῖς ἀκνεμῆ-
 σεσι, τὴν ἰδραρχίαν διετάξαντο. δι' ὃ καὶ ταῖς σαῖς ἰε-
 ραῖς ὁμολογίαις πειθεῖς, ἀναμνήσαι γὰρ αὐτῶν δὴσάγες,
 ὡς ἀπάσης ἢ ὑποδρακῆν ἰδραρχικῆς ἰδραρχίας, ὅ
 μεταδῶσας ἐτόρῳ πῆρα αὐτὸν ὁμοταγῆς ὅτι θεοφῆεις ἰδρα-
 τελεσῆς. αὐτὸς τε πείσας ὁμολογηῆσαι καὶ θεομῶν ἰδρα-
 ρχικῶν, καθαρῶν ἢ καθαρῶς ἐφάπῆεδῃ. κοινωνεῖμ ἢ μό-
 νοις τῶν θεοργικῶν τοῖς θεοῖς. καὶ τῶν τελειοτικῶν τοῖς
 τελειωτικοῖς. ἀγίοις τε τῶν παναγεσάτων, ἄλλων τε
 ἰδραρχεῖσιν καὶ τῶν μεταδῶσας τῶν ἐνθεῶν δῶρον.

πρὸς

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΦΩΤΙΣΜΑΤΙ

τελευτώνων.

ΙΡΗΤΑΙ ζίνω ἡμῖν ἰδρῶς, ὡς ἔπος εἶπεν ἡ κεφα-
 καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας σκοπός, ἢ πρὸς θεοῦ λαοῦ
 ἡμῶν ὡς ἐφικτὸν ἀφομοίωσις τε καὶ ἕνω-
 σις. ταύτης ἢ ὡς τὰ θεία διδασκαλικά λόγια,

ταῖς τ' σεβασμιωτάτων ἐντολῶν ἀγαπήσει ἡ ἱεραρ-
 γία μόνως τοῦτο μεθεῖ. τηρήσει γὰρ φησὶ ὁ ἀγαπῶν
 με, τὸν λόγον μου, ἡ ὁ πατήρ ἀγαπήσει αὐτόν, ἡ πρὸς
 αὐτὸν ἐلدυσόμεθα, ἡ μόνω πρὸ αὐτοῦ ποιήσομεν. Τίς
 οὖν εἶναι ἀρχὴ ἡ τῶν σεπιοτάτων ἐντολῶν ἱεραργίας,
 ἢ πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ἱερολογιῶν καὶ ἱεραργιῶν ὑπο-
 δοχῶν ἀντιθετικώτατα μορφῶσα τὰς ψυχικὰς ἡμῶν ἐ-
 ξεις, ἢ πρὸς τὴν τ' ὑποδρακτικὴν λήξεως ἀναγωγῶν ἡμῶν
 ὁδοποιήσις. ἢ τ' ἰδρῶς ἡ θεοτάτης ἡμῶν ἀναγενήσεως
 πρὸ ἀδύσας. ὡς γὰρ ὁ κλεινὸς ἡμῶν ἐφη κερθγεμῶν, ἢ ἡ
 νοῦν μὲν ὑπὸ τὰ θεία πρωτίστη κίνησις, ἢ ἀγαπήσις εἶπεν
 τοῦ θεοῦ. ἡ δὲ ἰδρῶς ἀγαπήσεως, ἢ πρὸς τὴν ἱεραργίαν
 τῶν θείων ἐντολῶν ἀρχικωτάτη πρόσδοξ, ἢ τ' εἶναι θείως
 ἡμᾶς ἀρρητοτάτη διημιουργία.

Εἰ γὰρ τὸ εἶναι θείως εἶναι ἢ θεία γένεσις, ἢ μὴ ποτέ τι
 γνοίη τῶν θεοπαράδοτων, ἢ τε μὲν ἐνδρυήσεν, ὁ μὴ ἢ τὸ
 ὑπάρχον ἐνθεῶς ἐχρηκῶς. ἢ εἰ καὶ ἡμῖν, ἀνθρωπίνως φα-
 μὲν, ὑπαρξαι δὲ πρῶτον, εἶτα ἐνδρυῆσαι καὶ ἡμᾶς
 ὡς τοῦ μηδὲ αὐτοῦ ὄντος, ἢ δὲ κίνησις, ἀλλ' ἢ εἰ ὑπαρξαι
 ἔχοντος, τοῦ ἢ πῶς ὄντος, ἐκείνα μόνον ἐνδρυῆντος ἢ πᾶ-
 ρχοντος, ἐν οἷς εἶναι πᾶσι φησὶ. ἀλλὰ ἢ ὡς οἶμαι σα-

α ς φῆς. εἰς ἡς

φίλος. ὅθεν δὲ τὰ θεῖα τῆς θεογενεσίας ἐποπιδύσωμεν
σύμβολα. καὶ μοι μηδεὶς ἀτέλεις ἔστω πρὸς τὸν θεὸν ἔπι-
τω. καὶ γὰρ ὅδε ταῖς ἡλιοτρόχιοις ἀγλαῖς ἐν ἀδύτοις
κόραις ἀντωπεῖν ἀκίνδυνον. ὅδε τοῖς ὑπὲρ ἡμᾶς ἐγχει-
ρεῖν ἀβλαβές. εἴπορ ἀληθῆς ἢ ἡγῆ νόμον ἱεραρχίας. τὸν
μὲν ὁρίαν ὅτι τοῖς ἱεροῖς ἐνεχείρησεν, ἀκρετοφυλίῃ. τὸν
κορὲ δὲ ὅτι τοῖς ὑπὲρ αὐτὸν ἱεροῖς. τὸν ἰναδὲν δὲ καὶ
ἀβιδὸν ὅτι τοῖς οἰκείοις ἀνιδρύως ἀπεχρήσαντο.

Μυστήριον φωτισματος.

Ο μὲν ἱεράρχης ἐκάστοτε τῆς πρὸς θεὸν ἀφομοιώσεως
πάντας ἀνθρώπους θέλων σωθῆναι καὶ εἰς ἐ-
πίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἀνακηρύττει πᾶσι
τὰ ὄντως ὀυαγγέλια. θεὸν ἴλεω τοῖς ὑπὲρ γῆς, ὅθεν οἰκείας
ὄντα καὶ φυσικῆς ἀγαθότητος. αὐτὸν ὡς ἡμᾶς ἀφικέ-
σθαι δὲ φιλανθρωπίαν ἀξιόσαντα, καὶ τῆς πρὸς αὐ-
τὸν ἐνώσει δίκῃ τῆς ἀφομοιώσεως τὰ ἐνωθέντα ἡγῆ
πρὸς αὐτῶν πρὸς ἀέωσιν ὑπὲρ τῆς δειότητος. ὅσοι γὰρ ἔλα-
βον αὐτὸν, ἐδωκὲν αὐτοῖς ὅθεν ἴσταν τέκνα θεῶν γενέσθαι,
τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν οἱ ἔκ ὅθεν ἀμαρτῶν, ὅθεν
ἐκ θελήματος βασιλεὺς, ἀλλ' ἐκ θεῶν ἐγεννήθησαν.

Ὁ ἰσχυρὸς ἀγαπήσας τῶν ὄντως ὑπερησμίωμ πρὸς
ἱεράν μετρίαν, ἐλθὼν ἐπί τινος τῶν μεμνημένων, πεί-
θει μὲν αὐτὸν ἡγήσασθαι τῆς πρὸς τὸν ἱεράρχην ὁδὸν αὐτῶν
ἢ ὀλικῶς ἐπακολυθήσῃ ἐπαγγέλλεται τοῖς πρὸς αὐτὸν
βουλομένοις. καὶ ἀξιοῖ τῆς πρὸς ἀγωγῆς αὐτῶν, καὶ συμ-
πάσης τῆς ὑπὲρ τὸ ὅθεν ζωῆς πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδέξα-
σθαι. τὸν δὲ τῆς μὲν ἐκείνου σωτηρίας ἱερῶς ἐργάζεσθαι, πρὸς
δὲ τὸ

δὲ τὸ τῶν πράγματος ὑψὸς ἀντιμετρῶντα τὸ ἀνθρώ-
πινον, φείνη μὲν ἀφνω καὶ ἀμηχανία περὶ αὐτά. τε-
λοῦταῖον δὲ ὁμῶς ποιήσῃ τὸ ἀπληθὲν ἀγαθοειδῶς ὡ-
μολόγησε. καὶ πρὸς αὐτὸν ἔγει πρὸς τὸν ἱε-
ραρχίας ἐπονυμιον.

Ὁ δὲ, μετ' ὀφροσυνῆς ὡς τὸ ἐπὶ ὤμων πρόβατον
εἰσδεξάμενος τῶν ἀνδρῶν, ἐσέφθη μὲν πρῶτα δὴ νο-
εραῖς ὀυχαρσίας, καὶ σωματοειδῶς προσκυνήσεως τῆς
μίας ἀγαθοεργέτιω ἀρχῆς, ὑφ' ἧς τὰ καλόμενα κα-
λεῖται, καὶ τὰ σωζόμενα σώζεται.

Εἶτα πᾶσαν ἱεράν διακρίσθησιν ὑπὸ συνεργία μὲν
καὶ σωεορτάσῃ τῆς ἀνδρῶν σωτηρίας, ὀυχαρσία ἢ
φιθείας ἀγαθότητος, εἰς τὸν ἱερόν χωρὸν συναγαγῶν,
ἐν ἀρχῇ μὲν ὑμνόν τινα τοῖς λογίοις ἐγκείμενον ἀμα πᾶσι
τοῖς τῆς ἐκκλησίας πληρώμασιν ἱερολογεῖ. Ἐμετὰ τοῦτο
τῆς ἱεράς ἀσπασάμενος βράβεζαν, πρὸς τὸν ἀνδρα πρῶτον
τα πρόεισι Ἐπιπυθάνε' ἢ πρὸς αὐτὸν τὴν βυλόμενον ἦκοι.

Τὸ ἢ θεοφιλῶς ἀπιασαμένης καὶ τὴν τῶν ἀναδύχων
πρῶτον, τὴν ἀθεότητα, τὴν ἀγνωσίαν τῶν ὄντων κα-
λῶ, τὴν τῆς ἐνδὲς ζωῆς ἀνεργησίαν, ἀξιουῶτος δὲ δὴ
τῆς ἱεράς αὐτῶν μεσιτείας, θεῶ καὶ τῆς θείων τυχεῖν, μαρ-
τύρεται μὲν αὐτῶν τῆς ὀφειλομένη ὀλικῶν γνῶσεως πρὸς
λοῦσιν, ὡς παντελείῃ Ἐπιπυθάνε' ὄντι θεῶ. καὶ τῆς ἐνθεοῦ
αὐτῶν πολιτείας ὑφηνεσάμενος, Ἐπιπυθάνε' πρὸς ἐρωτήσας
ἔτω πολιτεύσασαιτο, μετὰ τὴν ὀμολογίαν, ὑπὸ τῆς
αὐτῶν τῆς κεφαλῆς τῆς χεῖρα, καὶ σφραγισάμενος ἀκρῶν
ψαδὲς κελύει τοῖς ἱεροῦσι τὸν ἀνδρα Ἐπιπυθάνε' τὸν ἀναδύχου.

Τῶν δὲ

τῶν δὲ ἀκρογραμμίων, οὐχὶ ἰδρᾶν ποιεῖται, καὶ
 ταύτῃ ἀπάσης αὐτῆς ϩ ἐκκλησίας συμπληρωσά-
 σης. ὑπολύει μὲν αὐτὸν καὶ ἀπαμειβνύσιν δὲ τῶν λει-
 τερῶν. εἶτα εἰς ὕδατι δυσμαῖς προσέχοντα καὶ τὰς
 χεῖρας ἀπωθοῦντα, πρὸς τὴν αὐτὴν ἀπεγραμμίας
 χώραν. ἐμφυσῆσαι μὲν αὐτῆς τρίς διακελεύεται ἑλ-
 σταναῖ, καὶ πρὸς ἔτι τὰ ϩ ἀκρογραμμίας ὁμολογήσαι. καὶ
 τρίς αὐτῆς τῆς ἀκρογραμμίας μαρτυρόμενος. ὁμολογήσαντα
 τρίς ὄν, μετὰ γὰρ πρὸς ἔω, εἰ πρὸς οὐρανὸν ἀναβλέψαν-
 τα ἢ τὰς χεῖρας ἀνατείναντα κελεύει σωτάξασθαι
 ἑλσταναῖ, ἢ πάσαις ταῖς θεοπαράδοξις ἰδριολογίαις.
 Τὸ δὲ καὶ ὄν πεποιηκότες, μαρτύρεται πάλιν αὐτῆς
 τρίς τὴν ὁμολογίαν. καὶ πάλιν αὐτῆς τρίς ὁμολογή-
 σαντος. ἐπεὶ ἄμνηθ ὁμολογῆ καὶ χειροθετεῖ. καὶ τε-
 λείως ἀπαμειβνύσιν αὐτὸν τῶν λειτερῶν, κομίζου-
 σι μὲν οἱ ἰδριεῖς τὸ ϩ χρίσεως ἁγίου ἔλαιου. ὁ δὲ ϩ χρί-
 σεως δὲ τὸ σφραγίσαι τρίς ἀπαμειβνύσιν, τὸ λοι-
 πὸν τοῖς ἰδριεῦσι τὸν ἄνδρα χρίσαι πανσώμως πῆρα-
 δὸς, αὐτὸς ὕδατι τὴν μητῶρα ϩ ὑποθεσίας ὀρχεται. εἰ τὸ
 ταύτης ὕδατος ἰδριεῖς ὑπὸ κλήσεσι καθαγιασας, καὶ τρι-
 σὶ τὸ παναγεσάτῃ μύρῃ σαυροειδέσι χρίσεσι τελειώ-
 σαι αὐτὸν, καὶ ταῖς τὸ μύρῃ πανιδροῖς ὑποβολαῖς ἰσαεί-
 θμως τὸ ἰδριεῖ ϩ τῶν θεολήπῃων προφητῶν ὕδατι πνοίας
 μελώδημα σωεπιφθεγξάμνηθ, κελεύει τὸν ἄνδρα
 προσκομιθῆναι. καί τινθ ἰδριεῖς ἐκ ϩ ἀκρογραμμίας αὐ-
 τὸν τε εἰ τὸν ἀνάδοχον ἀνακρῦξαντος. ὁ μὲν ὑπὸ τῶν
 ἰδριεῖ ὕδατι τῆς ὕδατος ἁγῆ, πρὸς τὴν τῆς ἰδριεῖ χεῖρα
 πρὸς

πρὸς αὐτὸν χφραγωγόμενος. ὁ δὲ ἱεράρχης ἀνωθεν ἐσηκῶς.
ἀναβοησάντων πάλιν ὑπὲρ τοῦ ἱεράρχου καὶ τοῦ ὕδατος, καὶ ὄνομα
τοῦ τελευτηθέντος, τῶν ἱερέων, ἦν δὲ αὐτὸς ὁ ἱεράρχης βαπτί-
σει ταῖς ψυχαῖς τοῦ τελευτηθέντος κατὰ δύσσει καὶ ἀναδύσει
τῆς ψυχῆς τῆς θείας μακαριότητος ὑπεβόησας ὑπόστασιν.

καὶ πρὸ λαβόντες γέροντες οἱ ἱερεῖς ἐγκλείουσι τὸν
προσαγωγῆς ἀναδύχῳ τε καὶ ἠγεμόνι. καὶ σὺ αὐτῶν
πρόβαλλοντες ἑδῆτα τὸν τελευτηθέντα κατὰ κληροῦ ὑπὲρ
τον ἱεράρχην αὐθις ἄγουσιν.

τοῦτο ἔ-
σι λού-
κλι.

Ὁ δὲ τῶν θεουργικῶν μύρων ὁ ἀνδρῶν σφραγισάμενος
μέτρον ἀρφαίνε τῶν ἱεροτελεσιωτάτης τῆς εὐχαριστίας.

Ταῦτα δὲ τελέσας ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὰ δαύτῳ προόσας,
πάλιν ὑπὲρ τὴν πρῶτον ἀνατείνε τὴν θεωρίαν, ὡς καὶ
μηδὲν καιρὸν ἢ τρόπον, ἐπὶ ἀλλοτρίῳ τινὶ πρὸς τὰ οἰ-
κεία τρεπόμενος. ἀλλ' ἀπὸ θεῶν εἰς θεῖα προσεχῶς καὶ
ἀεὶ τὸν θεαρχικῶν πνεύματι μεταταπόμενος.

Θεωρία.

Αὕτη δὲ ὡς ἐν συμβόλοις ἢ τῆς ἱεραρχίας τελετὴ θεογενε-
σίας ὑπὲρ ἀπρεπῆς ἢ ἀνίερου, ὅ δὲ τῶν ἀεδιητῶν ἔχουσα
εἰκόνων, ἀλλ' ἀξιοθέου θεωρίας ἀνίγματα φυσικοῖς καὶ
ἀνθρωποπρεπέσι ἐσόπῃσι ἐναικονίζομενα.

Τί γὰρ αὐτῶν φανείη διαμαρτάνουσα, καὶ τὸ θεοτόρον
λόγος τῶν τελευτηθέντων σεσημημένων, πρὸ τοῦ θεορημοσύνης
τὴν τὸν προσίοντος εὐζωΐαν ἱερώς διαπραγματῶν
μην, καὶ τὴν ἀπάσης ὁμοκακίας δι' ἐναρέτου καὶ θείας
ζωῆς ἀρκιθάρασιν τῆς δι' ὕδατος φυσικῆς καθάρσεως
ματικώτερον αὐτῶν διαγγέλλουσα.

Ταῦτα

Ταύτη δ' οὐκ εἰ καὶ μηδὲν τι θεϊότρονον εἶχεν ἢ τῶν
τελευτώνων συμβολικὴ πρᾶξις ὅτι ἀνίερος ἴσως οἶ-
μαι διδασκαλίαν ἢ ἕδεται ζωῆς εἰσηγμένη. τῆς παν-
τελής τῆς ἐν κακίᾳ πολιτείας ἀκράθασιν, ὅλικως ἔσθ-
σώματι καθαρομένη φυσικῶς δι' ὑδάτος ἀνιόσονται.

Ἀλλ' ἔσω μὲν αὐτῆς τοῖς ἀτελέσιμ ἐξαγωγικὴ ψυ-
χαγωγία, τότε ἱεραρχικὰ καὶ ἐνοσιδῆ τὴν πληθύει,
ὡς θέμις ἀκράθασεσσιν, καὶ συμμετρῶτα ταῖς ἡγῆ μέ-
ροσιν τάξεσιν τὴν ἐναρμόνιον ἀναγωγίμ.

Ἡμεῖς δὲ ἀναβάσεσιν ἱεραῖς ὑπὸ τὰς τῶν τελευτώνων
ἀρχὰς ἀναβλέψαντες, καὶ ταύτας ἱερώς μυθολογῶντες,
ὑπεγνωσόμεθα τίνων εἰσὶ χαρακτηριστῶν τὰ ἐκτυπώμα-
τα καὶ τίνων ἀφανῶν αἰεῖν ὄντες.

Ἐστὶ γὰρ, ὡς ἐν τῇ πρὸς νοητῶν τε καὶ ἀιδητῶν πρᾶ-
γματεία σαφῶς διηγώμεθα, τὰ μὲν ἀιδητῶς ἱεραῖς,
τῶν νοητῶν ἀπφρονίσματα, καὶ ἐπ' αὐτὰ χηραγω-
γία καὶ ὁδός. τὰ δὲ νοητὰ τῶν κατ' ἀιδησιν ἱεραρχι-
κῶν ἀρχὴ καὶ ὑψήμη.

Λέγομεν τοίνυν, ὡς ἔστιν ἢ τὴν θείας μακαριότητος
ἀγαθότης αἰεῖ ἡγῆ ταύτα καὶ ὡσαύτως ἔχουσα, τὰς τοῦ
οικείου φωτός ἀγαθοεργετικῆς ἀκτῖνας ὑψηλάς ἀ-
φρόνως ἀπλῶτα τὰς νοεράς ὄψεις. εἴτ' οὐκ ἀκράθαι τοῦ
νοητοῦ φωτός ἢ τῶν νοερῶν ἀνδάρους ἀντεξουσιότης,
κακίας δ' ὄντι συμμύσασα τὰς φυσικῶς ἐνεσπαρμένης
αὐτῆς πρὸς τὸ φωτίζεσθαι δύναμεις, ἀπφρονητῆ τοῦ πρῶτον-
τος αὐτῆς φωτός, ὅτι ἀκράθαι, ἀλλ' ὑψηλάμποντος αὐ-
τῆς μυωπαζόση, καὶ ἀκράθαι φρομένη πρὸς τρέχοντος ἀ-
γαθοειδῶς

γαθοφθώρας. εἴτε τὸ μετρίως αὐτῆ δὲ θύγτος ὄρατο αὐτῶ
 ὄρατος ὑπερπρόσσει, καὶ πρὸς τὰς ὑπὲρ τὴν κατ' αὐτὴν
 ὄψιν αὐγὰς ἀντωπῆσαι πολυηρῶς ὑπὸ χειρῶν. τὸ μὲν
 φῶς γίνεσθαι πρὸς τὰ φῶτος ὁδὸν.

Αὐτὴ ἡ τοῖς τελείοις ἀτελῶς ὑδὶβάλλουσα, τῆ μὲν ἀνοσ
 κείων ὅκ' αὐτῶ ἐφίκοιτο, τὸ μετρίως ἡ ἀκόσμως ὑπερφρο
 νῶσα, δὲ ἐαυτὴν ἀκρτοβύξει. πλὴν ὅπερ ἐφ' αὐτῶ ἀγαθὸς
 γικῶς ἀεὶ ταῖς νοεραῖς ὄψει τὸ θεῖον ἢ πλὴν φῶς. γίνε
 σί τε αὐταῖς ἀντιλαβέως πρὸντος αὐτῶ, καὶ ἀεὶ πρὸς
 θεοπρεπῆ τῶν οἰκείων μετὰ δόσιμ ὄντος ἐτοιμοτάτα.
 πρὸς ταύτῶ ὁ θεῖος ἱεράρχης ἀκρτυπῶς τῆ μίμκσιν,
 τὰς φωτισθεῖς αὐτῶ τῆ γνῶσις διδασκαλίας αὐγὰς ἀ
 φθόνως ὑπὸ πάντας ἀπλωρ, καὶ τὸν πρὸσιόντα φωτίσαι
 θεομιμῆτως ἐτοιμοτάτος ὢν. ὁ φθόνω ὁδὲ ἀνιδρῶ τῆ
 πρὸ τῶς ἀκρτοβύξιος ἢ ἀμετρίως μὲν ἰδί χρώματος, ἀλλ'
 γνῶσις ἀεὶ τοῖς πρὸσιόντα ταῖς αὐτῶ φωταγωγίας ἱε
 ραρχικῶς ἐλλάμπωμ γνῶσις δὲ οὐκ οὐκ ἀτάξει καὶ ἀναλο
 γία τῆ ἐκάσθ' πρὸς τὰ ἱερά συμμετρίως.

Ἀλλ' ἐπεὶ πόρ' οὐ ταξίας ὅσιν ἀρχὴ τὸ θεῖον ἱεράς, κατ'
 ἰδί ἐαυτῶν ὑπὸ γνῶμονος οἱ ἱεροὶ νόμοι, ὁ πρὸς τὸ οἰκείον
 τῆ φύσεως ὄρατον ἀνατρέχωμ, γνῶσις ἀρχῆ μὲν, ὅς τις ποτέ
 ὅσιν αὐτῶ, ὄψετα. καὶ ὅσιν λήψεται πρὸ τῶν ἐκ τῆ πρὸς
 τὸ φῶς ἀναδύσεθ' ἱερόμ δώρομ. ὁ δὲ τὰ οἰκεία καλῶς
 ἀπρὸ ἀναδύσιμ ὀφθαλμοῖς ὑπὸ σκοπῆσας, τῶν ἀναλαμ
 πῶμ μὲν ἀκρφοῖσθ' τῆ ἀγνωσίας μυχῶμ, τῆ θεῶ ἡ τελεω
 τάτης ἐνώσεως καὶ μεθέξεως ἀτελής ὢν αὐτῶ, ὅκ' αὐ
 τῶ τῶν ὑδὶθυμῆσθ'. καὶ βραχὺ δὲ δὲ τῶν αὐτῶ πρὸ τῶ
 ὑδὶ τῆ

ἡδὲ τὰ ἔπι πρότορα, καὶ δι' ἐκείνων, ἡδὲ τὰ πρότιστα,
καὶ τελειοθεῖς ἡδὲ τὴν ἀκρίβητα τὴν θεαρχικῶν, ἡν τὰ
ξίσι ἱερωῶς ἀναχθήσεται.

Τούτης ὅτι τ' εὐκόσμησι ἱερωῶς τάξεως εἰκόρ, ἡ τὸ
προσίοντος ἀμείως καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἡδὲ γνωμοσύνη
θι ἡδὲ τὸν ἱεράρχῳ ὁδῶ τὸν ἀνάδοχον ἔχουσα καθη-
γεμόνα.

Τὸν ὅτως ἀναγόμενον, ἡ θεία μακαριότης εἰς τῆς αὐ-
τὸ μετὰ σίαν εἰσδέχεσθαι, καὶ τὸ οἰκείον φῶτος ὡσπερ ἡ-
νθ' αὐτῶ, σημεῖον μεταδίδωσιν. ἡνθεοῦ ἀκτελεῖσθαι καὶ
κοινωνοῦ θι τῶν ἡνθέων ἀκτελεῖσθαι καὶ ἱερωῶς τάξε-
ως. ἡν ὅτι σύμβολον ἱερωῶν, ἡ τὸ ἱεράρχῳ τῶ προσίοντι
διωρημένη σφραγίς. ἡ τῶν ἱερωῶν ἡ σωτηριώδης ἀκτελεῖσθαι
φῆ, τοῖς σωζομένοις αὐτὸν ἐγκαταλέγουσα, καὶ μνημοί-
σύνοις ἱερωῶν ἀνατιθεῖσθαι πρὸς αὐτῶ θι τὸν ἀνάδοχον,
ὡς θι ζωοποιῶ πρὸς ἀλήθειαν πορείας τὸν μὴ ἐρασμῶ
ἀληθῆ καὶ σωσοπαδῶν ἡγεμόνων ἡνθέων, τὸν δὲ ἀπλα-
νῆ ταῖς θεοπῶραδῶ τοῖς ἡγήσει τὸ ἐπομηνῶ χειραγω-
γίον. ἀλλ' ὅτι ἡνθεῖ τῶν ἀκτελεῖσθαι ἡνθεῶν ἀμα μεταχειρ-
ῶ δὲ τῶν κοινωνίαν τινὰ πρὸς τὸ ἡνθεῶν, μερῶν
ἡνθεῶν ζωῶν, εἰ θι τὸ ἐνός ἀντέχεται βεβαίως μεθέξεως.
ἀλλ' ἀκτελεῖσθαι εἰν ἡ ἀκτελεῖσθαι τῶν ἡνθεῶν τῶν
ἐνοειδῶς διακρίσεσιν, ὅπου ἡ τῶν συμβόλων πῶραδῶσις
ἱερωῶς ἀντιστομηνῆ, τὸν προσίοντα τῶ οἶον πρότοραν ζω-
μῶ ἀπεκδιύσθαι. ἡ μέχρι τῶν καθ' ἐκείνῳ ἐχάτων χε-
σεων ἀκτελεῖσθαι, γυμνοῦ καὶ ἀνυποδέσθαι ἡνθεῶν πρὸς
δυσμῶν ἀφορῶντα, ἡ τῶν χεῖρῶν ἀπώσθαι, τὰς τ' ἀλαμ-
πῶς κα-

πρὸς κακίας ἀνανόμου κοινωνίας, καὶ τὴν ἐγγυο-
μύην αὐτῶν ἐπὶ ἀνομοίότητος ἔξιν ὡς πορ' ἐκπνέοντα,
καὶ τὰς ὀλικὰς ὁμολογήσαντα πρὸς τὸ τῶν θεοειδῶς
ἐναντίου ἀρταγίας.

οὕτω παντελῶς αὐτὸν ἄρχου καὶ ἀκρινώητου γεγο-
νότα, πρὸς ἕω μετὰ γὰρ τὴν ἐν τῶν θείων φωτὶ χάσιν τε καὶ
ἀνάνδυσιν ἔσεσθαι καθ' ἑαυτῶν ἐν τῇ παντελεῖ ἐπὶ κακίας
ἀρφοιτήσθαι διαγγέλλουσα. καὶ τὰς ἰδρὰς αὐτῶν ἐπὶ πρὸς
τὸ ἐν ὀλικῆς συνδύσεως ὁμολογίας ἐνοφθίως γρηγορῶν
φιλαλήθως ἀρδεχομένη. Ἀλλ' ἔσι πρὸς δήλον ὡς οἶ-
μαι τοῖς τῶν ἰδραρχικῶν ὑπὸ σήμοσιν, ὅτι ταῖς δὴλωκέ-
σιν ἐν σωτηρίᾳ πρὸς τὸ ἐν ἀνατάσει, καὶ ταῖς τῶν
ἐναντίων ὀλικαῖς νεκρόσεσι, ἐπὶ ἀνυπαρξίας, τὸ ἀναλ-
οίωτον ἔχει τὰ νοορὰ ἐπὶ θεοειδῶς ἔξεως.

οὐ γὰρ ἀναχωρήσαι χρὴ μόνον ἀπὸ κακίας ἀπάσης,
ἀλλὰ καὶ ἀρρῶνως ἀμαλθακτοῦ εἶναι, καὶ ἀφόβητον
αἰεὶ, πρὸς τὴν ἐπὶ αὐτῶν ὀλεθρίου ὑφείσιν, ὅθεν τῶν ἰδρῶν
ἐπὶ ἀληθείας ὄρωτος ἐγχεταλήξει ποτὲ γρηγορῶν. πλοσε-
χῶς δὲ καὶ ἀεωνίως ἐπὶ αὐτῶν ὅση δυνάμεις ἀνατείνε-
σθαι, τὴν ὑπὸ τῆς πελειότορας ἐπὶ θεαρχίας ἀναγωγῆς
ἱερῶς αἰεὶ διαπραγματδύομενον.

ορᾶς δὲ τὰς τούτων ἀκρεβεῖς εἰκόνας ἐν τοῖς ἰδραρχι-
κῶς τελευτήοις. ὁ μὲν γὰρ θεοειδῆς ἰδραρχης, ἀπαρχε-
ται ἐπὶ ἱερῶς ἀλοιφῆς. οἱ δὲ ἰδρεῖς ἐπὶ αὐτῶν, τελευτῶν τῶν
ἐπὶ χρίσεως ἰδραρχίαν, ὑπὸ αὐτῶν ἰδρῶν ἐν τύπῳ τὸν τελευ-
τήοι ἀγῶνας ἐκκαλόμενοι. καθ' ὅσον ὑπὸ ἀθλοθέτη χρί-
σῶ γινόμενοι. ἐπειδὴ ὡς θεός ἐστι ἐπὶ ἀθλοθεσίας δημῶν

β υργός. ὡς

αὐτῷ. ὡς ἄλλοι δὲ αὐτῷ νόμος αὐτῷ τέθεικται. εἰργασάτω ὡς καλὸς οὐκ ἐπὶ τοῖς νικῶσι τὰ ἐπάθλα.

Καὶ τὸ ἐπιθεώτερον. ἐπεὶ πόρ ὡς ἀγαθὸς ἐν τοῖς ἀθληταῖς ἐγγόνει μετ' αὐτῶν, ἰδρῶς ὑπὲρ τῆς αὐτῆς ἐλευθερίας καὶ νίκης πρὸς τὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορίας ἀγωνιζομένη κράτος, τοῖς μὲν ἀγῶσι ὡς θεοῖς ὁ τελευτῶν ὑπὲρ χείρων. ἐμμενῆ δὲ ταῖς τοῦ ἄλλου νομοθεσίας, καὶ καθ' αὐτὰς ἀπαράβατος ἀγωνιεύεται πρὸς τῆς τῆς καλῶν ἐπάθλων ἐλπίδα βεβαίως ἔχων ὑπὸ ἀγαθῶν τῆς ἀθλοθεσίας κρείων, καὶ ἡγεμόνι ταπεινῶν, ὑπὲρ δὲ τοῖς θεοῖς ἔχνεσι τοῖς ἀθλητῶν πρῶτον δὲ ἀγαθότητα. ταῖς θεομιμήτοις ἀθλήσεσιν, τὰς πρὸς θεῶν ἐναντίας αὐτῶν καταπαλάσας ἐνεργείας τε καὶ ὑπάρξεις σωαποθυήσας χριστῶ. μυσηκῶς εἰπεῖν τῆς ἀμαρτίας καὶ τὸ βάπτισμα. καὶ μοι σωετῶς ἐγγόνει τὰ ἰδρῶτα μετ' ὅσῃς οἰκειότητος ἔχει τὰ σύμβολα. καὶ γὰρ ἐπειδὴ θάνατος ὅστις ἐφ' ἡμῶν, ὁ τῆς ἕσπρας ἀνυπέρβια καὶ τὸ δόξαν ἐτόρῳις, ἀλλ' ἢ τῆς ἡνωμένων διάκρισις εἰς τὸ ἡμῖν ἀφανὲς ἀγασσα τὴν ψυχῆν μὲν ὡς ἐν σφῆρῃ σώματος ἀειδὴν γυρομένην, τὸ σῶμα δὲ ὡς ἐν γῆ καλυπτόμενον, καθ' ἐτόρῳις ἡμῶν σώματος τοιαύτων ἀλλοιώσεων, ἐκ τῆς καὶ ἀνθρώπου ἰδέας ἀφανιζομένην, οἰκείως ἢ δὲ ὑδατος ὀλικὴ κάλυψις εἰς τῆς τῆς θανάτου ὡς τῆς ταφῆς ἀφῆδὸς εἰκόνα πρὸς εἰληπῆαι. ἢ ἐν ἱερῶς βαπτίζομένην, ἢ συμβολικὴ διδασκαλία μυσαγωγῆς, ταῖς ἐν τῶν ὑδατι τῆς σὶ καταλύσει ὡς ἀναλύσει ἢ θεαρχικῶν τῆς τριημιδρονύκτου ταφῆς ἰσοῦ τῆς ζωοῦτος μιμείδῃ θάνατον. ὡς

ἐπιθεώτερον

ἔτι ἀνδράσι το θεομίμητον, ἔν ᾧ ἡ τὴ τὸ λόγος μυσθ
 εἰώδη ἐ κρυφίαν πρᾶξιμ, ὅθεν εὐρηκον ὅ τῳ κόσμῳ
 ἀρχ. ὅθεν ἡ φωτῶδεις ἐσθῆτας ὑπὸ ἀλλοσι τῶ τελειμέ
 νω. τῆ γὰ ἀνδρική ἐ θεοφει τὴ ἑναντίων ἀπαθεία, ἐ
 τῆ πρὸς τὸ ἔν, ἔν σωθῶνία σωνεύσθ, τὸ ἀκροσμου κοσμεῖ
 ται, ἡ τὸ ἀνείθεον εἰδοποιεῖτ, τῆ φωτῶδεις καθόλου ζωῆ
 ἡ ἡ τὸ μύθος τελειωτικῆ χριστι, οὐώδη (λαμπρῶν ὁμῶν
 ποιεῖ τὸ τελεσμελῶν. ἡ γὰ ἱερα ἐπὶ θεογενεσίας τετελειω-
 σις, ἐνοῖ τὰ τελεσθῶντα τῷ θεαρχικῶ πνεύματι. τὴν ἡ
 νοκτῶς ὁμοδοποιῶν ἐ τελεσμελῶν ὑπὸ φοίτησιμ ἀρρῆθ
 τὰ τῶ ὅσαν, ὑπὸ γνῶναι νοδρῶς πρᾶξιμ τῶς ἡξιωμελῶν,
 τὴ ἡ τὸ νοῦ τὸ θεῖο πνεύματος ἱερα ἐπὶ θεογενεσίας.

Εν τέλει δὲ πάντων ὁ ἱεραρχὸς ὑπὸ τῶ ἱερωτάτῳ
 εὐχαριστίαν καλεῖ τὸν τετελεσμελῶν, καὶ ἐπὶ τῶ τελει-
 σικῶν μυσθῶν ἀντῶ μεταδίδωσι κοινωνίας.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΣΥΝΑ-
 ξῆ τελειῶν.

Ἀλλ' εὐγε ὅτι ταύτης ἐμνήσθημεν, ἡ δ' ὅθεν κεφ. γ.
 μιτ τῶ ἐμοὶ πρᾶξιμ ἱεραρχικῶν ἐ
 πρὸ ταύτης ἕτερου ὑμνήσαι. ἐ γὰρ ὅτι ἡ τὴ
 τὸ κλητῶν ἡμῶν καθηγεμόνα τελετῶ τελει-
 τῆ. ἐ χρῆ πρὸ τὸ ἀλλ' αὐτῆ ἱερογραφικῶς ἐκ θεμῶν ἐκ τὸ
 ἑνθῆς ἡ τὴ τὰ λόγια ἡ ἱεραρχικῆς ὑπὸ σῆμης, ὑπὸ τῆ ἱεραὶ
 αὐτῆς ἀναχθῶναι τῶ θεαρχικῶ πνεύματι θεωρίαν.

Καὶ πρῶτόν γε ἴσθῃ ἱερα ἐπὶ πηδύσωμεν, ὅτι δ' ἡ ἐρ-
 νεκα τὸ κοινόν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἱεραρχικαῖς τελεταῖς,
 ἐκκεῖτως αὐτῆ πρᾶ τὰς λοιπὰς ἀνατέθει) καὶ ἐνιαίως

β 2 ἀνηγόρευτ

ἀνηγρόδουτα, κοινωνία τε καὶ σύναξις, ἐκάστης ἰδρυτέ
 λεσικῆς πραγματείας, καὶ τὰς μορῆσάς ἡμῶν ζωάς,
 εἰς ἐνοειδῆ θεώσιν συναγωγῆς, καὶ τῆ τῶν διαμετῶν
 θεοειδῆ συμπίυξι, τὴν πρὸς τὸ γνῶν κοινωνίαν καὶ
 γνῶσιν δωρεμλῆς.

Φαμλὴν δὲ ὅτι ταῖς τῶν ἄλλων ἰδρυτικῶν συμβόλων
 μεθέξεσιν, ἢ τελείωσις ἐκ τῶν ταύτης θεαρχικῶν καὶ
 τελειωτικῶν ὄσι δωρεῶν.

Οὐ γὰρ γνῶσι, χεδόντινα τελεδιῶαι τελετῶν ἱεραρ
 χικῶν, μὴ τῶν θεοτάτης εὐχαρείσας γνῶν κεφαλαίω τῶν
 καθ' ἕκαστα τελεμλῶν, τὴν ὑπὸ τὸ γνῶν τὸ τελεδιῶντος
 ἰδρυτέσσης συναγωγῶν. Ἐ τῆ θεοπῶραδύτω δωρεῶν τῶν
 τελειωτικῶν μυσηίων, τελεσιουργούσης αὐτὸ τὴν
 πρὸς θεὸν κοινωνίαν.

Εἰ ποίνω ἐκάστη τῶν ἱεραρχικῶν τελετῶν ἀτέλης
 μλῆσα, τὴν πρὸς τὸ γνῶν ἡμῶν κοινωνίαν καὶ σύναξιν ὄ
 τελεσιργήσῃ, καὶ τὸ εἶν τελετῆ δῆλα τὸ ἀτέλεστον ἀφῆ
 ρημλῆ. τὸ δὲ τέλῃ ἀπάση Ἐ τὸ κεφάλαιον, ἢ τῶν θε
 αρχικῶν μυσηίων τῶν τελεμλῶν μετὰδουσις, εἰκότως
 ἢ ἰδρυτικῆς σῶεσις ἐπωνυμίαν αὐτῆ κυεῖαν ἐκ τῶν
 πραγμάτων ἀληθείας ἐφδύρησιν. ὅτω δὴ καὶ τὴν ἰδρυτῶν
 τῶν θεογενεσίης τελετῶν, ἐπειδὴ πρῶτος φωτὸς μεταδῆ
 δῶσιν. καὶ πασῶν ὄσι ἀρχὴ τῶν θεῶν φωταγωγῶν ἐκ
 τὸν τελεμλῆ, τὴν ἀληθῆ τὸν φωτίσματος ἐπωνυμίαν
 ὑμνδμλῆ. εἰ γὰρ καὶ πᾶσιν τοῖς ἄλλοις κοινόν ἱεραρχι
 κοῖς, τὸ φωτὸς ἰδρυτῶν μεταδιδόναι τοῖς τελεμλῆοις, ἀλλ'
 αὐτῆ τὸ πρῶτος ἰδρυτῶν ἐδωρήσατό μοι, Ἐ δῆλα τὸν ταύ
 της ἀρχι

της ἀρχικωτάτου φωτός, πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ἱερῶν ἐπιψίαν φωταγωγῶμαι. ταῦτα δὲ εἰπόντος, ἀνασκεψόμεθα καὶ κατίδωμον ἱεραρχικῶς τῆ καὶ ἑκάστου ἀεικελῆ ἢ ἁγιοτάτης τελετῆς ἱεραρχίαν καὶ θεωρίαν.

μυστικῶν σιωπῶν εἰς τοῦ κοινωνίας.

Ο μὲν ἱεράρχης εὐχλῶ ἱεράν ὑπὸ τοῦ θεοῦ θυσιασθῆναι τελεῖται. ὅθεν αὐτοῦ τοῦ θυμίου ἀρεξάμενον, ὑπὸ πᾶσαν ὀρχεῖται τὴν τοῦ ἱερέως πόδιον. ἀναλύεται δὲ πάλιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ θυσιαστικῶν, ἀπέρχεται ἢ ἱερέως τῆ ψαλμῶν μελωδίας. σιωπῶν αὐτῶν τὴν ψαλμωδίαν ἱερολογίαν, πάσης ἢ ἐκκλησιαστικῆς διακοσμῆσεως. ὅθεν δὲ ἴα τῶν λειτουργῶν ἢ τῶν ἁγιογράφων δ'ελτῶν ἀνάγνωσις ἀκολούθως γίνεται.

Καὶ μετὰ ταύτης, ἔξω γίνονται ἢ ἱερέως πόδιον οἱ κατηχῶντες, καὶ πρὸς αὐτοῖς οἱ ἑνεργῶντες, καὶ οἱ ἑν μετανοίᾳ ὄντες, μιλῶσι δὲ οἱ ἢ τῶν θεῶν ἐπιψίας καὶ κοινωνίας ἄξιοι.

Τῶν λειτουργῶν δὲ οἱ μὲν ἐσῶσι πρὸς τὰς τοῦ ἱερέως πύλας συγκεκλεισμένους. οἱ δὲ ἄλλοτε τῶν ἢ οἰκείας τάξεως ἑνεργοῦσιν.

Οἱ δὲ ἢ λειτουργικῆς διακοσμῆσεως ἐκκείτοι σὺν τοῖς ἱεροῦσιν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ θυσιαστικῶν προτιθέασιν τὸν ἱερόν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ ἢ εὐλογίας ποτῆρι, προσμολογηθείσης ὑπὸ παντός τοῦ ἢ ἐκκλησίας πληρώματος ἢ καθολικῆς ὑμνολογίας. πρὸς οἷς ὁ θεὸς ἱεράρχης εὐχλῶ ἱεράν τελεῖ. καὶ τὴν ἁγίαν εἰς ἑαυτὸν ἀπασὶ διαγγέλλει. καὶ ἀσπασκῶν ἀλλήλων ἀπάντων, ἢ μυσικῆ τῶν

β ε ἱερών πῆν

ἰορῶν πηυχῶν ἀνὰ ῥήκσις ὡπτελείῃ. ἢ νιψαμνίων τὰς
 χεῖρας ὑδατι, τὸ ἰορᾶρχον ἢ τὸν ἱερέων, ὁ μὲν ἰορᾶρχος
 γὰρ μέσῳ τῶν θεῶν θυσιασχεῖς καρδίατου. πόλιεσσι δὲ
 μόνοι μετὰ τῶν ἱερέων οἱ τῶν λειτουργῶν ἐκκεῖται. καὶ
 τὰς ἰορᾶς θεουργίας ὁ ἰορᾶρχος ὑμνήσας ἱερουργεῖ τὰ θεό-
 τατα, ἢ ὑποψιφίαν ἀγῆ τὰ ὑμνημάλια δὲ τῶν ἰορῶν πρὸ
 κειμνίων συμβόλων. καὶ τὰς δωρεὰς τῶν θεουργῶν
 ἀποδείξας, εἰς κοινωνίαν αὐτῶν ἰορᾶν, αὐτὸς τε ὀρχεῖται,
 ἢ εὐὸ ἄλλως πρὸ τρέπεται. μεταχῶν ἢ ἢ μεταδὸς τῶν
 θεαρχικῆς κοινωνίας, εἰς εὐχαριστίαν ἱερᾶν καταλήγει.

Τῶν πολλῶν μὲν εἰς μόνα τὰ θεῖα σύμβολα πρᾶκτυ-
 φάντων. αὐτοὶ δὲ αἰετῶν θεαρχικῶν πνεύματι πρὸς
 τὰς ἀγίας τῶν τελουμένων ἀρχὰς, γὰρ μακαρίοις καὶ νοη-
 τοῖς θεάμασι, ἰορᾶρχικῶς γὰρ καθαριότητι τῶν θεοει-
 δῶν ἔξεως ἀναγομνίῳ.

Θεωρία.

Δοῦρο δὲ ἢ οὐὼ ὦ πᾶσι καλὸν μετὰ τὰς εἰκόνας, γὰρ τάξει
 καὶ ἱερῶν τῶν πρὸ θεοειδῆ τῶν ἀρχετύπων ἀλήθειαν, ἐ-
 κείνο τοῖς ἔτι τελουμένοις, εἰς γὰρ ἀρμόνιον αὐτῶν ψυχα-
 γωγίαν εἶπω ὡς εὐδὲ τῶν συμβόλων ἢ ποκίλη καὶ ἰορᾶ
 σύνθεσις, ἀνοήτῳ αὐτοῖς ὑπάρχει μέχρι τῶν εἰκῶν
 φαινομένη μόνον.

Αἱ μὲν γὰρ ἰορᾶτατα τῶν λογίων ὡδᾶ καὶ ἀναγνώ-
 σεις, διδασκαλίαν αὐτοῖς γὰρ ἔτα ζωῆς ἐφηνυῖνται.
 καὶ πρό γε τότε, τὴν παντελήν τῶν φθοροποιῶν καλίας
 ἀπὸ κἀθάρσιμ. ἢ δὲ θεοτάτη τὸ ἕνός καὶ ταυτοῦ καὶ ἀρ-
 τῶ καὶ ποτηρίῳ κοινῆ καὶ εἰρηναία μετὰ θεοῖς, ὁμοτρο-
 πίαν αὐτῶν

πίαν αὐτοῖς γίνεον ὡς ὁμοτρόφοις νομοθετεῖ. καὶ τῶ
 θειοτάτῃ δ' εἶπεν καὶ ἀρχισυμβόλῃ τῶν τελευτώνων εἰς
 μνήμην ἰδρᾶν ἄγει, καθ' ὃ καὶ αὐτὸς ὁ τῶν συμβόλων
 δ' ημιεργὸς ἀκρ. πληροῖ δικαιοτάτα τὸν ἔχ' ὁσίως αὐτῶ
 καὶ ὁμοτρόπως τὰ ἱερά σιωδ' εἰπνήσαντα. διδ' ἄσκων
 εὐαγῶς τε ἅμα καὶ θεοπρεπῶς, ὡς ἢ κατ' ἕξιμ' ἀληθῆς
 ὑδὶ τὰ θεία προσέλθουσιν πλὴν πρὸς τὸ ὅμοιον αὐτῶν καὶ
 νωνίαν τοῖς προσιῶσι χαρίζεται.

Ταῦτα μὲν ἔν ὡς ἐφίω ὑδὶ τὰ τῶν ἀδ' ὑτῶν προπύ-
 λαα καλῶς διαγεγραμμένα τοῖς ἀτελέσιμ' ἐπὶ πρὸς
 θεωρίαν αὐτάρκη κατὰ λίποντος, εἰσέλθωμεν ἀπὸ τῶν
 αὐτῶν εἰς τὰ αἵτια, καὶ πλὴν ἱερῶν ἡμῶν σώαξιν. Ἐ
 πλὴν εὐπρεπῆ τῶν ὄντων ἰησὺ φωταγωγῶντ' ὄψωμε
 θα θεωρίαν, τὸ μακάριον ἀκρ. ἰλθυσαν, ἐμφανῶς τῶν
 ἀρχετύπων κάλλ'.

Ἀλλ' ὡς θεωτάτη καὶ ἰδρᾶ τελετή, τὰ ποικίλιν ἀβι
 συμβολικῶς ἀμφιδέσματα τ' ἀνιγμάτων ἀκρ. ἀλυψα
 μλὴν τηλαυγῶς ἡμῖν ἀναδείχθητι. καὶ τὰς νοεράς ἡμῶν
 ὄψεις ἐνιαίχ' Ἐ ἀποδεικνύητ' φωτὸς ἀκρ. πλήρωσιν.

Δεῖ δ' ἢ οὐκ ἡμᾶς γίνεος γὰρ εἶν' τῶν πανιδρῶν οἶομαι,
 τὸ νοητὸν τῶν πρώτῃ τῶν ἀγαλμάτων ἀκρ. γυμνώσαν/
 τας, εἰς τὸ θεοειδὲς αὐτῶ κάλλ' ἔνατηνίσαι, καὶ τὸν
 ἰδραρχίω γίνεως ἰδέειν ἀπὸ τ' θείῃ θυσιασκεῖς μέχρι τῶν
 ἐχάτων τῶν ἰδρῶ μετ' ὀνοσμίας ἰόντα, καὶ πάλιν ἐπὶ αὐ-
 τῶν τελειωτικῶς ἀκρ. ἀβιθάμνον. ἢ τε γ' ἵπὲρ πάντα
 θεαρχικὴ μακαριότης, εἰ καὶ ἀγαθότητι θεία πρόσκειμι
 εἰς πλὴν τῶν μετεχόντων αὐτῶ ἰδρῶν κρινωνίαν, ἀλλ' ἔκ

ἔξω ϩι καθ' ὅσιν ἀκινήτῃ σάσεως καὶ ἰδρύσεως γίγνε-
ται πᾶσι δὲ τοῖς θεοσιδίοι ἀναλόγως ἐλλάμπει ποῦ
ἑαυτῶν ὄντως ὄρα. καὶ ϩι οἰκείας ὄλως ὄ πρᾶκινδμλίν-
ταυτότητῃ. ὡσάυτως ἡ θεία ϩι σωάξεως τελετῆ.
καὶ ἐνιαίαν καὶ ἀπλῶν ἔχουσα καὶ σιωπηυγμλίνω ἀρ-
χῶν εἰς τῶν ἰδρῶν ποικιλίαν τῶν συμβόλων Φιλανθρώ-
πως πληθύνεται καὶ μέγχι πάσης χωρῆ ϩι θεαρχικῆς
εἰκονογραφίας. ἀλλ' ἐνοειδῶς ἐκ τῶν αὐθις εἰς τῶν
οἰκείαν μονάδια σωάγεται. καὶ ἐνοποιεῖ αὐτῶν ἑπὶ αὐτῶν
ἰδρῶν ἀναγομλίνους.

Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ θεοσιδῆ τρόπον ὁ θεῖος ἰδράρχης
εἰ καὶ τῶν ἐνιαίαν αὐτῶν τῆ θεαρχίας ὑδισήμω ἀγαθοει-
δῶς εἰς αὐτῶν ὑποβεβηκότας κατὰγει τοῖς τῶν ἰδρῶν ἀνε-
γμᾶτων πλήθεσι χρώμω. ἀλλ' αὐθις ὡς ἀπόλυτῃ
καὶ τοῖς ἠήσοι ἀκατάχθῃ εἰς τῶν οἰκείαν ἀρχῶν ἀ-
μειώτως ἀκκαδίσταται. καὶ τῶν εἰς τὸ γν' ἑαυτῶν νοδρῶν
ποιησάμω. εἰσοδῶν, ὄρα καθαρῶς αὐτῶν τῶν τελευμλίνω
ἐνοειδῆς λόγος, ϩι ὑδῆ τὰ δ' οὐτόρα Φιλανθρώπος πλοῶ
δ' ὄρα πῶρας, τῶν εἰς τὰ πρῶτα θεοτόρα ὑδισροφῶ
ποιησάμω. ἡ δὲ τῶν ψαλμῶν ἰδρολογία σιωσιομλίν-
πᾶσι χροδῶν δῆς ἰδραρχικοῖς μυσηίοις, ὄρα ἡμελῶν ἀ-
πυρτηῶτα τῶν πάντων ἱεραρχικωτάτῃ. πᾶσα μὲν γὰρ
ἰδρᾶ καὶ ἀγίογραφῃ δέλτος, ἡ τῶν ἐκ θεῶ τῶν ὄντων
γμῆτῶν ὑπαρξίμ τε καὶ διακόσμηση, ἡ τῶν νομλίνω
ἰδραρχία καὶ πολιτεία, ἡ τῶν τῶν θεῶ λαῶ κληροδοσι-
ῶν διανεμήσις, καὶ κατὰχῆσις, ἡ κερτῶν ἰδρῶν, ἡ βα-
σιλέωμ ὄφω, καὶ ἰδρῶν γνῶσιμ σωέσιμ, ἡ παλαιῶν
ἀνδρῶν

ἀνδρῶν ἐν ποικιλίᾳ καὶ πληθει τῶν ἀνιώντων ἀπειτά-
 σφου ἐν καρτερίᾳ φιλοθεΐαν, ἢ τῶν πρακτέων σφᾶς
 ὑποθήκας, ἢ θείων ἐρώτων ἄσματα καὶ ἑνθέως εἰκόνας,
 ἢ τὰς ὑποφκτικὰς τῶν ἑσμελιῶν προαναρρήσεις, ἢ τὰς
 ἀνδρῆκὰς ἰσοῦ θεαρχίας, ἢ τὰς τῶν αὐτομαθητῶν θεο-
 πᾶδύτους καὶ θεομιμήτας πολιτείας καὶ ἰδρᾶς διδαι-
 σκαλίας, ἢ τὴν κρυφαίαν καὶ μουσικῶν ἐποψίαν τοῖς τῶν
 μαθητῶν ἀγαπητοῖς καὶ θεασεῖς. τὴν ὑπερκοσμίαν
 ἰσοῦ θεολογίαν, τοῖς πρὸς θέωσιμ ὑπὸ κηλείοις ὑψηλή-
 σατο, καὶ ταῖς ἰδρᾶς τῶν τελετῶν καὶ θεοεισεσιμ ἄ-
 γωγαῖς συνερρίζωσιν. ἢ δὲ τῶν θείων ὠδῶν ἰδρῶν γρα-
 ρία, σκοπὸν ἔχουσα τὰς θεολογίας τε καὶ θεουργίας
 ἀπάσας ὑμνήσαι. καὶ τὰς τῶν θείων ἀνδρῶν ἰδρῶν λογι-
 ας τε καὶ ἰδρῶν γίας ἀνέσαι. καθολικῶν ποιεῖται τῶν
 θείων ὠδῶν ὡς ἀφήγησιμ, πρὸς πάσης ἱεραρχικῆς τε-
 λετῆς ὑποδύχῶν καὶ μετὰ δόσιμ. ἔξιμ οἰκείαν ἐμποιδί-
 σα τοῖς ἑνθέως αὐτῶν ἰδρῶν λογῶσιμ.

Ὅταν δὲ, ἢ ποδμελικῆ τῶν πανιδρῶν ὑμνολογία τὰς
 φυσικὰς ἡμῶν ἔξιμ ἑναρμονίως διαβῆ πρὸς τὰ μι-
 κροῦ ὑδροῦ ἰδρῶν γηθισόμῶνα. καὶ τῆ τῶν θείων ὠδῶν
 ὁμοφωνία, τὴν πρὸς τὰ θεῖα καὶ ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων
 ὁμοφροσύνην ὡς μίᾳ καὶ ὁμολόγῶ τῶν ἰδρῶν χρῆσαι νο-
 μοθετήσαι τὰ σωτῆρικῶν καὶ σινεσκιασμῶν μᾶλ-
 λον ἐν τῆ νοδρᾷ τῶν ψαλμῶν ἰδρῶν λογία. ὡς πλείονων
 καὶ σαφειδρῶν εἰκόνων καὶ ἀναρρήσεων δυρῶν ἐν ταῖς
 ἰδρῶν τάταις τῶν ἁγιογράφων σωτῆξεων ἀναγνώσεσιμ.

Ἐν ταῦταις ὁ βλέπων ἰδρῶν ὄψεταί τὴν ἐνοφδῆ καὶ

β 5 μίαν συμ

μίαν σύμπτυσιν, ὡς ὑφ' ἑνὸς τοῦ θεαρχικοῦ πνεύματος
 τῆς κεννημύλων, ὅθεν εἰκότως ἐν κόσμῳ μετὰ τὴν ἀρι-
 χατοτόραν πρῶτον, ἢ καὶ ἡ διαθήκη κηρύσσεται τὴν
 ἑνδέκα καὶ ἰεραρχικῆς τάξεως, ἐκείνο οἶμαι δηλώσεως, ὡς
 ἢ μὴ ἔφη τὰς ἑκατὸν θεουργίας, ἢ δὲ ἐτέλεσεν. καὶ ὡς ἐ-
 κείνη μὴ ἐν εἰκόσι τὴν ἀλήθειαν ἐγραψεν. αὕτη δὲ πα-
 ρῶσαν ὑπέδειξε. τῶν γὰρ ἐκείνης προαναρρήσεων, ἢ ἡ
 ταύτῃ τελεσιουργία τὴν ἀλήθειαν ὑψώσατο. καὶ ἐστὶ
 τὴν θεολογίας ἢ θεουργίας συγχεφαλαίωσις.

Τῶν οὖν μὴ ἀποδιδάσκοντων κατ' ὅλα τῶν ἰδίων
 τελεῶν, ὅθεν τὰς εἰκόνας ὁρῶσιν. ἀνακιδῶς ἀποφάσκοντες
 τῆς σωτηριώδους θεογνωσίας μύσησιν. καὶ τοῖς λογίοις
 ὀλεθρίως ἀνιφθεγξάμενοι, τὸ ὅθεν σὺ εἰδέναι ἔβουλας.

Τὸς ἡκατηχιδόους, ἐνδρυμύλους τε, καὶ αὐτὸς ἐν με-
 τανοίᾳ ὄντας, ὅ τὴν ἀγίας ἰεραρχίας θεομὸς ἐφίησι μὴ
 ἐπακῶσα τὴν ψαλμικῆς ἱερολογίας καὶ τὴν ἑνδέκα τῶν
 πανιδίων τραφῶν ἀναγνώσεως. εἰς δὲ τὰς ἑκατὸν ἰεραρ-
 χίας καὶ θεωρίας, ὅ συγκαλεῖται τῶν, ἀλλὰ αὐτὸς τε-
 λείους τῶν τελεσιργῶν ὀφθαλμοῦ.

Εἰσι γὰρ ἢ θεοειδῆς ἱεραρχία, δικαιοσύνης ἰδρίας ἀνά-
 πλεως. καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἐκάστω σωτηρίως ἀκνέμεται τῆς
 ἑναρμόνιου ἐκάστω τῶν θείων μέθεξιν ἐν συμμετρίας
 ἀναλογία ἡ κατὰ ἱερός δωρεμύλη. ἢ μὴ ἐν ἐχάτη
 τοῖς ἡκατηχιδόοις ἀκνέμεται τάξις. εἰσὶ γὰρ ἀμέθε-
 κτοι ἢ ἀμύητοι παντός ἰεραρχικοῦ τελεσθεῖς. μηδὲ τῆς
 κατ' ἀξίαν ἀπότηξιν ἑνθεοῦ ἐχνητότου ὑπαρξιν. ἀλλ'
 ἐπι πρὸς τῶν πατρικῶν λογίων μακρόμενοι, καὶ ζωο-
 ποιῶσι

ποιοῖς μορφώμασιν διαπλατθόντων πρὸς τὴν θεογενε-
σίας ἀρχίζουσι καὶ ἀρχίφωτον ἢ μακαρίαν προαγωγῆν.

Ὡσπὲρ δὲ εἰ ἀτέλεια καὶ ἀμόρφωτα προεκπέτοι τὰ
ἢ σάρκα βρέφη, ἢ οἰκείας μακρύσεως ὡς ἀμβλωθεῖ
δια καὶ ἐκτρώματα τὴν ἀγνήκτον καὶ ἄζωον καὶ ἀφώε-
σον ὑπὸ γῆς ἀπόπρωσι ἔξει. καὶ ἐκ ἀνῆς ὀυφρονῶν εἰποι
πρὸς τὸ φαινόμενον ἀκροκροτῶν ὑπὸ τὸ φῶς αὐτὰ προα-
χθῆναι. τὸ ἢ γαστέρα σκότους ἀπαλλαχθῆναι. φαίη γὰρ
αὐτὴ ἢ τῶν σωμάτων ὑδισημονικὴ προσαῖς ἰατρικὴ. τὸ φῶς
ἔνεργεῖν εἰς τὰ δεικνὰ τὸ φῶς, ὅτω καὶ τὸ ἱερατὴ ἢ πᾶν
ὄφρος ὑδισήμη. πρῶτα μὲν αὐτῶν τῆς τῶν μορφωτικῶν καὶ
ζωοποιῶν λογίων εἰσαγωγικῆ τροφῆ μακρύετ. τελεφο-
ρήσασα δὲ τὴν πρὸς θεογενεσίαν αὐτῶν ὑπόστασιν, ἢ
διδῶσι σωτηρίως αὐτοῖς ἔνταξι τὴν πρὸς τὰ φωτῆ
οἴη καὶ τελεσιουργικὰ κοινωνίαν, νῦν δὲ ὡς ἀτέλειαν
ἀκροδιασέλη τὰ τέλεια. ἢ τε ὀυκοσμίας τῶν ἱερατῶν προ-
μηθελίη, καὶ ἢ τῶν κατηχηθῆναι ἢ θεοειδῆ τῶν ἱε-
ραρχῶν τάξι μακρύσεως καὶ ζωῆς.

Ἡ δὲ τῶν ἔνεργηθῆναι πληθὺς ἀνιέρθῃ μὲν καὶ
αὐτῆ. διδῶσι δὲ πρὸς τὸ ἄνω ἢ τῶν κατηχηθῆναι
ὅστιν ἔχαται.

Οὐδὲ γὰρ ἴσον, ὡς οἶμαι, τὸ παντελὸς ἀμυήτου, καὶ
τῶν θείων τελετῶν ἀκρως ἀκοινωνήτου, τὸ μετρίαν τι-
νὰ τῶν ἱερωτάτων ἔχρηστος τελεσηθῆναι. ἐπι τῆς ταῖς ἔναι
τίαις, ἢ θέλξεσιν, ἢ ταραχαῖς ἔνεργηθῆναι, ἀλλὰ καὶ πρὸς
αὐτῶν ἢ τῶν πανιδῶν θεα καὶ κοινωνία συσέλλετο.
καὶ μάλα γε εἰκότως.

Εἰ γὰρ ὅστις

Εἰ γὰρ ὄξει ἀληθές ὡς ὁ καθ' ὅλα θεῖος ἀνὴρ ὁ τῷ θεῶν ἀξιῶ κοινωνός, ὁ πρὸς τὸ τῷ κατ' αὐτὸν θεοειδὲς ἔλερον ἐν παντελέσι καὶ τελειωτικαῖς θεώσεσιν ἀνγκυμύσῃ, ὁ δὲ τὰ σαρκὸς ἐνδργήσῃ πρὸς τὰ ἐν τῇ φύσει ἀναγκασιότατα, καὶ ὅσοι εἰ τύχοι πρὸς ῥῆ.

Καὶ δὲ ἅμα καὶ ὁπταδὸς ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἀκροτάτη θεώσει τῷ θεαρχικῷ πνεύματι ἔστι. Ἰσὲ ὁμοίω τὸ ὁμοίω ἐνιδρυῶν. ἔκ αὖ ὁ τοιοῦτός ποτε πρὸς τῷ ἐναντίω ἐνδργηθεῖσιν φαντασιῶν ἢ δειμάτων.

Γελάσεται ἢ αὐτὰ καὶ προσιόντα, καταπαλαίσει καὶ ἐκδιώξεται, καὶ δράσι μᾶλλον, ἢ πείσεται. καὶ πρὸς τῷ ῥῆ οἰκείας ἔξεως ἀπαθεί καὶ ἀνευδύτω, καὶ ἑτόροις ἰατρὸς ὀφθήσεται τῷ τοιοῦτῳ ἐνδργημάτων.

Οἶμαι δὲ ἐγὼ πρὸς τούτῳ μᾶλλον δεοῖσθα σαφῶς. ὡς ἢ τῷ ἰδραρχικῷ ἀμειγυσάτη διάκεισις, πρὸ τούτων οἶδιν ἐνδργημάτων ἐναγυσάτῳ ἐνδργεῖαν, ὅσοι ῥῆ θεοειδὲς ἀκρῶν τῆς ζωῆς ὁμόφρονος τε καὶ ὁμότροποις ἄλλοις γίνονται δάμοσι. τὰ μὲν ὄντως ὄντα καὶ ἀθανάτως κτητὰ, καὶ ἀωνίως ἡδέα, δι' ἐχάτῳ καὶ ἑαυτοῖς ὀλέθειον ἀνοκσίαν ἀκρῶν ἐφόμοι, πρὸς πρὸς σὺλου δὲ καὶ πολυπαθεσάτῳ ἀλλοίωσιν. καὶ τὰς ὀλυμπίων καὶ φθοροποιὸς ἡδονὰς καὶ πρὸς ἀβέβαιον ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἔκ ἔσαν ἀλλὰ δεκῶσαν δὲ πᾶθειαν, ἡδονῶν καὶ ἐνδργῶν.

Πρῶτοι δὲ ἐν ἔτοι καὶ κυριώτερον ἐκείνων ὑπὸ ῥῆ τῷ λειτρυθὲ διαλειπτικῆς φωνῆς ἀφοριζέσθωσαν. ὁ γὰρ θεμικὸν αὐτοῖς ἐτόρος ἑνὸς ἰδρῶ μεταχέει, ἢ ῥῆ τῷ λόγιω ἢ ὑπὸ

ων ὑπερεπὶκῆς ὑπὲρ τὰ κρείττω διδασκαλίας.

Εἰ γὰρ ἢ τῶν θείων ὑποδρόσμιθ' ἰεραρχία, καὶ οὗτος ἦν μετανοία καὶ οὗτος πρὸς αὐτὴν ἡδὴ γεγονότας ἀκρευνα πηεται. τὸ μὴ παντελῶς ἰδρῶτα ἔρ' ἔπισημίη. πρὸς σφωνεῖ δὲ ἢ οὗτος πανάγνωσ. ὅτι καὶ πῆς κατὰ τι πρὸς τὸ τοῦ θεοειδῶς ἀκροῦ ἀτελῶς ἔξ' ἀδυνῶσιμ, ἀδέα πὸς εἶμι καὶ ἀκοινώνητος. ἀκροβεῖ γὰρ ἢ ἢ πᾶν ἀμιγῆσά- τη φωνή. καὶ οὗτος μὴ δυνάμειος σωθεῖσθαι τοῖς τῶν θεοτάτων ἀξίως κοινωνοῖς, πολλῶγε μᾶλλον ἢ τῶν ἐμπαθῶς ἠδρῶσιμίων πληθὺς ἀνίδρ' ἔσαι ἔπι πάσης ἀλλοτρία ἔπι τῶν ἰδρῶν ἐπωψίας καὶ κοινωνίας ἔπει δὲ τὸ θεῖον γέγονασιν ἔξω ναῦ, καὶ ἔπι ὑποδρῶσιμίων αὐτῶν οὗτος ἰεραρχίας, οἱ τῶν τελετῶν ἀμύητοι καὶ ἀτέλειοι. καὶ πρὸς αὐτοῖς οἱ ἔπι ἰδρῶς ἀκροάται ζωῆς. ἐπομῶως τε τούτοις οἱ πρὸς τὰ τῶν ἠαντίων δειματά τε ἢ φᾶσματα δι' ἀνανδρίαν ἔπι παθεῖς. ὡς ἔπι ἀκροβόμοι δὲ ἔπι πρὸς τὰ θεῖα σωτόντος ἔπι ἀνυδῶτος σωνδύσεως, ὑπὲρ τὸ ἔπι θεοειδῶς ἔξ' ἔως ἀκίνητομ ἔπι δρᾶσῆμομ. εἶτα πρὸς αὐτοῖς οἱ ἔπι ἠαντίας μὴν ἀκροάντου ζωῆς. ἔπι δὲ καὶ τῶν φαντασιῶν αὐτῶν ἔξ' ἔπι καὶ δρῶτε θεῖω καὶ ἀμιγῆσθαι θαρθῶντου. ἢ μετ' αὐτῶν οἱ μὴ καθὰ παξ ἔνοειδεις ἔπι νομικῶς εἶπερ ἀμωμοι ἔπι ἀλώβητοι παντελῶς, τότε οἱ πανίδροι τῶν πανιδρῶν ἰεραργοὶ καὶ φιλοθεάμονου, τῶν ἀγιωτάτω τελετῶν ἀγιοπρεπῶς ὑποπῆδύοντου. ἢ μνῶσιμ ὑμνολογία καθολικῆ πρὸς ἀγαθῶν ἢ ἀγαθῶ δόττω ἀρχῶν ὑφ' ἢς αἱ σωτηριῶδες ἢμῖν ἀνεδείχθησαν τελεταῖ, τῶν ἰδρῶν τῶν τελεσιμίων θεωσιμ ἰεραργῶσαι. τὸν ὑμνον.

ὁ ὕμνος ἢ ὄργανον, οἱ μὲν ὕμνολογίαν καλεῖσιν. οἱ δὲ ϩι θεο-
 σκείας τὸ σύμβολον. ἄλλοι δὲ ὡς οἶμαι θεότορον, ἱεραρχί-
 κῶν ὀρχαριστίαν, ὡς ποδὶ κληκῶν τῶν εἰς ἡμᾶς θεόθεν ἀφ-
 ημερῶν ἱερῶν δόρων. δοκεῖ γάρ μοι τῶν ὕμνων ἀπασ-
 τῶν θεουργῶν ἢ πραγματείᾳ ποδὶ ἡμᾶς γεγονῆναι. τῶν
 μὲν ὄσῃαν ἡμῶν ἐκ ζωῆς ἀγαθοφθίας ὑποσῆκατα, ἐκ ἀρ-
 χεῖν ὑποκίτων καλλεσι, τὸ θεοφθῆς ἡμῶν μορφώκατα. ἐκ θεοτέ-
 ρας ἔξεως ἢ ἀναγωγῆς ἢ μετῶσῃ κατὰ σῆκατα. καὶ δὲ
 ἐκ τῶν ὄσῃ ἀπεροφθίας ἐγγυνομῶν ἡμῶν ἐρημίαν τῶν
 θεῶν δωρεῶν ὑποσκαυτοῖς ἡμᾶς ἀγαθοῖς εἰς τὸ ἀρχαῖ-
 ον ἀνακαλέκατα. ἢ τῆ παντελεῖ τῶν ἡμεῖς τῶν πρὸς τῆ
 ψῆ τῶν τελεωτάτῳ τῶν οἰκείων μετὰ δόσιν ἀγαθοφθῆ-
 σα. ἐκ τῶν κοινωνίαν ἡμῶν θεῶν ἐκ τῶν θεῶν δωρεῖκατα.

Οὕτω δὲ ϩι θεαρχικῆς φιλανθρωπίας ἱερῶς ὕμνηθῆ-
 σης, ἐγὼ καλυμῶν μὲν ὁ θεῶν ἀφ᾽ ὅσῃ πρὸς τίθεται
 καὶ τὸ ϩι ὀρχαριστίας ποτήριον.

Ο δὲ θεοπάτος ἀσπασμός ἱεραρχεῖται, καὶ τῶν ἀγιο-
 γραφῶν πηχῶν ἢ μουσικῆ ἐκ ὑπερκόσμιος ἀνάφθῃσις.
 ὁ γὰρ ἡμῶν πρὸς τὸ ἡμῶν σωαγῆ, ἐκ τῶν τοῦ ἑνὸς μετέ-
 χειρ εἰρηνάας ἐνώσεως τῶν πρὸς ἑαυτοῦς διηρημῶν.

Εἰ γὰρ ὑπὸ ϩι τοῦ ἑνὸς θεωρίας καὶ γνώσεως ἐλαμ-
 πόμῳ, πρὸς τῶν ἐνοειδῆ καὶ θεῶν σωαγῆ ἐνοποιῆ-
 δῶν. ὅτι ἂν ὑπὸ τὰς μεριστὰς ἀναχοίμεθα κατὰ πῆ-
 πῆν ὑποθυμίας. ὅτι ὡν αἱ πρόσυλοι διημιεργῶνται καὶ
 ἐμπαθεῖς πρὸς τὸ ἡμῶν φύσιν ὁμοειδῆς ἀπέχθῃσι.

Ταύτῳ ἔν ὡς ἢ ϩι εἰρηνῆς ἱεραρχία νομοθετεῖ, τῶν
 ὁμοίῳ τὸ ὁμοίον ἡμῶν ἀφ᾽ ὅσῃ, ἐκ τῶν μεριστῶν ἀφ᾽ ὅσῃ ἐλ-
 λυκα τῶν

λασὰ τὰ θεῖα καὶ ἐνιαῖα θεάματα.

Τῶν δὲ ἱερῶν πηυχῶν ἢ μετὰ τῆς εἰρῆς ἀνάρρησις ἀνακρῦψαι αὐτῶν ὅσιος βεβιωκότας, καὶ πρὸς ἡμετέρας ζωῆς τελείωσιν ἀμετρίως ἀφικουμένους. ἡμᾶς ἢ ὑπὲρ τῆς οἰκονομίας αὐτῶν μακαρίσιν ἐξίμην καὶ θεοσιδῆ λῆξιν προτρέψαι καὶ χειραγωγῆσαι. αὐτῶν δὲ ὡς ζῶντας ἀνακρῦψαι, καὶ ὡς ἡ θεολογία φησὶν ἔνεκροθῆναι, ἀλλ' εἰς θεοτάτην ζωὴν ἐκ θανάτου μεταφοιῆσαντας.

Σκόπη δὲ ὅτι ἐν μνημοσυνώσις ἱεροῖς ἀνατέθηνται, οἱ θεῖαι μνήμης ἔκ ἀνθρωπικῶς ἐν τῇ τῷ μνημονικῆς φαντασίᾳ δηλημιάνης, ἀλλ' ὡς ἀντις φαίη θεοπροπῶς, καὶ πῶς ἐν θεῷ τῶν τετελεσμένων θεοσιδῶν ἱμῶν ἀμετάπτουτο γινώσκω. ἔγνω γὰρ ἔφη τὰ λόγια αὐτῶν ὄντας αὐτῶν ἐν τῷ κενῷ κενῷ ὁ θάνατος τῶν ὄσιων αὐτῶν. τῶν θανάτου, τῶν ὄσιων, ἀντὶ τῆς ἐν ὁσιότητι τελείωσης εἰρημιάνης.

Καὶ οὕτως δὲ ἱερῶς ἡνίοχου ὡς ὑπὲρ τῶν θεῶν θυσιασθῆναι τῶν σεβασμιῶν συμβόλων, διὸν ὁ χρῆστος σημαίνει τῶν μετέχου. πρῶτον ἀδυστάτως ἢ τῶν ἁγίων ἀπογραφῆς, τὸ σωεζουμένον αὐτῶν ἀδυστάτως ἐμφαίνουσα, τῶν πρὸς αὐτὸν ὑπερκοσμίᾳ ἐν ἱερῶς ἐνώσεως.

Τούτων ἡ καθ' ὅσον εἰρημῶν θεσμῶν ἱεροεργηθῆναι, ἕως ἐπὶ προδιδόντων ἁγιοτάτων συμβόλων ὑπὲρ τὰς χεῖρας ὁ ἱεράρχης νίπτει, μετὰ τῶν σεμνοῦ τῶν ἱερῶν τάγματος.

Ὅτι μὲν οὖν ὡς τὰ λόγια φησὶν, ὁ λελημιάνης ὁ δὲ εἰς τοῦ τινος ἑτοῦ εἰμῆ τῆς ἀκρῶν, εἴτ' ἐν ἐχάτων ἐαυτῶν νίψεως, διὸν ἀκροτάτης καθάρσεως, ἐν πανάγνωστοι θεοσι

τοῖ θεοσι

τοῖ θεοειδῶς ἔξει, ἃ πρὸς τὰ δούτορα ποῖῶν ἀγαθοει
 δῶς ἀρχῶς ἔσαι ἢ ἀπόλυτῶ ὡς καθάπαξ ἐνοειδῆς
 ἢ πρὸς τὸ γνῶν αὐθις ἐνιαίως ὑπερεφόμλυθ, ἀχραντομ
 ποιήσετα ἃ ἀκίλιδωτομ τὴν ὑδισροφίῳ, ὡς τῶ θεοει-
 δῶς ἀκρωζῶν τὸ πλήρῶ καὶ ὀλοκλήρου.

ο μὲν ἰδρὸς λατῆρ ὡς εἰρήλαμεν, γνῶν τῆ κῆλ νόμον λῶ
 ἰδραρχία. νῦν δὲ τοῖ ἰδράρχῶ ἃ τῶν ἰδρέων ἢ τῶν χειρῶν
 ἀρκιὰ θαρσις αὐτὸν ὑπαυνίασετα. οὗ γὰρ ὑπὸ τῶ πα
 ναγεσάτῳ ἰόντας ἰδραρχίαν, ἀρκιὰ θάρθα δ'εἰ ἃ τὰς
 ἐχάτας ρι ψυχῆς φαντασίας, ἢ δὲ ὁμοιότητος αὐτῆ
 κῆλ τὸ δυνάτομ πρὸσίενα. φανδρωτόρας γὰρ ἔτω τὰς
 θεοφανίας ποῖαυγαδῆλοντα τῶν ὑδρηοσμίων μαρ
 μαρυγῶν εἰς τὴν τῶ ὁμοειδῶν ἐσὸπῆρων ἀγλαΐαν, ὀ-
 λικώτορομ ἃ διαυγέσδρομ ἐθειγῆτωμ διγῆαι τὴν οἰκεί
 αυ ἀγλίω. Ἡ δὲ τοῖ ἰδράρχῶ καὶ τῶν ἰδρέων ἀί
 χρι τῶ ἀκρω, εἴτ' ὅν ἐχάτωμ ἀπὸνιψις ἐπίπρωθῆν γί
 νετα τῶ ἀγιωτάτωμ συμβόλωμ. ὡς ὑπὸ χριδῶ τοῖ πά
 ρας ἐφορῶντος ἡμῶν τὰς κρυφωτάτας γνῶνίας, ἃ ρι
 ἀίρωτάτης καθάρσεως γνῶν τοῖς αὐτοῖ πανεπισκόποῖς
 ἀκραισμοῖς ἃ ταῖς δικαιοτάτοις ἃ ἀδεκῆστοῖς ἀναί
 κείσεσιμ ὀειζομελῆς, ἔτω τοῖς θεοῖς ὁ ἰδράρχῆς ἐνῶτα.
 ἃ τὰς ἰδρὰς θεαρχίας ὑμνήρως, ἰδραρχεῖ τὰ θεοτάτα
 ἢ ὑπὸψιμ ἀγῆ τὰ ὑμνημελία. τίνας μὲν εἰν τὰς εἰς ἡ
 μάς θεαρχίας φαμεν, ἐξῆς ἀφηγητέου, ὄση δυνάμις. ὅ
 γὰρ ἀπάρας ὑμνεῖμ ἱκανὸς ἐγὼ, μήτιγε λαφῶς εἰδῆναε
 ἢ ἰδρὰς ἀμυσταγωγεῖμ. ὅρα δὲ πρὸς τῶν γνῶνέων ἰδραρ/
 χῶν ἀκολῶθως τοῖς λογίοις ὑμνεῖτῶ ἃ ἰδραρχεῖτῶ ταῦτα
 ὡς ἡμῖν

ὡς ἡμῖν ἐφικτὸν ἐρῶμεν, τὴν ἱεραρχικῶς ἐπίπνοιαν ἀ-
ρωγῶν ὑπὸ βαλεσαμένους.

Τὴν ἀνθρώπιαν φύσιν ἀρχήθην ἀπὸ τῶν θείων ἀγα-
θῶν ἀνοήτως ἐξολιδήσασαν, ἢ πολυπαθεσάτη ζωὴ
διαδέχεται, καὶ τὸ τοι φθοροποιῶ θανάτου πόρας. ἀ-
κολόθως γὰρ ἢ εἴ ὄντως ἀγαθότητος ὁ λέγειτο ἀρσα-
σία, καὶ εἴ ἱεράς ἐν παραδείσῳ θεσμοθεσίας ὑπορβα-
σία, τὸν ἐξοισρήσαντα τοι ζωοποιῶ ζυγῶ ταῖς θελκτι-
καῖς τῆς ἐναντίας ἐπισμυλῆσιν ἀπάταις τοῖς ἐναντίοις
τῶν θείων ἀγαθῶν οικείαις ῥοπῶν πρὸς ἀδωκῶν. ἐνθὺν ἐ-
λεφνῶς ἀντὶ μὲν ἀωνίου τοῦ θνητοῦ ἀνελκῆσθαι, τῆς δὲ οὐ-
κείαν ἀρχὴν ἐν φθαρτικαῖς γῆρσεσιν ἐχρηκῆσα, ὑπὸ τὸ
εἰ ἀρχῆς κατὰλληλον εἰκότως ἤγερ πόρας, ἀλλὰ ἐπὶ
θείας καὶ ἀναγωγῆς ζωῆς ἐβελυσίως ἀρπεσῶσα, πρὸς
τὴν ἐναντίαν ἐχαστιαν ἠνέχθη τὴν πολυπαθεσάτην
ἀλλοίωσιν.

Πλανομένη δὲ καὶ εἰ δὴ θείας ὁδῶς εἰ ὑπὸ τῶν ὄντως
ὄντων θεῶν ἐκτετραμμένη. καὶ ταῖς ὀλεθείαις καὶ κα-
κοργέλισιν ὑποστῆσθαι πληθύνειν, ἐλάνθανεν ὁ θεός,
ὁ δὲ φίλος ἀλλὰ δισμυλῆεις θοραπύσσει.

Τῶν δὲ ἀφειδίως αὐτῆς ἢ τὸ οἰκείον ἀνηλεῆς ἀρκε-
ρηκῶν, εἰς ἀνυπαρξίας οἰκτρῶς ἐμπεπῆσκει καὶ ἀ-
πωλείας κίνδυνον.

Ἡ δὲ θεαρχικῆς ἀγαθότητος ἀπειροτάτη ἐλευθερώ-
πια, καὶ τὴν αὐτῶν ἡμῶν ἀγαθοπρεπῶς ὅκ ἀπλωῆ
ναδὲ πρόνοιαν, ἀλλὰ ἐν ἀληθῆ μεδέξει τῶν καθ' ἡμᾶς γε-
νομένων πάντων, ἀναμαρτήτως, καὶ πρὸς τὸ ταπεινὸν

γ ἡμῶν

ἡμῶν ἐνοποικηθεῖσα, μετὰ τῆς τῶν οἰκείων ἀσυχύτου καὶ
ἀλωβήτου παντελῶς ἕξεως, τὴν πρὸς αὐτὴν ἡμῖν κοιν
νωνίαν ὡς ὁμογενέσι λοιπὸν ἐδωρήσατο, καὶ τῶν οἰκείων
ἀνέσφιξε μετόχως βαλῶν.

Τῆς μὲν ἀρσατικῆς πληθύου ὡς ἡ κρυφαία πρὸς ἀδολο
σισ ἔχου, τὸ καθ' ἡμῶν καταλίξασα κράτος. καὶ ἡτὶ δυνάα
μιμ ὡς ὑποδύχουσα, ἡτὶ δὲ τὸ μουσικῶς ἡμῖν πρὸς ἀδολο
λόγιον, ἣν κείσει καὶ δικαιοσύνη, τὰ καθ' ἡμᾶς δὲ πρὸς
τὸναντίον ἅπαν, ἀγαθουργῶς μετασκυλάσασα.

Τὸ μὲν γὰρ ἡτὶ νῦν ἡμῶν ἀλαμπές, ἣν ἐπλησῶν ὀλ
βίῳ καὶ θεοτάτῳ φωτός, καὶ τοῖς θεοειδέσι ἐκόςμη
σῶν τὸ ἀνείδεον κάλλεσι.

Τὸ δὲ τῆς ψυχῆς οἰκητήριον, ἣν παντελεῖ σωτηρία τῆ
δύου ἔπω καταπέσσης ἡμῶν ἕσιος, ἣν ἀγεσάτων πά
θων καὶ φθοροποιῶν μολυσμῶν ἡλδύθδρωσῶν, ἀναγω
γίῳ ἡμῖν ὑποδύχουσα ὑποδείξασα καὶ πολιτείαν ἣν
θεοῦ, ἣν ταῖς πρὸς αὐτὴν ἡμῶν ἰδραῖς ἡτὶ τὸ δυνατὸν ἀ
φομοιώσει. τὸ θεομίμητον δὲ πῶς αὖ ἡμῖν ἐτόρως ἐγ
γύσει, μὴ τῆς τῶν ἰδρωτάτων θεουργιῶν μνήμης ἀνανε
μλῆς ἀεὶ ταῖς ἰδραρχικαῖς ἱερολογίαις τε καὶ ἰδραργί
αις. ἴσῳ γὰρ ποιῶμεν ὡς τὰ λόγια φησὶν εἰς τὴν
αὐτῆς ἀνάμνησιν.

Ενθῶν ὁ θεὸς ἰδραρχῆς ὑπὸ τῶν θεῶν θυσιασθεῖς κατα
σῆς, ὑμνεῖ τὰς εἰρημνίας ἰδραῖς θεουργίας ἰσῶ, τῆς θεοτά
της ἡμῶν πλεονοίας, ἣς ὑπὸ σωτηρία τῆς γῆς ἡμῶν δύ
δικία τῶν παναγεσάτων πατρὸς ἣν πνεύματι ἁγίῳ ἡτὶ
τὸ λόγιον ἐτελείωσῶν.

Υμνῆς

Ἕμνησας δὲ καὶ τὴν σεβασμίαν αὐτῶν καὶ νοητῶν
θεωρίαν ἑννοοῦσις ὀφθαλμοῖς ἐποπτεύσας, ἡδὲ τῆς συμ-
βολικῆς αὐτῶν ἱεραρχίας ὀρχεταί, καὶ ὡς θεοπαρε-
δότως, ὅθεν οὐλαβῶς τε ἅμα καὶ ἱεραρχικῶς μετὰ αὐτῶν
ἱερῶν τῶν θεουργιῶν ἕμνης, ὑπὲρ ἧς ὑπὲρ αὐτῶν ἱεραρ-
χίας ἀπλογοῖται, πρότερον ἱερῶς πρὸς αὐτὸν ἀναβοῶν·
σὺ εἶπας, ὡς ποιεῖται εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

Εἶτα ἡ θεομιμῆτις ταύτης ἱεραρχίας ἀξιοῦται αὐτῆς
σας γυῖος, ἡ τῆς πρὸς αὐτὸν χριστὸν ἀφομοιώσεως τῆς θείας
τελέσεως, ἡ διαδύναμις πανάγνωστος, ἡ αὐτῶν τῶν ἱερῶν με-
θέξουτας ἱεροπρεπῶς μεταχειρῶν ἱεραργεῖ τὰ θεϊότατα,
ἡ ὑπόψιν ἀγῆ τὰ ἕμνησας, ἡ τῆς ἱερῶς προσημολογῶν
συμβολῶν. τὸν γὰρ ἐγκελευμμένον καὶ ἀδελφῶν ἄρ-
τον ἀνακαλύψας καὶ εἰς πολλὰ διελών, καὶ τὸ ἐνιαῖον
τῶν ποτηρίων πᾶσιν καταμερίσας, συμβολικῶς τὴν ἐνό-
τητα πληθύνει καὶ διανέμει, παναγεσάτω ἕν τῶν τοῖς
ἱεραρχίαν τελῶν. τὸ γὰρ ἕν καὶ ἀπλῶν καὶ κενύου ἱε-
ρῶν τῆς θεαρχικωτάτης λόγος, τῆς καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπίνης
πρὸς τὸ σωθέν τε καὶ ὀρατὸν ἀναλλοιώτως ἀγαθό-
τητι καὶ φιλανθρωπία πρὸς ἡμᾶς, ἡ τὴν πρὸς αὐ-
τὸν ἡμῶν ἐνοποιῶν κοινωνίαν ἀγαθῶς διεπραγμα-
τεύσαστο, τὰ καθ' ἡμᾶς ταπεινὰ τοῖς θεοτάτοις αὐτῶν
κατ' ἄκρον ἐνώσας, εἶπὲρ καὶ ἡμεῖς ὡς μέλη σώματι
συναρμολογηθῶμεν αὐτῶν, ἡ τὸ ταυτὸν ἡ ἀλωβήτης
καὶ θείας ζωῆς, καὶ μὴ τοῖς φθοροποιοῖς πάθεσι κατανε-
κρωθῆντες, ἀνάεμοι καὶ ἀκόλλητοι καὶ ἀσύζωοι γυνοί-
μεθα, πρὸς τὰ θεῖα μέλη καὶ ὑγιαίνατα. Χρη γὰρ

γ

2

ἡμεῖς

ἡμᾶς εἰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιμέθετα κοινωνίας, εἰς τὴν θεο-
τάτῃ αὐτῆς ἢ τῆς σάρκα ζωῆ ἀρσνοποδοῦσαι, ἢ τῆς πρὸς
αὐτὴν ἀφομοιώσεως ἢ ἰδρᾶς ἀναμαρτησίας, εἰς τὴν θεοει-
δῆ ἢ ἢ ἀλώβητον ἔξιμ ἀναδραμεῖν. ὅσοι γὰρ ἡναρμονίως
ἡμῖν, τὴν πρὸς τὸ ὅμοιον κοινωνίαν δώρησε.

Ταῦτα τοῖς ἰδρᾶς δρωμένοις ὁ ἱεράρχης ἐμφαίνει. τὰ
ἢ ἐγκεκαλυμμένα δώρα, πρὸς τὸ ἐμφανὲς ἄγωμ, τὸ ἢ
ἐνιαῖον αὐτῆς εἰς πολλὰ διαερῶμ, ἢ τῆς τῆς διανεμομνῶμ
πρὸς τὰ ἢ οἷς γίνετο κατ' ἀκροῦ ἐνώσεως, κοινωνῶν δὲ αὐ-
τῶν ἀρτελῶν ὅσοι μετέχοντες.

Διαγράφει γὰρ ἢ τῶν αἰδητῶν, ἢ τῶν ἄγωμ
ἢ τῶν τῶν χριστῶν, τὴν νοητὴν ἡμῶν ὡς ἢ εἰκοσι ζωῆ,
ἐκ τῆς ἢ τῆς θεῶν κρυφῆς τῆς παντελεῖ καὶ ἀσυγχύ-
τω καθ' ἡμᾶς ἡναρθρωπῆσεως, φιλανθρωπῶσ δὲ ἡμῶν εἰ-
δοποιήσῃ, καὶ πρὸς τὸ μεριστῶν ἡμῶν ἀναλλοιώτως
ἐκ τῆς ἢ τῆς φύσιν ἐνός προῖόντα, καὶ δὲ τῆς ἀγαθῶν
ταύτης φιλανθρωπίας, εἰς μετρίαν ἑαυτῆ καὶ τῶν οἷ
κείων ἀγαθῶν καλῶντα τὸ ἀνθρώπειον φύλον, εἰπὼν εἰ-
νωθῶμεν αὐτῆ τῆς θεοτάτης ζωῆ τῆς πρὸς αὐτὴν ἡμῶν
ἢ τῆς δυνάμιν ἀφομοιώσει, καὶ ταύτη πρὸς ἀλήθειαν κοι-
νωνοὶ θεῶ καὶ τῶν θεῶν ἀρτελεοδησόμεθα.

Μεταχῶν δὲ καὶ μεταδῶν τῆς θεαρχικῆς κοινωνίας,
εἰς δύχαεισίαν ἱεράν καταλήγει μετὰ παντὸς τῆς τῆς
ἐκκλησίας ἱερῶ πληρώματος. ἢ μὲν γὰρ, τῆς μεταδῶ-
σῆς ἢ γέται, καὶ τῆς μουσικῆς διανεμήσεως, ἢ τῶν μουσῆ
εἰων μετὰληψις. αὐτῆ γὰρ ἢ καθολικῆ τῶν θεῶν δύκοσ-
μία καὶ τάξις, πρῶτον μὲν ἢ μετρίαν γηρέδα καὶ
ἀρτελή-

ἀρ πληρώσῃ τὸν ἰδρὸν καθηγεμόνα, ἧ δὲ αὐτὸ θεόθεν
 ἐτόροις δωρηθησόμενοι, ὅτω τε ἅ ἄλλοις μεταδ' ἔνααι.
 διὸ καὶ ταῖς γνῶσεῖς διδασκαλίαις, οἱ πολμηρῶς ἀρκε
 χρημῆνοι πρὸς ἑλ κατ' αὐτὰς πολιτείας καὶ ἔφεως, ἀνίε-
 ροι καὶ ἐκφυλοὶ πάντη τ' ἰδρᾶς εἰσὶ θεσμοθεσίας.

Ὡς γν' ὡδὶ ἧ ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν, αἰε λεπτὸτόρα
 καὶ δειδέσθρα ἧ ἔσιων, πρῶτου ἑλ εἰσρέσεως αἰγλης
 ἀρ πληρῶμεθα, τὸ ἡλ παῦ ἑαυτῶν ἕπρ χεόμενον φῶς,
 εἰς τὰ μετ' αὐτὰς ἡλιοειδίως ἐποχετούσιν, ὅτω καὶ
 θεὸς φῶτος δ' πολμητέον ἐτόροις ἡγήσασθαι, τὸν μὴ ἡλ
 πᾶσαν ἔξιν αὐτὸ γεγονότα θεοειδέσασθαι, καὶ πρὸς ἑλ
 θείας ὡδὶ πνοίας καὶ κείσεως, ἀρμολῶ ἀναθεδειγμένον.

Εν τούτοις ἡ πᾶσα ἧ ἱερέων διακόσμησις ἱεραρχικῶς
 σωμαχθεῖα, ἅ τοῖς θεοτάτοις κοινωνήσασθαι, μετ' ὅχα
 ρισίας ἰδρᾶς καταλήγει, τὰς ἧ θεργιῶν ἀναλόγως
 ὡπυνοῦσα, ἅ ὑμνήσασθαι χάριτας, ὡς τε οἱ τ' θείων ἀμέ-
 τχοι καὶ ἀγνώτου, ὅκ αὐ εἰς ὅχα ρισίαν ἀφίκοιντο, καίτοι
 κατ' οἰκείαν φύσιν ἀξίω ὅσων ὅχα ρισεῖσθαι ἧ θεο-
 τάτων δωρεῶν, ἀλλ' ὅπρ ἔφλω, ὅδε πρὸς βλέψαι πο-
 τε τοῖς θεοῖς δώροις ἐκ ἑλ ὡπὶ τὰ χείρων νόσεως ἐδελέ-
 σαντο, ἀχάριτοι πρὸς τὰς ἀπίεσε τ' θεργιῶν διαμε-
 μνήκασι χάριτας.

Γούσαδε δ' ε φησι τὰ λόγια, καὶ ἴδετε. τῆ γὰρ ἱερέ-
 ἧ θείων μνήσῃ, τὰς μεγαλοδῶρες αὐτῶν οἱ μνῶμενοι
 χάριτας ὡπυγνώσον, καὶ τὸ θεότατον αὐτῶν ὡπυ ἅ ἅ
 μέγεθος γν τῆ μεδέξῃ πανίερω ἐποπῆδύο τες, τὰς ἕπερ
 θεανίας ἐχαρίτως ὑμνήσασθαι τ' θεαρχίας ἀγαθουργίας.

γ

δ

πρὸς αὐτὰ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΜΥΡΩ ΓΙΝΟ-
μένων καὶ τελουμένων.

κεφ. δ

σαῦτα ϩ ἁγιοτάτης σωάξεως ὅτι, ὅ-
τι καλὰ τὰ νοητὰ θεάματα, τὴν πρὸς
τὸ γῆ ἡμῶν ὡς πολλάκις εἰρηκαμῶν ἱεραρ-
χικῶς ἐπεργάζοντα κοινωνίαν ὁ σωάξιμ.

Ἀλλ' ἐστὶ ταύτης ομοταχῆς ἐτόρα τελεσιουργία, μύ-
ρον τελετῶν αὐτῆς οἰκαδηγεμόνδου ἡμῶν ὀνομάζουσι, τὰ
μόρην δίνου αὐτῆς γῆν ἁγίαν ἢ τὰς ἰδρᾶς εἰκόνας ὑπὸ σκοπῆ-
σαντῶν, ὅτι πρὸς τὸ γῆ αὐτῆς ὁρᾶ τὸ μόνον ἱεραρχικῶς
θεωρίας ἀναχθῆσόμεθα.

Μυστήριον τελετῆς μύρον.

ΚΑτὰ τὸν αὐτὸν ϩ σωάξεως τρόπον αὐτῆν ἁτε-
λειώτων ἀκλύον τὰς τάξεις, πρὸς ἡγουσα μόνων δην-
λαδῆ τῆστέ ἰδραρχικῆς ὑπὸ πᾶν τὸ ἰδρὸν εὐό-
σμος ποδᾶγωγῆς, καὶ ϩ ψαλμικῆς ἰδρολογίας, καὶ ϩ
τῆν θεοτάτων λογίω ἀναγνώσεως.

Εἶτα τὸ μύρον ὁ ἱεράρχης λαβὼν ὑπὸ τὴν θείαν θυ-
σιασθεῖαν ποδὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ δυοκαίδεκα πῆδρον
ξιν ἰδρᾶς ἀναβοῶντων πάντων ἁγιοτάτη φωνῆ, τὸ
ἱερόν ϩ τῆν θεολήπῃων πεφνητῶν ὑπὸ πνοίας μελώδη-
μα, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς τελετῶν εὐχλῶ ἀκπληρώσεως,
γῆ ταῖς ἁγιοτάταις τῆν ἀφιδραμῶν τελεταῖς αὐτῆς
χῆτῆ, πρὸς πᾶσαν χερδὸν ἰδραρχικῶν τελεσιουργίαν.

Θεωρία.

Ἡ μὲν εἰσαγωγικὴ ϩ τελειωτικῆς ταύτης ἰδρουργίας
ἀναγωγῆς, ὁρᾶ τῆν ἢ τὸ θεῖον μύριον ἰδρῶς δρωμένων,
ἐκεῖνο

ἐκεῖνο οἶμαι δηλοῖ, τὸ ποδὶ κεκαλύφθαι τῶν ὁσίων ἀνδρῶν τὸ ἤνι νδρ ἰδρὸν καὶ εὐὼδ' οὐ, ἥτις ἐνθέως ἐγκελύβεται τοῖς ἱεροῖς ἀνδράσι, μὴ φαινομένης ἔχειν ὑπὸ δόξαν καὶ τὰς κατ' ἀρετῶν τῶν κρυφῶν νεὸ καλὰς καὶ εὐὼδεις ἀφομοιώσεις. ἀρχαὶ γὰρ εἰσιν αἱ τ' θεῶ κρυφία καὶ ὑπὲρ νδρ εὐὼδ' εἰς εὐπρέπεια. καὶ νοητῶς ἐμφάνονται μόνοις τοῖς νοητοῖς, ὁμοειδῆς ἔχειν ἐθέλσασα τὰς κατ' ἀρετῶν ἐν ψυχῶν ἀπὸ ἀφθάρτους εἰκόνας.

Τὸ γὰρ τ' θεοειδῆς ἀρετ' ἀπὸ ἀρχαίῃ εὐ μεμνημένον ἀγαλμα πρὸς εἰκῆνο τὸ νοητὸν καὶ εὐὼδ' οὐ ἀφοροῦν κάλλ' οὐ. ὅπως ἐαυτὸ τυποῖ καὶ διαπλάττει πρὸς τὸ κάλλισον μίμημα.

Καὶ καθάπερ ὑπὸ τῶν ἀειδητῶν εἰκόνων, εἰ πρὸς τὸ ἀρχεῖτυπον εἶδος ὁ γραφεὺς ἀκλινωῶς εἶδρα πρὸς μηδὲν ἄλλο τῶν ὀρατῶν ἀνθελλόμενος, ἢ κατὰ τι μεριζόμενος, αὐτὸν ἐκεῖνον ὅστις ὄξει τὸν γραφόμενον εἶδεις εἰπεῖν διπλασιάσει, καὶ δείξει τὸ ἀληθὲς ἐν ἱερῇ ὁμοιωμάτι, καὶ τὸ ἀρχετυπον ἐν τῇ εἰκόνι τὸ ἐκείνου ἐν ἑκάτῳ πρὸς τὸ εἶδος διαφόρον, ὅπως τοῖς θεολογοῖς ἐν νῶ γραφούσιν, ἢ πρὸς τὸ εὐὼδ' οὐ καὶ κρυφίου κάλλ' οὐ ἀτρηῆς καὶ ἀπὸ ἐγκλιτος θεωρεῖα τὸ ἀπλανὲς δ' ὠρίσεται, καὶ θεοειδῆσαστον ἰνδ' αλμα εἰκότως ἐν πρὸς τῶν ὑποδύσσιον εὐὼδ' η καὶ νοητῶν εὐπρέπειαν οἱ θεοὶ γραφεῖς τὸν νοητὸν ἐαυτῶν ἀμετρήτως εἶδου ποιῶντες, ὅδε μίαν δ' οὐδ' οὐ τῶν ἐν αὐτοῖς θεομιμήτων ἀρετῶν, εἰς τὸ θεαθῶναι ἤνι τὸ λόγιον τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἰδρὸς ἐποπτεύουσιν ὡς ἐν εἰκόνι ἱερῇ θεῶν μύρω τὰ τ' ἐκκλησιαστικῆς

γ

4

ἱερωτάτα

ἰδρῶτα τὰ ποδικεκαλυμμένα, διὸ αὐτοὶ τὸ κατ' ἀρε-
τὴν ἰδρῶν καὶ θεοδίατον εἰσω τῷ θεομιμῆτι καὶ θεο-
γράφῃ νοῖς ἰδρῶς ποδικαλύπτοντες, πρὸς μόνῳ ἀκρί-
βλέπτῃ τὴν ἀρχέτυπον νόσον, ὅδε γὰρ ἀδέατοι μό-
νον εἰσὶ τοῖς ἀνομοίοις ἀλλ' ὅδε αὐτοὶ πρὸς τὴν ἐκείνων
καθέλκονται θεῶν, ὅθεν ἑαυτοῖς ἀκρολύθως, ὅδε τῶν δο-
κόντων εἰκὴ καλῶν αἰσθημάτων, ἀλλὰ τῶν ὄντως ὄντων
ἐξῆς, ὅδε πρὸς δόξαν ὀρῶσι τὴν ὑπὸ πλῆθους ἀλό-
γως μακαρίζομεν, ἀλλὰ τὸ καλὸν ἢ χεῖρον ἐφ' ἑαυτοῖς
θεομιμῆτως κείνοντες, ἀγάλματα θεῶν ρι θεαρχι-
κωτάτης εἰσὶν εὐωδίας, ἥτις ἐφ' ἑαυτῆς τὸ ἀληθῶς
εὐωδὲς ἔχουσα, πρὸς τὸ τοῖς πολλοῖς ἀνομοίως δοκῶν ὅτι
ὑπὸ σφέτεται, ταῖς ἀληθείαις αὐτῆς εἰκόσι γίντυπῶ-
σα τὸ ἀνυπόκειτον.

Φορὲ δὴ λοιπὸν ἐπειδὴ τῆς ἐκτός εὐπρέπειαν ἐθεασά-
μεθα ρι ὅλης καλῆς ἰδρουργίας, εἰς τὸ θεϊότροπον αὐτῆς
ἀκρίβλεψῶν καλλος, αὐτῆς ἐφ' ἑαυτῆς ἀκρικαλυψαμῶν
τὰ πᾶσα πετάσματα, θεώμενοι, τὴν μακαρίαν ἀκρίλι-
βουσαν ἐμφανῶς ἀγγίλῃ, αἰ ρι ἀποδικαλύπῃ τοῖς νοε-
ροῖς ἀκρί πλῆθους ἡμᾶς εὐωδίας.

Οὐδὲ γὰρ ἡ φαινομένη τῷ μύθῳ τελεσιουργία, τοῖς
ποδὶ τὸν ἰδρῶν ὅστις ἀκοινώνητος, ἢ ἀδέατος, ἀλλὰ
τὸναντίον ἀκρί αὐτῶν δὴ κῆρος, καὶ ἰσῶσα τὴν ὑπὲρ
αὐτῶν πολλῶς θεωείαν, ὑπὸ αὐτῶν ἰδρῶς ποδικαλύπῃται
καὶ ρι πλῆθους ἰδραρχικῶς ἀκρί διασέλλεται.

Τοῖς γὰρ γίνθεις ἀνδράσι, ἢ τῶν πανιέρων ἀκρίτις ὡς
συγγενέσι τῷ νοητῷ καθαρῶς καὶ ἀμέσως ἐλάμπου-
σα, καὶ

καὶ τὰς νοδρὰς αὐτῶν ἀντιλήψεις ἀποδικαλήπῃως
εὐωδιάζουσα, πρὸς τὸ ὑφειμένον, ἐκέθ' ὁμοίως πρῶσι,
ἀλλ' ὑπὸ αὐτῶν ὡς κρυφίῳ τῷ νοητῷ θεωρῶν ἀνεκπομ
πύτως εἰς τὸ τοῖς ἀνομοίοις ἀρχαυτοῦ ὑπὸ πῆδρω τοῖς
ἀνιγμάσιν συγκαλύπτεται, δι' ὧν ἱερῶν ἀνιγμάτων
αἱ τῶν ὑποβεβηκότων δὴσμοὶ τάξεις ἀνάγοντ' πρὸς
τὴν κατ' αὐτὰς ἱεράν ἀναλογίαν.

Εἰσι δ' ἡ δὲ ὅπρ' ἐφίω ἢ νυῦ ὑμνημῶν παρ' ἡμῶν ἱε
ρὰ τελετουργία, ἢ τελειωτικῆς τῶν ἱεραρχικῶν τάξεως
καὶ δυναμείως.

Διὸ καὶ ταύτῃ οἱ θεοὶ καθηγούμενοι ἡμῶν, ὡς ὁμοι
ταγῆ καὶ ταυτουργῶν τῶν ἢ σωάξεως ἱερά τελεσπι
ρίω, ταῖς αὐταῖς εἰκόσιν ὡς τὰ πολλὰ, ἢ μουσικαῖς δια
κρομήσεσι, καὶ ἱερολογίαις διετάξαντο.

Καὶ τὸν μὲν ἱεράρχῃ ὡσαύτως ὄψ' τὴν ἀπ' τοῦ θεο
τόρ' τόπος καλλιῶ ὑωδίαν, εἰς τὰ δὲ ἡς ἱερά πρὸ φρόν
τα, καὶ τῆ πρὸς τὸ ταυτὸν ἀναλύσει διδασκίοντα, τῶν
θείων τὴν μετὰσίαν ἢ ἀπασι μὲν γίγνεσθαι κατ' ἀξίαν
τοῖς ἱεροῖς, ἀμείωτον δὲ εἶν' καὶ ἀκίνητον πάντη, καὶ εἰ
σω ἢ ἢ θείαν ἱερούσιν ἰδιότητος ἀπαράλλακτως εἰ
σηκῆαν. ἐπίσης δὲ πάλιν αἱ τῶν λογίω ὡδία καὶ ἀνα
γνώσεις, οὗ μὲν ἀτελέσους μακρύνονται πρὸς ζωηφόρον
ὑποθεσίαν, ὑδισροφίω δὲ ἱεράν ποιῶνται τῶν ἢ ἀγαθῶν ἢ ἢ
γυμνῶ, ἀφαιρῶσι δὲ τὴν ἢ ἀντίαν πῆοιαν ἢ δελξίμ' ἐπ
τῶν ἀνάνδρως ἢ ἢ γυμνῶν, τὸ ἢ θεοσιδῶς ἢ ἢ ἢ καὶ
δυναμείως ἀκρότατον ἀναλόγως αὐτοῖς ὑποδείκνυσθαι,
καθ' ἢ ἐκδοματῶσι μᾶλλον αὐτοῖς τὰς ἢ ἀντίαν δυναμεί

γ

5

μεις, καὶ

μεις, καὶ ϩ ἐτόρωμ ἰατρίας πρὸς ἴσονται τὸ θεομιμή-
 τως ἀκίνητον μὲν ἐκ τῶν οἰκείων καλῶν, πρὸς δὲ τὰς ἐι-
 ναντίας πῆσιος δρασίειον ὅκ' ἔχοντος μόνου, ἀλλὰ καὶ
 σωρῶμενοι, τοῖς ἢ εἰς νῦν ἰδρὸν ἐκ τῶν χειρόνων μεταφοιτῆ
 θεσιν, ἔξιμ ἰεραὺν ἔντιθον) πρὸς τὸ μὴ αὐθις ὑπὸ κακίας
 ἀλῶναι. αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ εἶν πανάγους ἔνδεεις, τελείως ἀκ-
 καθαίρουσι, αὐτῶν ἢ ἰρὸς ἀγασίμ ὑπὸ τὰς θείας εἰθόνας καὶ
 ἐποψίας αὐτῶν αἰ κοινωνίας. ὅστις ἢ αὐτῶν πανιδρὸς ἔν-
 μακαρίοις καὶ νοητοῖς θεάμασι, ἀκρ πληρῶσαι τὸ ἐνοει-
 δὲς αὐτῶν τῶ ἐνός καὶ ἐνοποιῶσαι.

Τὶ δὲ, ὅχι καὶ τὰς μὴ πάντη καθαρὰς ὦν ἥδη μνή-
 μω ἐποιήσαμεθα τάξεις, ἀμιγῶς ἀκλύει ἡτῶν αὐτῶν
 ϩ σωαξέως τρόπον ἢ παρῶνα νῦν ἰδρὰ τελετρυγία,
 μόνοις ἔνδεοσιμ ὄρωμλῆ τοῖς ὄρωμλῶις ἰδροῖς καὶ πρὸς
 μόνων ἀμέσως τῶ πανιδρῶν ἰδραρχικαῖς ἀναγωγαῖς ἐι-
 ποπῆδουμλῆ καὶ ἰδρρυγυμλῆ;

Ταῦτα μὲν ὅν ἥδη πολλάκις ἡμῖν εἰρημλῶα πόδι τῶν
 ὅστιν ὡς οἶμαι τοῖς αὐτοῖς ἐπανακυκλῆμ λόγοις, καὶ μὴ
 πρὸς τὰ ὅστις μεταβῆναι, τὸν ἰεράρχω ἔνθεως ὄρωντας,
 ὑπὸ δυοκάδεκα πῆδρῦξιμ πόδι κεκαλυμμῶν ἔχοντα τὸ
 θεῖου μύρου, αἰ τῶ παναγεσάτλω ἐπ' αὐτῶν τελείωσιμ
 ἰδρρυγῶντα. Θεωρία.

λέγομεν τῶν, ὡς ἢ τῶ μύρου σωθήσεις, συναγω-
 γῆ τίς ὅστιν ὄυπνόων ὑλῶν, ἔν' ἑαυτῆ πλυσίως ἔχουσα,
 ποιότητας ὄυσμους, ἢς οἱ μεταχόντος ὄυωδίαζοντῶ ἡτῶ
 τῶ ἀναλογίαν τῶ πόσῶ ϩ ἔγγυνομλῆς αὐτοῖς ὄυώδης
 μεδέξεως. πεπεῖσμεθα ἢ εἶν τὸν θεαρχικότατον ἰσοῦν
 ὑπὸ ἑρσίως

ὑποβρυχίως ὑνώδην, νοητικῆς διαδόσεως, τὸ νοερόν ἡμῶν ἀκρ. πληρῶντα θείας ἡσίουκῆς.

Εἰ γὰρ ἡ τῶν ἀειπτηῶν εὐώδιον ἀντίληψις εὐπαθείῃ ποιεῖ, καὶ τρέφει σὺν ἡδονῇ πολλῇ τὸ τῶν ὀσφραντῶν ἡμῶν διακειλικόν. εἴπερ ἀβλαβὲς τε εἴη ὁ πρὸς τὸ εὐώδες ἔν συνετρία κατὰ κληρον. ἀναλόγως ἀντιφάει ὁ πρὸς τὰς νοεράς ἡμῶν διωάμεις πρὸς τὴν ὑπὸ τὸ χεῖρον ὑψισίμῃ ἀπὸ ἀφθάρτου διακειλικῆς, ἔν τῇ τῇ ἡμῶν κερτικῆ φυσικῇ ῥώσῃ, καὶ τὰ θεουργικὰ μέτρα, ὁ πρὸς κατὰ κληρον τῆς νοῆς πρὸς τὸ θεῖον ὑψιστοφίῃ, ἔν ἀντιλήψῃ τῆς θεαρχικῆς εὐωδίας γίγνεσθαι, ὁ εὐπαθείας ἰεράς πληρῶν καὶ θεοτάτης τροφῆς.

Οὐκ ἔν ἡ τῶν μύρα συμβολικῆ σὺνθεσις, ὡς ἔν μορφώσῃ τῆς ἀμορφώτου αὐτὸν ἡμῶν ὑπογράφει τὸν ἰησὺν πηγῶν ὄντα τῆς θείων εὐώδιον, ἀντιλήψεως ὄλβον, ἀναλογίαις θεαρχικαῖς, εἰς τὰ θεοδέστατα τῶν νοεῶν ἀναδίδονται αὐτῶν θεοτάτης ἀτμῆς, ἐφ' οἷς οἱ νοῆς εὐπαθείως ἡδύμνοι, καὶ τῶν ἰδρῶν ἀντιλήψεων ἀκρ. πληρῶνται, τροφῆ νοητῇ χρῶνται τῇ πρὸς τὸ νοερόν αὐτῶν εἰσσίυσει τῶν καὶ θείαν μέθεξιμ εὐώδιον διαδόσεως.

Εἰς ἡ ὡς οἶμα δῆλον, ὅτι ταῖς ὑπὲρ ἡμῶν ὑσίαις ὡς θεοτόταις, ἡ τῆς πηγῶν εὐωδίας ἀνάδοσις, ἐγγυτόται πρὸς ὅσιν ἡ μάλλον ἑαυτῶν ἐκ φαίνῃ ὁ διαδίδωσιμ εἰς τὸ θεοδέστατον αὐτῶν ἡ εὐκελικόν τῆς καὶ τῶν ἀντιληπτικῆς διωάμειως ἀφθόνως ὑποβρυχίως, ἡ πολυπλασίως εἰσδινομῶν, πρὸς ἡ τὰ τῆς νοεῶν ὑψισίμῃ ἡ μὴ ὡσαύτως δεκτικῆ, τῆς ὑπὲρ τῶν ἀρχαῶν τῶν ἀκρ. κρύψασθαι
 θεῶν καὶ

θεὸν ἢ μέθεξιμ, ἀναλόγοις τῶν μετεχόντων ἀτμοῖς ἢ
 συμμετρίας θεαρχικῆ διαδίδεται, τῶν ὑπὲρ ἡμᾶς ἔν ἁ-
 γίωμ ὁσίων ἢ τόβω ὑποδρακμλίν τῶν σδραφίμ τάξις, ἢ
 τῆ τῶν πῆδρύγωμ διυολαειδέκιάδι σημαίνετου πδὲ τον
 ἰησδμ ἔσωσα καὶ ἰδρυμλίν, τοῖς μακαριωτάτοις αὐτοῖ
 θεάμασιμ ὡς θεμιτομ ὑδιβάλλασα, καὶ τῆ νοητῆς διαδύ-
 σεως ἰδρῶς, ἢ πανάγνοις ὑποδραχᾶς ἀκ πληρδμλίν, ἢ
 τῶν πολύμνητομ ἀειητῶς εἰπεῖμ ἀσιγῆτοις σόμασιμ
 ἀνακράζουσα θεολογίαν.

Ἡ γὰρ ἰδρά τῶν ὑποδρακμλίν νοδμ γνῶσις, ἀνάμα-
 τὸς τε ὄσι, καὶ ἀκατάληκτομ ἔχει τον θεῖομ δρῶτα, κακί-
 ας τε ἅμα πάσης ὑποδρακμλίν καὶ λήθης, ὅθην ὡς οἶμα
 τὸ τῆ ἀσιγῆτε κρυγῆς ὑποδρακμλίν τῶν αἰώνιομ αὐ-
 τῶμ καὶ ἀμετάστατομ ἢ σωτονία πάση καὶ ὀυχαρι-
 σία τῶν θεῖομ ὑδισημλιν καὶ νοήσιμ.

Τὰς μὲν ἔν ἁσωμάτεσ τῶν σδραφίμ ιδιότητας ἢ
 τοῖς λογίοις ἀειηταῖς εἰκόσι τῶν νοητῶμ ἐκφανδρακμλίν
 ἰδρῶς ἀναγεγραμμλίν ἢ τοῖς διακόσμοις τῶν ὑποδρα-
 κμλίν ἰδραρχιῶμ, ὡς οἶμα καλῶς ἐθεασάμεθα, ἢ τοῖς
 τοῖς νοδρῶις ὀφθαλμοῖς ὑπεδρακμλίν, ὅμως ἐπειδή καὶ
 νῦν οἱ τὸν ἰδραρχίωμ ἰερῶς πδρακμλίν, αὐτῆ ἰδρῶς ἡμῖν
 ἐκείνω ἀκτυπῶσι τῆ ὑποδρακμλίν διακμλίν ἢ ὑπ-
 νομῆ καὶ νῦν αὐλοτάτας ὀφεισι, τῶν θεοειδρακμλίν αὐ-
 τῶν ἀγλαίαν ὀφόμεθα.

Θεωρία τῶν ἁγίωμ σδραφίμ.

Τὸ μὲν ἔν ἀπειροπρόσωπομ αὐτῶν ἢ πολύπυμ ἐκ-
 φαντοεικόν ὄσιν ὡς οἶμα, τῆ πολυθεάμονθ αὐτῶμ εἰς
 τὰς θεο-

τας θειοτάτας ἐλάμψεις ἰδιότητος, καὶ τῆ ἀκίνητη
καὶ πολυπόρου τῶν θεῶν ἀγαθῶν νοήσεως.

Τὴν δὲ τῶν πῆδῶν ὡς τὰ λόγια φησὶν ἀπλωθε
σιν, οὐκ ἀειδμόν ἰδρὸν ἐκ φαίνειν οἶμαι καὶ τὸ δόξαν ἐπέ
ροισ, ἀλλ' ὅτι τῆ πῆδὸν θεοῦ ὑπερτάτης ὀσίας ἐι τάξεως,
ἀναγωγικὰ καὶ ἀπόλυτα παντελῶς ὅτι καὶ ὑπερκό
σμια τὰ πρῶτα καὶ μέσα καὶ τελευταῖα τῶν νοητῶν
αὐτῆς καὶ θεοειδῶν δυνάμεων, ὅθεν ἢ τῶν λογίων ἰδρῶν
τάτη ἑορταία, τὴν τῶν πῆδῶν διάπλασιν ἰερογραφῶσα,
πῆδὸν τὰ πρόσωπα ἐι μέγα ἐι αὖτὸν πόδας αὐτῶν ὑντίθη
σι τὰ πῆδῶν, τὸ λαθ' ὅλα πῆδῶν αὐτῆ ἀνιανομένη ἐι
παντοδραπὸν τῆ ὑπὸ τὸ ὄντως ὄν ἀναγωγικῆς δυνάμεως.

Εἰ δὲ τὰ πρόσωπα καὶ αὖτὸν πόδας καλύπτῃσι, καὶ μό
νοισ πέταντζ μέσοισ πῆδοῖς, ὑννόητον ἰδρῶν, ὅτι ποσὸν
ἀζηρημλῆ τῶν ὑπερτάτων ὀσιῶν ἢ τάξις, ὄυλαβῆς ὅτι
πῆδὸν τὰ τῆ νοήσεων αὐτῆ ὑψηλότερα, καὶ βαθύτερα ἐι μέ
γοισ πῆδοῖς ὑν συμμετρία πρὸς θεοπῆϊαν ἀνάγετῃ, τοῖς
θεοῖς ζυγοῖς ὑποθεῖται οἰκείαν ζωῆν, ἐι πρὸς αὐτῶν
ἰδρῶν ὄυθετῃμλῆ. Πρὸς τὴν ἐαυτῆ ὑπὸ γνωμοσύνην.

Τὸ δὲ τοῖς λογίοις εἰρημλῆ ὡς ἐκέρραγμ ἐτόρθε
πρὸς τὸν ἐτόρον, ἐκείνο οἶμαι δηλῶν, ὅτι τῶν θεοπῆϊκῶν
αὐτῶν νοήσεων ἀλλήλοισ ἀφθόνως μεταδιδύασιν.

Ερμηνεία τῶν σδραφίμ.

Κ αὖ αὖτὸν δὲ ἱεραῖς ἀξιώσομεν μνήμης, ὡς ἢ τῶν λογί
ων ἑβραῖα φωνῆ, κατ' ἐμφρατικῶν ἐπωνυμίαν λα
λεῖ τὰς ἀγιωτάτας τῶν σδραφίμ ὀσίας, ἐκ τοῦ καὶ δεί
αν καὶ ἀκίνητον ζωῆν διαπύρου καὶ ὑπερζέοντος.

Εἰπὸρ ὄν

Εἶπερ ἔν ὡς οἱ τὰ ἑβραίων ἀφορμιλυδύσαντες φασὶν
οἱ θεϊότατοι σδραφίμ εμπρησαὶ καὶ θορμαίνοντες ὑπὸ
Ῥ θεολογίας ὠνομάθησαν, ἐκφωτορικῶ Ῥ ἑσιώδεις
αὐτῶν ἕξεως ὀνομαζῶν, Ῥ θεῖς μύρα ἢ συμβολικὴν εἰκono-
γραφίαν ἀνακινήσιος ἔχουσι δλωάμεις, εἰς ἐκφωσιμ
αὐτὸ Ῥ δρασικωτόρων ἀϊμῶν διάδοσιμ ἐκκαλυμνάας.

Ἡ γὰρ ὑπὲρ νῶν εὐώδης ἑσία πρὸς Ῥ διαπύρωμ ἢ κα-
θαροτάτων νοδμ εἰς ἐκφωσιμ ἀνακινήσιος Φιλεί, ἢ τὰς
θειοτάτας αὐτῶν ὑπνοίας ἢ πανολβίαις διαδύσειμ
δλωρεῖται, τοῖς ὅπως αὐτῶν ὑπορρησιμῶς ἐκκαλυμνάοις.

Οὐκ ἔμ ἢ θειοτάτη τῶν ὑπορρησιμῶν ἑσιμ τάξις. ἔκ ἢ
γνόηκε τὸν θεαρχικώτατον ἱσοδμ εἰς τὸ ἀγιάζωδ κατε-
ληλυθότα. νοεῖ δὲ αὐτὸν ἱερωῶς ἢ τοῖς καθ' ἡμᾶς ἑαυτὸν
ὑφύνητα, δῆα θείαν καὶ ἀρρητον ἀγαθότητα, καὶ πρὸς
τὸ πατρὸς αὐτοῦ τε καὶ τὸ πνύματος ἀνθρωποπρε-
πὸς ἀγιάζωμνον ὄρωα, Ῥ οἰκείαν οἰδῶν ἀρχίμ, ἢ οἷς
ἀν θεαρχικῶς δῆα, τὸ κατ' ἑσίαν ἀναλλοίωτον ἔχουα,
ὄθην ἢ τῶν ἱερωῶν συμβόλων παρὰδοσις, ἀγιάζωμνῶ
τοῦ θεῖω μύρω τὸ σδραφίμ πῆσισησιμ. ἀπαράλλακτον
εἰδῆα καὶ διαγράφουα τὸν χρισὸν, ἢ τῆ καθ' ἡμᾶς ὀλι-
κῆ πρὸς ἀλήθειαν ἢ ἀνθρωπῆσει, καὶ πρὸς τὸ θεϊότε-
ρον. ὅτι τοῦ θεῖω μύρω χῆται πρὸς παντὸς ἰδρῶ τελει-
σργίαν, ἢ ἀργῶς ὑποδλεικνύα ἢ τὸ λόγιον ἀγιάζον-
τα τὸν ἀγιάζωμνον, ὡς ἀεὶ ταυτὸν ὄντα ἑαυτοῦ ἢ πᾶ-
σαν τὴν θεαρχικὴν ἀγαθσργίαν. διὸ καὶ Ῥ ἱερᾶς θεογε-
νεσίας ἢ τελεισργὸς δλωρεῖ καὶ χάεις, ἢ ταῖς Ῥ μύρα
τελείτῃ θειοτάτους τελειώσειμ, ὄθην ὡς οἶμα καὶ τοῦ
καθαροτάτω

καθάρτικῶ βαπτισμῶ τὸ μύρον ἐν σαυροειδέσι Βορ
λαῖς ὑδῖχέων οἰοῦντο, ἕως ὅψιν ἄγει τοῖς θεωρητικοῖς
ὀφθαλμοῖς, ἄχρι καὶ αὐτοὶ θανάτῳ δὴ σαυρῶ τὸν ἱσθμ
ἕως τῆ ἡμῶν θεογνωσίας καταδύομενον, αὐτῆ τῆ θείας
καὶ ἀκρατήτων καθόδῳ, τοῦ εἰς τὸν θάνατον αὐτοὶ καὶ
τὸ κρύφτου λόγιον βαπτίζομενος, ἐκ τῆ τοῦ φθοροποιῶ
θανάτῳ παλαιῆς κατὰ πόσεως ἀγαθοπρεπῶς ἀνασώων
τα, καὶ ἀνακαινίζοντα πρὸς γένεον ἐν αἰώνιον ὑπὸ ξυ.

Ἀλλὰ μὲν καὶ αὐτῶ τῶ τελειοῦντι τὴν ἰδρωτάτῳ
ἐν θεογνωσίας τελευτῶ τὴν τοῦ θεαρχικῶ πνεύματι
ὑπὸ φοιτησιν, ἢ τὸ μύρον δὲ ὡρεῖται τελειωτικῆ χρίσις, ὑ
ποτυπύσεως ὡς οἶμαι ἐν ἱεραῶ τῶ συμβόλων εἰκονογρα
φίας, ἕως αὐτοὶ δὲ ἡμᾶς ἀνθρωποπρεπῶς τῶ θεαρχικῶ
πνεύματι καθάρτικῶς, ἀναλοιώτῳ ἐν ὑσιῶδῶς
θεότητος ἔξει, τὸ θεϊότατον πνεῦμα χωρηγόμενον.

Καὶ ἴσῳ δὲ ἱεραρχικῶς γινώσκον, ὅτι καὶ τὸ θεῖον δυ
σιασμοῦ τὴν ἰδρῶν τελείωσιν, ἢ τῶ ἁγιωτάτων τε
λετῶν θεομοθεσία, ταῖς τῶ ἰδρωτάτῳ μύρον τελεσιουργεῖ
παναγέσιν ὑπὸ χύσεσιν. ἔστι δὲ ὑποδρακνία καὶ ὑποδρα
σιθ ἢ θεουργία, πάσης ἐν θεουργικῆς ἡμῶν ἁγισείας ἀρ
χή καὶ ὑσία καὶ τελεσιουργὸς δυνάμεις.

Εἰ γὰρ ὅτι τὸ θεϊότατον ἡμῶν δυσιασμοῦ ἱσθῶς, ἢ
θεαρχικῆ τῶ θείων νοῶν ἀφιδρώσις, γινώσκον τὸ λόγιον
ἀφιδρόμενοι, καὶ μυσηκῶς ὀλοκαυτόμενοι, τὴν πρὸς
γωνίῳ ἔχοντι, ὑποδρακνίῳ ὀφθαλμοῖς ἐποπιδύσων
μὲν αὐτὸ τὸ θεϊότατον δυσιασμοῦ, γινώσκον τὰ τελέμενα
τελείται καὶ ἁγιάζονται, πρὸς αὐτὸ τὸ θεϊότατον μύρον
τελέμενον,

τελεμνῶν, ἀγιάζει γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸ ὁ παναγιότατος
 ἰησοῦς, καὶ πάσης ἡμᾶς ἀγιστείας ἀρκληροῖ, τῶν ἐπὶ αὐ-
 τῷ τελεμνῶν οἰκονομικῶς, εἰς ἡμᾶς ὡς θεογενήτους λοι-
 πὸν ἀγαθουργῶς διαβαινόντων, ὅθεν ὡς οἶμα κτλ νδμ ἱε-
 ραρχικῶν, θεοπαράδοτως οἱ θεοὶ τῷ καθ' ἡμᾶς ἱεραρχί-
 ας καθηγεμόνοσ, τὴν πάνσεμνον ταύτῃ ἱεραργίαν,
 μύρα τελετῶν ἐκ τοῦ τελεμνῶν πραγματικῶς ὀνομά-
 ζοσιν, ὡς ἄντις φαίη θεὸς τελετῶν, ἐκαστῶν νῶ, τὴν θεῖ-
 αν αὐτῆς τελεσιουργίαν ὑμνῶντοσ. ἐσι γὰρ αὐτῷ τελει-
 τη, καὶ τὸ δι' ἡμᾶς ἀνθρωποπρεπῶς ἀγιάζεσθαι, καὶ τὸ
 θεουργικῶς ἅπαντα τελεῖν τῷ ἀγιάζειν τὰ τελεμνῶν.

Τὸ δὲ ἱερόν τῷ θεωλήπῳ προφητῶν ὑδῖπνοίας
 μελώσθημα, φασὶν οἱ τὰ ἑβραίων εἰδότεσ, τὸ ἀνθ' θεὸ
 δηλῶν, ἢ τὸ ἀνεῖτε τὸν κύριον, ἀπάσης δὲ ἱεραῖς θεοφαι-
 νείας καὶ θεουργίας, ἣν τῆ ποικίλῃ σιωδέσει τῶν ἱεραρ-
 χικῶν συμβόλων ἱερογραφημένης, ἕκ ἀνάρμοσῶν ὅσι
 μεμνήσθαι τῷ θεοκινήτῳ τῶν προφητῶν ὑμνολογίας, δι-
 δάσκει γὰρ εὐαγῶς τε ἅμα τῷ ἱεροπρεπῶς, ἀνωμ ἱερῶν
 ἀξίας εἶν τὰς θεαρχικὰς ἱεραργίας.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΤΑ-
 ξεων δυνάμεων τε αὐτῶν
 καὶ ὑνεργειῶν.

κεφ. ε

ΥΤΗ μὲν ἡ θειοτάτη τοῦ μύρα τελετῶν
 γία, καερός δ' αὖ εἶη μετὰ τὰς θείας ἱεραρ-
 γίας, αὐτὰς ἐκδέσθαι τὰς ἱερατικὰς τάξεις
 τε καὶ ἀρκληρώσεις, δυνάμεις τε αὐτῶν
 καὶ ὑνεργείας καὶ τελειώσεις, καὶ τὴν ὑπὸ αὐτὰς τριά-
 δια τῶν

θα τῶν ὑποβεβηκότων τάξεων, ὅπως αὐτὸν ἀποδείξει καὶ καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἢ διακρίσεις. τὸ μὲν ἑτακτοῦ καὶ ἀεισμητοῦ καὶ συμπεφορημίου, ἀμειγῶς ἀποδιασέλλου καὶ ἀρκληθῶσι. τὸ κοσμικὸν δὲ καὶ τεταγμένον καὶ οὐσαδῆς, ὅν ταῖς κατ' αὐτὴν ἀναφαίνουσα τῶν ἱερῶν τάξεων ἀναλογίας, καὶ τὴν μὲν ἀπάσης ἱεραρχίας τριεπίμω διαίρεσιν, ὅν ταῖς ἡδὴ παρ' ἡμῶν ὑμνημῶν ἱεραρχίας ὡς οἶμαι καλῶς ἐθέμεθα, φησὶ αὐτὸς ὡς ἢ καθ' ἡμᾶς ἱεραρχία παράδοσις ἔχει πάντων ἱεραρχικῶν πραγμάτων εἰς τὰς θεοτάτας τελετὰς διακρίων, καὶ τοῦ ὅν διέξω αὐτῶν ὑπερῆμονας καὶ μύσας, καὶ τοῦ ὑπὸ αὐτῶν ἱερωῶς τελεμῶν.

οὐκὲν ἢ μὲν ἀγιωτάτη τῶν ὑποβραβυλίων ὁσίων ἱεραρχία, τελετῶν μὲν ἔχει, τὴν καὶ δυνάμει οἰκείαν θεοῦ καὶ τῶν θείων ἀποτάτων νόσων, καὶ τὴν τοῦ θεοειδῶς ὁλοκληροῦ καὶ ὡς ἐφικτὸν θεομίμητον ἔχει. φωταγωγὸς δὲ καὶ πρὸς τὴν ἱεράν ταύτην τελείωσιν ἡγεμόνας. τὰς ποῦ θεοῦ πρωτίστως ὁσίας, αὐτὰ εἰς τὰς ὑποβεβηκῆσιν ἱερᾶς τάξεως ἀγαθοειδῶς καὶ ἀναλόγως διαπορθμύουσι τὰς δωρεμῶν αὐταῖς ἀεὶ θεουργικὰς γνώσεις, ὑπὸ τῆς αὐτοτελεῶς καὶ ὁποποιοῦ τῆς θείων νοῦν θεαρχίας.

Αἱ δὲ τῶν πρώτων ὁσίων ὑφειμῶν διακρίσεις, ὡς δι' ἐκείνων ἱερωῶς ἀναγόμεναι πρὸς τὴν θεουργὸν τῆς θεαρχίας ἑλαμψίαν, αἱ τελεμῶν τάξεως εἰσὶτε καὶ ἀληθῶς ὀνομάζοντες. μετ' ἐκείνων ἢ τῆς ὑπερῆμονας ἢ ὑπερῆμονας ἱεραρχίαν, εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἀγαθοειδικῶς ἢ θεαρχίας τὰς ἱερωτάτας αὐτῆς δωρεὰς προφορῶσα, νηπίοις μὲν

καὶ ὁσίων

ἔστι κατὰ τὸ λόγιον, ἐδωρήσατο τὴν ἡγεμονίαν ἱεραρχίαν, ἀμυστραῖς τῶν ἀληθῶν εἰκόσι, καὶ πορρωτάτοις τῶν ἀρχετύπων ἀπεικονίσμασι. καὶ δι' ἡδωρήτοις ἀνιγμάσι καὶ τύποις ἡ δὲ δὲ ἀκρίτου ἔχουσι τὴν ἐγκεκαλυμμένην αὐτοῖς θεωρίαν ἀνάλογον τὸ ἐν αὐταῖς φῶς ὡς ἀδυνέσιμ' ὄψεσιμ' ἀβλαβῶς ὑπὸ λάμπασα. ταύτη δὲ τῆς ἡγεμονίας ἱεραρχία τελέτη μὲν, ἢ πρὸς τὴν πνευματικὴν λατρείαν ἀναγωγὴ, χειραγοὶ δὲ πρὸς ταύτην, οὐ τὴν ἀγίαν ἐκείνην σκηνὴν ὑπὸ μωϋσέως ἱερῶς μνηθῆντος, τῆς πρώτης τῶν ἡγεμονίας ἱεραρχίας μύση καὶ ἡγεμόνη, πρὸς τὴν ἱερὰν σκηνὴν, εἰσαγωγικῶς ἱερογραφοῦν τῆς ἡγεμονίας ἱερογραφίαν, εἰκόνα τύπου δειχθῆντος αὐτῆς ἡγεμονίας τὸ σωαίον ὅθεν ἐκκάλει πάντα τὰ ἡγεμονίας ἱερογραφίαν.

Τελόμενοι δὲ οἱ πρὸς τῶν νομικῶν συμβόλων ἀναλόγως ὑπὸ τελευτέρῃ μύσει ἀναγόμενῃ, τῆς τελευτῆς ἢ μύσει ἢ θεολογία, τῆς καὶ ἡμᾶς ἱεραρχίαν φησὶν, ἀπὸ πλήρωσι αὐτῶν ἐκείνης ἀρχαλῶσα καὶ ἱερὰν λήξιν.

Εἰσι δὲ καὶ ἄρα καὶ νομικὴ, κοινωνικῶς τῆς μεσότητι τῶν ἀκρῶν ἀντιλαμβάνουμένη. τῆς μὲν κοινωνίας ταῖς νομῶν θεωρίας. τῆς δὲ ὅτι καὶ συμβόλοις ἀμυθητοῖς ποικίλλεται, καὶ δι' αὐτῶν ἱερῶς ὡς τὸ θεῖον ἀνάγεται.

Τὸ τρίτον ἢ ὡσαύτως ἔχει τῆς ἱεραρχίας διαίρεσιν εἰς τὰς ἀγνώστους τῶν τελετῶν ἱερογραφίας διαίρεσιν, ἢ ὡς θεοειδῆς τῶν ἱερῶν ὑπερέτας, ἢ ὡς ὑπὸ αὐτῶν ἀναλόγως ὑπὸ τῆς ἱεραρχίας ποικιλομένης.

Εἰσὶ δὲ τῶν τριῶν τῆς καὶ ἡμᾶς ἱεραρχίας διαίρεσιν
σεωμ, ἀκο

σεων, ἀπολόθως τῆ νομικῆ αὐτῆ θειοτόρα τῶ καθ' ἡμᾶς
 ἱεραρχία, πρώτη καὶ μέση καὶ τελευταία τάσσεται.
 Δυνάμει δὲ ἰσοπρεπὺς ἀναλογίας προμυθολογίας, αὐ
 τῆ ἀπάντων σύκοσμος καὶ ἡτὶ τάξιν ἡαρμονίᾳ καὶ σω-
 δετικῆς κοινωνίας.

Ἡ μὲν ἄγιωτάτη τῶν τελετῶν ἱεραρχία, πρώτῳ
 μὲν ἔχει θεοειδῆ δύναμιν, τῆ ἱερῶν τῶν ἀτελέσων καθάρ-
 σιν. μέσῳ δὲ, τῆ τῶν καθαρθῶντων φωτιστικῶ μύησιν.
 ἔχατῳ δὲ αὐτῶν προτόρων συγκεφαλαιωτικῶ τῆ τῶν
 μυθῶντων ἡ ὑψηλῆ τῶν οἰκείων μύησεων τελείωσιν.

Ἡ δὲ τῶν ἱεραρχῶν διακόσμους, ἡ μὲν τῆ δυνάμει
 τῆ πρώτῃ. δευτῆ τῶν τελετῶν ἀρκαβαίρει αὐτῶ ἀτελέσων,
 ἡ τῆ μέσῃ δὲ φωταγωγεί αὐτῶ καθαρθῶντας, ἡ ἔχατῃ
 δὲ καὶ ἀεροτάτη τῶν ἱεραρχῶν δυνάμει, ἀρτελειοῦ
 αὐτῶ ἰσοθεῖα φωτὶ κοινωνικότητος, ἡ ταῖς τῶν θεωρηθε-
 σῶν ἐλλάμψεων ὑψηλομονικῶς τελείωσιν.

Ἡ δὲ τῶν τελετῶν δυνάμεις, ἡ πρώτη μὲν ὄσιν, ἡ
 καθαρθῶντων. μέση δὲ μετὰ τῶν καθάρσιν ἡ φωτιστο-
 μῶν, καὶ τῶν ἱερῶν θεωρητικῆ. τελευταία δὲ καὶ θεο-
 τόρα τῶν ἄλλων, ἡ τῶν ἱερῶν φωτισμῶν ὧν ἐγεγόνει θεω-
 ρῶς, ἐλλαμπομῶν τῆ τελφωτικῶ ὑψηλῆ. Τῆς μὲν
 ἄγιος τῆ τελετῶν ἱεραρχίας, ἡ ἱεραρχία δυνάμεις ὑμνηδῶ.
 αὐτῶ ἰσοθεῖα θεογνωσίας ἐκ τῶν λογίων ἀρδφχθείσης καὶ
 θάρσεως καὶ φωτιστικῆς ἐλλάμψεως. αὐτῶ σιωάξεως δὲ καὶ αὐτῶ
 τῆ μύησιν τελετῶν, τελφωτικῆς τῆ θεογνωτικῶν γνώσεως καὶ ὑψη-
 λῆς, δὲ ἡς ἱερῶς ἡ πρὸς τῆ θεαρχίαν ἐνοποιῶς ἀναγω-
 γῆ καὶ μακαριωτάτη κοινωνία τελεσιουργεῖται. νῦν δὲ τῆ

ἱερατικὴν διακόσμησιν ὅσῃς ἀφηγητέον, εἰς καθαρτικὴν
καὶ φωτιστικὴν ἢ τελειωτικὴν ὑταξίαν διαρρυθμίσω.

Περὶ τῶν ἱερατικῶν τελειώσεων.

Θ Εσμός μὲν ὅτις ὅτι ἐπὶ θεαρχίας ὁ πανίδροϋ, τὸ
ὅσα τῶν πρώτων τὰ δούτορα πρὸς τὸ θεότατον
αὐτῷ ἀνάγκῃ φέγγῃ, ἢ ὅτι τὰς ἀδιητάς τῶν
σοιχείων ὅσας ὁρῶμεν εἰς τὰ μάλλον αὐταῖς συγγενέσε
ρα πρώτου ἰσχύος, καὶ δι' ἐκείνων ἐφ' ἑτόρα τὴν οικίαν
δείξας ἑνδύγειαν, εἰκότως ὅν, ἢ πάσης ἀοράτου καὶ ὄρα-
τῆς δύκοσμίας ἀρχὴ καὶ ἰδρυσις, εἰς αὐτὸν θεοειδεσδρόν
πρώτος ἑνδίδωσι τὰς θεουργικὰς ἀλιτινας ἰγναί, καὶ δι'
ἐκείνων ὡς δειδεσδρόνων νόων, καὶ πρὸς μὲν χλιῶ φωτός
καὶ μετὰ δόσιν οικείως ἐχόντων, εἰς αὐτὸν ὑφειμένους
ἀναλόγως αὐτοῖς ἐλλάμπει, καὶ ὑδιφαίνεται. τῶν δὲ
ὅσα τῶν πρώτων θεοπῆκῶν, τὸ πῶς δούτοροις ἀφθόνως
ἑν συμμετρία τῆ κατ' αὐτοῦ ὑποδείξαι τὰ πρὸς αὐτῶν
ἰδρῶς ἀρπῆδύθῃν τὰ θεία θεάματα, ἢ τὸ μνησαί τὰ ἱε-
ραρχικὰ τῶν μετ' ὑδισημῆς τελειωτικῆς τὰ θεία ἐπὶ κατ'
αὐτοῦ ἰεραρχίας ἅπαντα καλῶς μνηθῆντων, καὶ τὴν
τελεσιουργοῦ τῶν μνησαί δυνάμιν προσεληφότων, καὶ
τὸ μεταδοῦναι κατ' ἀξίαν τὰ ἰδρῶ, τῶν ὑδισημονικῶς
καὶ ὀλοκλήρως μεταχόντων ἐπὶ ἱερατικῆς τελειώσεως.

Οὐκ ὅν ἢ θεία τῶν ἰεραρχῶν τάξις, πρώτη μὲν ὅτι τῶν
θεοπῆκῶν τάξεων, ἀκροτάτη δὲ καὶ ἐσχάτη πάλιν ἢ αὐ-
τῆ. καὶ γὰρ εἰς αὐτὴν ἀρτελείται, καὶ ἀρπληρῶται,
πᾶσι ἐπὶ καθ' ἡμᾶς ἰεραρχίας ἢ διακόσμησις. ὡς γὰρ ἀ-
πασαν ἰεραρχίαν ὁρῶμεν εἰς τὸ ἰησὺν ἀρπῆδραυμῶν,
ὅπως ἐκά-

ὅπως ἐκείτω εἰς τὸν οἰκείου γένθου ἱεράρχῳ.

Ἡ δὲ τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως δυνάμεις, ἢ πάσαις χωρὶς ταῖς ἱεραῖς οὐότησι, καὶ διαπασῶν τῶν ἱεραῶν τάξεων γένουσι, τὰ τῆς οἰκείας ἱεραρχίας μυστήρια. ἐκείτως δὲ αὐτῇ πρὸς τὰς λοιπὰς τάξεις εἰς αὐτοργίαν ὁ θεὸς θεσμός ἀρνηνέμηκε τὰς θειοτόρας ἱεραρχίας. αὐτῶν δὲ εἰσὶν αἱ τελεσιουργοὶ τῆς ἱεραρχικῆς δυνάμεως εἰκόνας, ἀποτελεῖσαι πάντα τὰ θεϊκὰ σύμβολα, καὶ πάσαις τὰς ἱεραῖς διακοσμίσεις.

Εἰ γὰρ ἢ πρὸς τῶν ἱεραῶν τελόντων τινα τῶν σεβασμιωμυμυμ, ἢ πρὸς τῶν ἱεραῶν θεογενεσίαν ὁ ἱερεὺς ἱεραρχίᾳ τῆς θειοτάτης μύτης χωρὶς, ὅδε τὰ τῆς θείας κοινωνίας τελείῃ μυστήρια, μὴ τῶν θειοτάτων θυσιασθειῶν τῶν κοινωνικῶν ὑπὸ τῶν συμβόλων, ἀλλ' ὅδε αὐτὸς ἱερεὺς ἔσαι, μὴ πρὸς τῶν ἱεραρχικῶν τελείωσιν εἰς ἄλλο κεκληρωμένῳ. ὅθεν ἡ θεία θεομοθεσία, τῶν τῶν ἱεραρχικῶν τάξεων ἀγιστίαν καὶ τῶν τῆς θείας μύτης τελείωσιν, καὶ τῶν ἱεραῶν τῆς θυσιασθειῶν τελειουργίαν, ταῖς τῶν γένθου ἱεραρχῶν τελεσιουργοῖς δυνάμεσιν ἐνιαίως ἀπεκλήρωσεν.

Εἰσὶν ὅν ἡ ἱεραρχικὴ τάξις, ἢ τῆς τελειωτικῆς δυνάμεως ἀναπεπλησμένη τὰ τελεσιουργατῆς ἱεραρχίας ἐκείτως τελειουργῶσα, καὶ τὰς ὑδισήμας τῶν ἱεραῶν, ἐκφαντορικῶς μυστῶσα καὶ ἐκδηλόσασθαι τὰς ἀναλόγους αὐτῶν τῆς ἱεραῖς ἔξεις τε καὶ δυνάμεις.

Ἡ δὲ τῶν ἱεραῶν φωταγωγικὴ τάξις, αὐτῶν τὰς θείας τῶν τελετῶν ἐποψίας χειραγωγῶσα τὸν τελειωτικόν, ὑπὸ τῆς τῶν γένθου

δ

δ

τῶν γένθου

τῶν ἱερέων ἱεραρχῶν τάξι, καὶ μετ' αὐτῆς ἱεραρχῶν
 τὰς οἰκείας ἱεραρχίας, ἢ οἷς μὲν αὐτὴν ἴσα τὰς θεουργί-
 ας ὑποδεικνύει ἴσα τῶν ἱερωτάτων συμβόλων ἢ θεω-
 ρητικὸς αὐτὸν προσιόντας ἀκτελέει, καὶ τὸ ὅσιον τελεῖ
 κοινῶς, εἰς τὸν ἱεράρχῳ δὲ ἀναπέμπεται αὐτὸς τὴν ὑψι-
 μῆς τῶν θεωρηθῆσων ἱεραρχῶν ἐπιμελίαν.

Ἡ δὲ τῶν λειτουργῶν τάξις, ἢ καθαρτικὴ καὶ τῶν ἀνο-
 μοίῳν διακελευτικὴ, πρὸς τὴν ὑπὲρ τὰς τῶν ἱερέων ἱεραρχίας
 πρὸς αὐτοῦ ἀκτελέει αὐτὸν προσιόντας, ἀμιγῆς αὐτὸν
 ἀκτελέει τῶν ἱερωτάτων, καὶ πρὸς ἱεραρχῶν ἐπιμε-
 λῆναι καὶ κοινωνίαν ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ.

Θεωρία.

Ὅθεν ὑπὲρ τῆς ἱεραρχίας θεογνωσίας, οἱ λειτουργοὶ τὸν προσι-
 ὄντα τὸ παλαιῶν ἀργυμνῶσιν ἐδῆτος, ἐπιμῶν τὴν ὑπο-
 λύσειν, τὴν προσδυσμῶν εἰς ἀποταγῶν ἰσῶσι, καὶ αὐ-
 θῆς πρὸς ἑὸν μετὰ γῶσιν. τὴν καθαρτικῆς γὰρ εἰσι τάξε-
 ως καὶ διωάμεως, ἀκτελέει ὀλικῶς ἐγκυβόρῳ οἷοι οἷοι
 προσιῶσι, τὰς τῆς πρὸ τῶν ζωῆς ἀμειλίχας, καὶ τὸ
 τὸ πρὸ τῶν βίῳ, σκοτεινῶν, ὑποδεικνύει καὶ ἐκδῆ
 διάσκοντες αὐτὸν, ἀκτελέει τῶν ἀλαμπέσιν, ὑπὲρ
 τὰ φωτιστικὰ μετὰ ταχθῶσι.

Καὶ καθαρτικὴ τὸν ὄσιν, ἢ λειτουργικὴ διακόσμη-
 σις, ὑπὲρ τὰς φανῶν τῶν ἱερέων ἱεραρχίας ἀνάγει αὐτὸν κα-
 καθαρτικῶς, τὴν αὐτὸν ἀκτελέει ἀκτελέει, τὴν μαυρο-
 μῆν τῶν καθαρτικῶν τῶν λογίῳ ἐλάμψει καὶ δι-
 διασκαλίαις, καὶ πρὸς ἑὸν ἀνιῶν τῶν ἱερέων ἀμιγῶς
 ἀκτελέει, διὸ καὶ τῶν ἱερέων αὐτῶν ἐπιμελίαν πύ-
 λαις, ἢ

λαίς, ἢ ἰεραρχικῆ θεσμοθεσίᾳ, τῶν πρὸς τὰ ἰερά τῶν προ-
 σιόντων εἰσοδῶν, ἢ πᾶσι παντελέσι καθάρσεσιν ἀνισ-
 τωμένη, καὶ τῶν ἰδίων τὰς ἱεράς αὐτῶν ἐποψίας καὶ κρινω-
 νίας προαγωγῶν, ταῖς κληρικαῖς δυνάμεσιν ἐγχει-
 εῖν, ὡς δὲ τῶν αὐτῶν ἀκηλιδ' ὄντας εἰσδεχομένη.

Δέδεικται τοίνυν ἢ μὲν τῶν ἱεράρχων τάξις τελειω-
 τικῆ, καὶ τελεσιουργός. ἢ δὲ τῶν ἱερέων, φωτισικῆ καὶ φω-
 ταγωγός. ἢ δὲ τῶν λειτουργῶν, καθαρτικῆ καὶ διακρη-
 κτικῆ. δηλαδ' ἢ, ὅτι ἱεραρχικῆς τάξεως ὁ τελεσιουργεῖν νό-
 νομ ἀλλὰ καὶ φωτίζειν ἅμα ὡς καθάρειν ὑδισαμῆος, ὡς
 ὅτι τῶν ἱερέων δυνάμεως ἐχέσῃς ἢ ἐαυτῆ μετὰ ὅτι φωτι-
 στικῆς, καὶ τῶν κληρικῶν ὑπὸς ἡμῶν. αἱ μὲν γὰρ ἡγήσῃς,
 ὑπὸ τὰ ἱερέων μεταπηδαῖν ἀδ' αὐτῶσιν. πρὸς ὅτι μηδὲ
 δεμῖον αὐταῖς εἶν, πρὸς ποιούτων ἐγχειρεῖν ἀλαζωνί-
 αν.

Αἱ δὲ θεότορα δυνάμεις μετὰ τῶν οἰκείων, καὶ
 τὰς ὑψηλῶσ τῶν αὐτῶν τελειότητ' ὡς ἱεράς ὑδισήμας
 γινώσκουσιν. ὅμως ἐπειδὴ θεῶν εἰσὶν ἢ ὀργῶν εἰκό-
 νου αἱ ἱερατικῆ διακρομήσεις, ὅτι ὀκόςμα καὶ ἀσυγχύ-
 τος τῶν θεῶν ἢ ὀργῶν τάξεως ἢ ἐαυταῖς δ' ἐνύσαι τὰς
 τεταγμένους ἐλάμψεις, εἰς πρώτας ὡς μέσας ὡς τελευ-
 ταίας ἱεράς ἢ ὀργῆας καὶ τάξις ἢ διακρίσεσιν ἰεραρ-
 χικαῖς ἐτάχθησαν, ἐμφαίνουσαι καθάπερ ἐφίω ἢ ἐαυ-
 ταῖς τῶν θεῶν ἢ ὀργῶν τὸ τεταγμένον ὡς ἀσύμφυτον.

Ἐπισημῶν ἢ θεαρχία αὐτῶν ἢ οἰς ἐὰν ἐγγὺν ἢ νόσας ἀρκα-
 θαίρη προῶν. εἶτα φωτίζει, καὶ φωτίζονται ἀρτελειοῦ
 πρὸς θεοφ' ἢ τελεσιουργίαν, εἰκότως ἢ ἱεραρχικῆ τ' θεῶν
 εἰκόνων εἰς διακρομήνας ἐαυτῶν διακροί τάξις τε καὶ

Δ 4 δυνάμεις

διωάμης, ἡναργῶς ὑποδεικῦσα τὰς θεαρχικὰς ἡνδργεί-
 ας, ἡν παναγεσάτους καὶ ἀμιγῆσι τάξεσιν, ὀυσταθῶς
 καὶ ἀσυγχύτως ἐσηκῆας.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰς ἰδρατικὰς τάξεις τε καὶ ἀρπληρώ-
 σεις, διωάμης τε αὐτῶν καὶ ἡνδργείας εἰρηκαμν, ὡς ἡ-
 μῖν ἐϩικτῶν, ὅτι τὰς ἱερωτάτας αὐτῶν ὡς οἰοί τε ὀυμλῶ
 ἐποπῆδύσωμν τελειώσεις.

μυσήρομ ἰδρατικῶν τελειώσεων.

Ο μῖν ἰδράρχης ὑδὶ τῷ ἱεραρχικῷ τελείωσιν πο-
 δὶ γόμνϩ, ἀμφω τῷ ποδὲ κλίνας ἐπίπεθε δὲ ὀ-
 θυσιασθεῖς, ὑπὲρ κεφαλῆς ἔχῃ τὰ θεοπαράδοτα λόγια,
 καὶ τῷ ἱεραρχικῷ χεῖρα, καὶ τῷ τῷ τῷ τρόπῳ πρὸς
 τὸ τελῶντος αὐτῶν ἰδράρχη, ταῖς παναγεσάτους ὑδὶ
 κλήσεσιν ἀρτελειῶν.

Ο δὲ ἐρεῦς ἀμφω τῷ ποδὲ κλίνας ἐπίπεθε δὲ τὸ θυ-
 σιασθεῖς ὑπὲρ κεφαλῆς ἔχει τῷ ἰδρατικῷ δεξιάν, καὶ
 τῷ τῷ τῷ τρόπῳ πρὸς ὀ τελῶντος αὐτῶν ἰεράρχη ταῖς
 ἰδροποιοῖς ὑπὲρ κλήσεσιν ἀγιάζῃ.

Ο ἡ λειτουργός ἡνα τῶν ποδῶν κλίνας ἐπίπεθε δὲ τὸ
 θεῖς θυσιασθεῖς, ὑδὶ κεφαλῆς ἔχει τῷ τῷ τελῶντϩ
 αὐτῶν ἰδράρχη δεξιάν, τελειῶμνϩ ὑπὲρ αὐτῷ ταῖς τῷ
 λειτουργῶν τελειωτικαῖς ὑπὲρ κλήσεσιν, ἐκείσῳ δὲ αὐτῶν
 ἡ σαυροσθῆς ἡσημαίνετα πρὸς τὸ τελῶντος ἰεράρχη
 σφραγῆς, καὶ καθ' ἕκαστον ἀνάξῃσιν ἰδρα γίνεται, καὶ
 τελειωτικὸς ἀσπασμός, ἀσπασζομνῶ παντὸς ἱεραλικῶ
 πῆδοντϩ ἀνδρῶς, ὅτι τὸ τελῶσαντος ἰεράρχη τὸν πρὸς
 τῷ τῷ εἰρημλίω ἰδραλικῶν πυγμάτων ἀρτελειῶντα.

Θεωρία

Θεωρία.

Κοινὰ μὲν ὅτι τοῖς ἰσραηλῆασι τε ὁ ἱερεῦσι ὁ λειτουργοῖς, ὡς ταῖς ἱερατικαῖς αὐτῶν τελείωσιν, ἢ πρὸς τὸ θεῖον θυσιαστικῶν προσαγωγῆ καὶ ὑπόπνωσις, ἢ ἐν ἱεραρχικῆς χειρὸς ἐπίθεσις, ἢ σωροειδῆς σφραγίς, ἢ ἑναρτήσεις. ὁ τελειωτικὸς ἀσπασμός, ὃς ἀρξεται ἢ ἐκκειτα. τοῖς ἱεραρχαῖς μὲν, ἢ τῶν λογίων ὑπὸ κεφαλῆς ἐπίθεσις, ὅτι ἔχοντων ἴσως, τῶν ὑφαιμῶν ταγματῶν. τοῖς δὲ ἰερεῦσι, ἢ ἀμφοῖν τῶν ποδῶν κλίσις. ὅτι ἔχουσι ἴσως ἐν τῶν λειτουργῶν τελείωσιν, οἱ γὰρ λειτουργοὶ καθὼς εἴρηται, τὸν ἑνα κλίνουσιν τῶν ποδῶν μόνον.

Θεωρία.

Ἡ μὲν ἐν ὑπὸ τὸ θεῖον θυσιαστικῶν προσαγωγῆ καὶ ὑπόπνωσις, ἀνίσταται πᾶσι τοῖς ἱερατικῶς τελειωτικῶν ὑποδύναται καθόλου τῶν τελετῶν θεῶν πρὸς οἰκίαν ζωῆν, καὶ πρὸς ἑαυτῶν νοβρῶν ὀλοότητα, πάντα γινώσκοντες αὐτῶν καὶ καθιερωμένῳ προσαγωγῆ, ὁμοειδῆ καὶ ὡς δυνάμει τὸν ἀξίαν ὅσον τῶν θεαρχικῶν καὶ παναγεσάτων καὶ ἱερέων θυσιαστικῶν, τῶν καθιερῶν ὁ ἱερατικῶς αὐτῶν θεοσεβεῖς νόμοι.

Ἡ δὲ ἐν ἱεραρχικῆς χειρὸς ἐπίθεσις, ὁμοῦ μὲν ἐμφαίνει τῶν τελετῶν κλίσην ἀπὸ τοῦ ὑποπνῶσις ὡς πᾶσι τοῖς ἱεροῖς ποδῶν πρὸς τῶν παρῶν. αὐτοῖς μὲν ἔξιν καὶ δυνάμει ἱερατικῶν δωροειδῆς. τὰς ἑναρτήσεις ἢ αὐτῶν δυνάμει ἀκρῶς πικρῶς.

Διολίσκει δὲ ἅμα καὶ πᾶσι τελειῶν τὰς ἱερατικὰς λειτουργίας, ὡς ὑπὸ θεῶν πράττοντας αὐτῶν τελειωτικῶν, ὁ οἰκίαν ἑνεργῶν αὐτῶν ἔχοντας ἢ παντὶ καθυπερόντα.

♫

5

Ἡ σωροειδῆς

Ἡ σαυροειδὴς ἢ σφραγὶς τῶν ἀπασῶν ὁμῶν τῶν στερη-
κῶν ὀρέξεων ἀνυπόβουλον, καὶ τῆς θεομίμητον ζωὴν ἀφο-
ρῶσαν ἀκλινοῦς εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἰσοῦς θεοτάτην ζωὴν
ἄχρι σαυρῶ καὶ θανάτου μετὰ θεαρχικῆς ἀναμαρτυρίας
ἐκλυθόσθαι, εἰ αὖτ' ἔτι ζώντας ὡς ὁμοειδεῖς ἐνσημαί-
νοντ' τῆς σαυροειδῆς οἰκείας ἀναμαρτυρίας εἰκόνι.

Τῶν ἰδρῶν δὲ τῶν τελειώσεων καὶ τῶν τελειωθῶν ἀ-
ναρρήσιμ' ὁ ἰδραρχὴς ἀναβοᾷ, τὸ μυσθεῖα δηλῶντ',
ὡς ὁ φιλόθεος ἰεροτελεστῆς, ἐκφραστεικῶς ὅτι τῆς θεαρχι-
κῆς ἐκλογῆς, ἐκ αὐτῶν ἰδίᾳ χεῖρι αὐτῶν τελειωθῶν ὑπὸ
τῆς ἰδραρχικῆς ἀγωγῆς τελείωσιν, ἀλλ' ὑπὸ θεοῦ κινῶμεθα
εἰς πάσας τὰς ἱεραρχικὰς ἀγωγὰς, ὅτι μωσῆς ὁ νομικὸς
ἱεροτελεστῆς, εἶδὲ ἀδελφὸν ὄντα τὸν ἑαυτῶν εἰς ἱερατι-
κὴν τελείωσιν ἀγωγῆς καὶ φιλόθεου αὐτὸν εἶναι καὶ ἱερατι-
κὸν οἰόμεθα, ἄχρις ὅθεν εἰς αὐτὸν κινῶμεθα ὑπὸ τελει-
τάρχῃ θεῷ, τῶν ἱεραρχικῶν τελειώσεων ἱεραρχικῶς ἐτε-
λεσιουργήσιν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ θεαρχικὸς ἡμῶν καὶ πρῶτος ἱεροτελεστῆς.
ἐγεγόνει γὰρ καὶ αὐτὸς δι' ἡμᾶς ὁ φιλοανθρωπώτατος ἰη-
σοῦς, ἐχ' ἑαυτὸν ἐδέξασθαι, ὡς τὰ λόγια φησὶν, ἀλλ' ὁ λα-
λήσας πρὸς αὐτὸν, σὺ εἶ ἰδρῆνός εἰς τὸν αἰῶνα καὶ τῆς τῆς
ἐπιμελησεδέκ. διὸ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἱεραρχικῶν τελείω-
σεων ἀγωγῆς μαθητῶν, καὶ πρὸ ὑπάρχ' ὡς θεὸς τελετάρ-
χης, ὅμως ὑπὸ τὸν παλαιότερον αὐτὸν πατέρα καὶ τὸ
θεαρχικὸν πνεῦμα, τῆς τελεταρχικῆς ἀνατίθῃσιν ἱεραρ-
χικῶς τελεσιουργίαν, πρὸ ἀγγέλων τοῖς μαθηταῖς ὡς τὰ
λόγια φησὶν ἀπὸ ἱεροβλύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ πρὸς
μῆσιν τῶν

μύειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἡκούσατέ με, ὅτι
 ὑμεῖς βαπτισθέντες ἐν πνεύματι ἁγίῳ, ἐμὴν ἢ αὐτοῦ
 ὁ τῶν μαθητῶν κορυφαῖος, μετὰ τῆς ὁμοθυμῆος αὐτοῦ
 καὶ ἱεραρχικῆς δεξιᾶς εἰς τὴν τοῦ συνοκαδεκῆτος τῶν
 μαθητῶν ἐκλυθὼς ἱερατικῶς τελείωσιν, ὑπὲρ τῆς θεαρ-
 χίας τὴν ἐκλογὴν δὺλαβὼς καταλέλοιπεν. ἀναδείξου
 φήσας ὅν δ' ἐλέξω, καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ θείου κλήρου θειωδῶς
 ἀναδείξω, εἰς τὸν τῆς ἁγίας συνοκαδεκῆτος ἱε-
 ραρχικὸν ἀειθμὸν εἰσεδέξατο.

Περὶ δὲ τοῦ θείου κλήρου τοῦ τῆς ματθίας θειωδῶς ὑπὸ
 πεισύντος, ἔσονται μὲν ἄλλα εἰρήκασιν, ὅκ δὺαγῶς, ὡς οἶ-
 μαί. τὴν ἐμὴν δὲ καὶ αὐτοῦ γέννοιαν ἐρῶ. δεκῆ γὰρ μοι
 τὰ λόγια κλήρου ὀνομάσαι. θεαρχικὸν ἔδωρον ὑποδ' ἡ
 λθὲν ἐκείνω τῆς ἱεραρχικῆς χωρῶν τὸν ὑπὸ τῆς θείας ἐκλο-
 γῆς ἀναδείξω. πλὴν γε ὅτι τὸν θεῖον ἱεράρχιον ὅκ
 αὐτοκινήτως χρῆ τὰς ἱεραρχικὰς ποιῆσαι τελεσιργί-
 ας, ἀλλ' ὑπὸ θεῶ κινῶνται τὰς ἱεραρχικῶς ἐδ' ὕρανίως
 τελεσιργεῖν.

Ὁ δὲ πρὸς τῆς τέλες τῆς ἱερατικῆς τελείωσης ἀσπαι-
 σμός, ἱερατικὴν ἔμφασιν ἔχει. καὶ πάντως γὰρ ὅσοι πάρε-
 σιν τῶν ἱερατικῶν ὄντων τάξεων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ὁ τελέ-
 σης ἱεράρχης ἀσπάζεται τὸν τετελεσμένον.

Ὅταν γὰρ ἱερατικῶς ἔξει ἐδ' δυνάμεσι ἢ θεία κλήρος
 καὶ ἁγισεία, πρὸς ἱερατικῶς τελεσιργίαν ἀφίκτης ὕς
 ἱερός. εἰσὸς ὅτι ταῖς ὁμοπαγέσι ἐδ' ἱερωτάτους τάξεσιν
 εἰς τὸ θεοειδέσατο ἀνγκυμῶν καὶ ἄλλοι, ἐρῶν τῶν ὁμοει-
 δῶν νόων, ἐδ' πρὸς αὐτῶ ἱερῶς ἀντορῶμλος, γένθη ὁ πρὸς
 ἀλλήλας

ἀληθῆς ἱερατικὸς ἀσπασμὸς ἱεραργεῖται, τὴν δὲ ὁμοίαν
 πρὸς τὴν ἱεράν κοινωνίαν ὑποδ' κλῶν, ὅτι τὴν ἐπ' ἀληθί-
 λους ἱερατικὴν ὑφ' ἑαυτοῦ, ὡς ὁλοκλήρως ἀκρωτίζουσαν
 ἱερατικὴν μορφώσῃ τὸ θεοειδ' ἔσασθαι καὶ ἄλλ' ὅτι.

Ταῦτα μὲν ἔν ὡς ἔφω δὲ τὰ ποινὰ ϩ ὅλης ἱερατι-
 κῆς τελειώσεως. ὁ δὲ ἱεράρχης ἐκκεῖτον ἔχει τὴν δὲ λο-
 γίων ὑπὸ κεφαλῆς ἱερωτάτῳ ἐπίθεσιμ. ἐπειδὴ γὰρ ἡ
 τελειωτικὴ ϩ πάσης ἱερατείας δυνάμις καὶ ὑψίστη, καὶ
 τοῖς ἑνδεοῖς ἱεράρχαις ὑπὸ ϩ θεαρχικῆς δ' ὠρεῖται καὶ
 τελεταρχικῆς ἀγαθότητος, εἰκότως ὑπὸ τῆν ἱεραρχικῶν
 κεφαλῶν ὑπὸ τίθεται τὰ θεοπαράδοτα λόγια. τὰ ποδὶ κ-
 λῶν καὶ ὑψίστημονικῶς ἐκφαντορικῶς πάσης θεολογίας,
 θεουργίας, θεοφανίας, ἱερολογίας, ἱεραργίας ἐνὶ λόγῳ παν-
 τῶν τῆν θείων καὶ ἱερῶν ὄντων τε καὶ λόγων, τῆν ὑπὸ
 ϩ ἀγαθουργῶ θεαρχίας τῆ κατ' ἡμᾶς ἱεραρχία δ' ἐδωρη-
 μένων, ὡς τῶ θεοειδ' ἱεράρχης. πάσης μὲν ἱεραρχικῆς
 δυνάμεως ὁλοκλήρως μετέξουσιν ὅτι. πασῶν δὲ τῆν ἱεραρ-
 χικῶν ἱερολογιῶν τε καὶ ἱεραργιῶν τῆ ἀληθῆ καὶ θεο-
 παράδοτον ὑψίστημ, ὅτι ἐλαμφθῆσιν μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ἐτέρῳις ἀναλογίαις ἱεραρχικαῖς μεταδώσουσιν, ὅτι
 τελεσιουργήσουσιν ὅτι ἑνθεοτάταις γνώσεσιν, καὶ ἀκρο-
 τάταις ἀναγωγαῖς ἱεραρχικῶς ἀπαντα τὰ ϩ ὅλης ἱε-
 ραρχίας τελεσιμώτατα. τοῖς ἡ ἱεραρχίαις τῶν δυοῖν πο-
 δῶν ἡ κλίσις, ἐκκεῖτος ὅτι, πρὸ τῆν λειτουργικῶν διαλύ-
 σμῶν, ὡς τῶν ἑνθεο κλίσεως ἐκείνης, καὶ τῶ τῶ ἱε-
 ραρχικῶν ἡμᾶς τελειωμένης.

Ἡ μὲν δὲ κλίσις ἐμφαίνει τὴν ὑποκειμένην πρὸς α-
 γωγῶν τῶ

γωγῶν τῶν προσάγοντων ἔπιτιθέμενοι, θεῶν τὸ ἱερεὺς
 προσαγομένων. ἐπεὶ δὲ ἡ ὡς πολλάκις εἰρηκαμν αἱ ἱερεῖς
 τῶν ἱεροτελεσῶν διακροσμήσδε, δὲ τῶν ἱερῶν ἀγιοτάτων
 τελετῶν καὶ δυνάμεων, ἐφεσῶσι ταῖς ἱερεῖν τῶν τελευμέ
 νων τάξεσι, καὶ πῶν ὑπὸ τὰ θεία ζυγὰ, σωσίω αὐτῶν
 ἱεραργῶσι προσαγωγῶν, εἰκότως ἢ λειτουργικῆν τάξιν,
 ὡς μόνον καθαρτικῆν, πῶν μίαν ἱεραργεῖ τῶν καθαιρομέ
 νων προσαγωγῶν, ὑπὸ τὸ θεῖον αὐτῶν ἔπιτιθεῖσθε θυ
 σιαστικῶν, ὡς ἐν αὐτῶν καθαιρομένων νόων ἔπιτιθεῖσθε
 ὡς ἱεραργημάτων.

οἱ δὲ ἱερεῖς ἀμφὸ τῶν πόδε κλίνουσι, ὡς τῶν ὑπὸ αὐτῶν
 ἱερεῖς προσαγομένων, ὁ μόνον κεκαθαρημένων, ἀλλὰ καὶ
 ταῖς φανοτάταις αὐτῶν ἱεραργείαις ἀναγωγικῶς ἀρ
 κεκαθαρημένης ζωῆς, εἰς θεωρητικῶν ἔξιν καὶ δυνάμιν
 ἱεραργικῶς ἀρτελεσθέντων. ὁ δὲ ἱεραρχὴς, ἀμφὸ τῶν
 πόδε κλίνου, ὑπὸ κεφαλῆς ἔχει τὰ θεοπρόσδοκα λόγια,
 αὐτῶν ὑπὸ τῆν λειτουργικῆς δυνάμεως ἐκκαθαρημένης,
 καὶ πρὸς τῆν ἱεραργεῖ πεφωτισμένης, πρὸς πῶν τῶν ἐπι
 πηδουθέντων ὑπὸ αὐτῶν ἱερεῶν ἀναλόγως αὐτοῖς ὑπὸς ἡ
 μῶν ἱεραρχικῶς ἀγωγῶν. καὶ διὰ αὐτῆν ἀρτελειῶν αὐτῶν προ
 σαγομένων, εἰς πῶν κατ' αὐτῶν ὀλοκληροῦν ἀφιδρωσιν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

τελευμένων.

Υπὸ μῶν αἱ ἱερατικαὶ τάξεις τε καὶ ἀρκεφ. ε
 κληρώσδε, δυνάμεις τε αὐτῶν, εἰ ἐνδρέψαι,
 καὶ τελεφώσεις. πῶν δὲ ὑπὸ αὐτὰς τριάσδε
 τῶν τελευμένων τάξεων, δὲ τῆς ἀφηνετέου.

Λέγομεν

λέγομαι δὲ ἴναι ὅτι καθαρόμενα μὲν εἰσι τάξεις αἰ-
 τῶν ἱεργικῶν καὶ τελεργικῶν ἀκρίβειας ἐπιπέμματα πλη-
 θύνου, ὧν ἡδὲ μνήμην ἐποιήσαμεθα.

Τῆς μὲν ὡς ἐπι πρὸς τῶν λειτουργῶν, τοῖς μαθητευομένοις
 λογίοις πρὸς ζωτικὴν ἀπότευξιν μορφωμένης τε καὶ δια-
 πλατημένης. Φι ἢ ὡς ἐπι πρὸς τὴν ἱεράν ἡς ἀπέστη ζωῆς
 ἀνακίλησκημένης τῆ τῶν ἀγαθῶν λογίων ὑπερπλη-
 κῆ διδασκαλία, Φι δὲ ὡς ἐπι πρὸς τῶν ὑπαντίων πηλοῦν
 ἀνάνδρως ἐκδ' εἰματωμένης, Φι πρὸς τῶν δυναμοποιῶν
 λογίων ὑπερπλημένης, Φι δὲ, ὡς ἐπι πρὸς τὰς ἱεράς
 ὑπουργείας ἐκ τῶν χειρόνων μεταγομένης. Φι ἢ ὡς με-
 ταταχθείσης μὲν, ὅπω δὲ τὸ πανάγνωσ ἀνεπίστροφον
 ὑθειοτόρας ἔξεσι καὶ ἀσαλεύτοις ἐχρηκῆας. αὐτῆ γὰρ
 εἰσιν αἱ καθαρόμενα τάξεις ὑπὸ Φι λειτουργικῆς μαθη-
 σεως, καὶ καθαρικῆς δυνάμεως.

Ταύτας οἱ λειτουργοὶ ταῖς ἰδίας αὐτῶν δυνάμεσι τε-
 λεουργοῦσι, πρὸς τὸ τελείως ἐκκαθαρθείσας αὐτὰς εἰς
 τὴν φωτιστικὴν τῶν φανοτάτων ἱεργικῶν θεωρίαν τε
 καὶ κοινωνίαν μεταταχθῆναι.

Μέση δὲ τάξις ὅστις, ἢ θεωρητικῆς, καὶ ἴναι ἱερῶν ἀνα-
 λόγως ἢ καθαρότητι πάσης κοινωνίας, ἢ τοῖς ἰδίοις εἰς
 τὸ φωτίζειν αὐτὴν ἀκνεμηθεῖσα. καὶ γὰρ ὅτι ὡς οἶμαι δι-
 λου, ὡς ἢ καθαρθεῖσα πάσης ἀνιδρύσκησις, Φι πάντα
 γνοῦ ἐχρηκῆα τὴν τοῖς οἰκείσ νοῦς ἀείνητον ἰδουσι, ὡδὶ
 τῆ θεωρητικῆν ἔξιν Φι δυνάμει ἱεργικῶς μετὰ γ, Φι
 κοινωνεῖ τοῖς κατ' αὐτὴν θεοτάτοις συμβόλοις, ἢ ταῖς
 θεωρίαις αὐτῶν Φι κοινωνίας, ἀπάσης ἰδίας ὑφροσύ-
 νης ἀκρ

νης ἀποπληρωμένη, καὶ πρὸς τὸν θεῖον Ἰωάννην ἀνα-
 τῶν ἱερωτάτας ἀναγωγικαῖς δυνάμεσιν ἀναλόγως
 ἀναπληρωμένη.

Ταύτῳ ἐγὼ φημι τὴν τοῦ ἱερέως λαοῦ τάξιν ὡς διαπά-
 σης ἐκλυθῆναι καὶ ἀρσεως, ὅτι τὸ ἱερεὺς τῶν φανοτάτων
 τελετῶν ἐποψίας καὶ κοινωνίας ὡς θεμιτὸν ἠξιώμεθα.

Ἡ δὲ τῶν τελετῶν ἀπασῶν ὑψηλοτέρα τάξις, ἢ τῶν
 μοναχῶν ὅτιν ἱερεὺς διακρίσεσιν, πᾶσαν μὲν ἀπολεκε-
 θαρμένη καὶ ἀρσιν, ὀλίγη δὲ δυνάμει, ὅτι παντελεῖ τῶν οἰ-
 κείων ἡνδραφῶν ἀγνόησι. πάσης δὲ ὅσης θεμιτὸν αὐτῆ
 θεωρεῖν ἱεραρχίας, ἡννοοῦν θεωρεῖα καὶ κοινωνία γενη-
 μένη, ἢ ταῖς τῶν ἱεραρχῶν τελεωτικαῖς δυνάμεσιν ἐγ-
 χριζομένη, καὶ ταῖς ἡνδραφῶν αὐτῶν ἐλάμψεσι καὶ ἱε-
 ραρχικαῖς πρᾶξεσιν ἐκδιδακτομένη τὰς ἐποπυθεῖ-
 σαι τὴν κατ' αὐτὴν ἱερωτῶν τελετῶν ἱεραρχίας, ἢ πρὸς τὸν
 ἱερεὺς αὐτῶν Ἰωάννην ἀναλόγως εἰς τελεωτάτῳ ἀνα-
 γωμῆς τελείωσιν.

Εὐθὺν οἱ θεοὶ καθηγεμόνοισι ἡμῶν ἐπωνυμιῶν αὐτοῦ
 ἱερωτῶν ἠξίωσαν, οἱ μὲν θοραπυτάς, οἱ δὲ μοναχὸς ὀνομά-
 σαντο. ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ καὶ ἀρσεως ὑπερησίας καὶ θοραπέ-
 ας, ὅτι τὸ ἀμεῖστο ὅτι ἐνιαίας ζωῆς. ὡς ἐνοποιήσης αὐτοῦ
 ἢ ταῖς τῶν διαρετῶν ἱεραῖς συμπύξεσιν, εἰς θεοειδῆ μο-
 νάδα καὶ φιλόθεον τελείωσιν. διὸ ὅτι τελεσηκὼ αὐτοῖς
 ἐδωρήσατο χάρις ἢ ἱεραὶ θεομοθεσία, καὶ ἴσως αὐτοῦ ἠ-
 ξίωσιν ἀποπληρωτικῆς ὑπεκλήσεως ὅχι ἱεραρχικῆς.

Εἰσὶν γὰρ ὑπεκλήσεις γίνονται ταῖς ἱεραρχικαῖς τά-
 ξεσιν, ἀλλ' ἱεραρχικῆς ὑπὸ τῶν ὁσίων ἱερωτῶν τῆ ἱερα-
 χικῆς τελε-

χικῆ τελετουργίᾳ δ' οὐτόρως ἱερουργημένης.

Μυστικίου μοναχικῆς, τελειώσεως.

Ο μὲν ἱερεὺς ἐσηκῶν ἐπίπροθε τ' θείῃ θυσιασθεῖσσι,
 τὴν μοναχικῶν ἐπίκλησιν ἱερολογῶν. ὁ δὲ τελὸς
 μὲν θ', ὀπίσω τῶν ἱερῶν ἐσηκῶν, ἔκ' ἀμφὸς τῶν ποδῶν
 κλίνων, ἔκ' ἄνω τῶν ποδῶν, ἔκ' ὑπὸ κεφαλῆς ἔχων τὰ
 θεοπαράδοτα λόγια, μόνον δὲ τῶν ἱερῶν πρῶτως ἱερολο-
 γῶντι τὴν ἐπ' αὐτῶν μουσικῶν ἐπίκλησιν.

Τελείας ἢ αὐτῶν ὁ ἱερεὺς, ὑπὸ τὸν τελὸς μὲν ἐλθὼν
 ἐπὶ πρῶτον αὐτῶν, εἰπάσας ἀκτάσεται ταῖς
 διακεταῖς ἢ μόνον ζωαῖς, ἀλλὰ καὶ φαντασίαις. εἶτα τῶν
 τελῶν τῶν αὐτῶν ζωῶν ὑφ' ἑαυτοῦ, μαρτυρῶμενος, ὅτι
 χηρὴ μέσης αὐτῶν ὑποβρανεσηκῶν. ταῦτα ἢ πανταπῶς
 τελῶν πρὸς ἑαυτὸν ὁμολογῆσαντος, τῶν σωρευθῆναι τῶν
 πῶ σφραγισθῆναι αὐτῶν ὁ ἱερεὺς, ἀκρίβη τὴν τρισ-
 σίω ὑπόστασιν τῆς θείας μακαριότητος ὑπὸ τῶν, καὶ
 τὴν ἐδῆτα πᾶσαν ἀπαμείβει, ἐπὶ πρῶτον ἀμφοτέρωσιν
 καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν ἀνδρῶν ὅσοι παρῆσιν ἀσπα-
 σάμενοι αὐτῶν, κοινῶν ἀκρίβη τῆς θεαρχικῆς μουσικίου.

Θεωρία.

Τὸ μὲν ἄνω τῶν ποδῶν κλίνων, μὲν ὑπὸ κεφαλῆς
 ἔχων τὰ θεοπαράδοτα λόγια, παρεσάναι δὲ τῶν ἱερῶν
 τὴν ἐπίκλησιν ἱερολογῶν, δηλοῖ τὴν μοναχικῶν τὰ
 ξιν, ἔκ' εἰν προαγωγικῶν ἐπὶ πρῶτον, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτῆς
 ἐσῶσαν ἢ μοναδικῆ καὶ ἱερῶν σάσει, ταῖς ἱερατικαῖς
 ἐπομύλιω τάξεσι, καὶ πρὸς αὐτῶν ὁμοπαροῦν ὑπὸ τῶν θεί-
 αν τῶ κατ' αὐτῶν ἱερῶν ὑπὸ τῶν ἀναγομύλιω.

Ἡ δὲ τῶν

Ἡ δὲ τῶν μερισμῶν ὁ μόνου ζωῶν, ἀλλὰ μὴ καὶ φανί-
 τασιδῶν ἀρταγῆ, τὴν τελευτάτῳ ἐμφαίνει τῶν μονα-
 χῶν φιλοσοφίαν, ἣν ὑψήθη τῶν ἐνοποιῶν ἣν πολλῶν ἐν-
 οργισμῶν. ἐσι γὰρ ὡς ἐφίω, ὅτι μεσης τῶν τελευμέ-
 νων τάξεως, ἀλλὰ ὅτι πασῶν ὑψηλοτέρως. διό, καὶ πολ-
 λά τῶν πρὸς ὅτι μεσης τάξεως ἀκαταλείτως ἣν οργισμέ-
 νων, ἀπείρηται τῷ παντὶ τοῖς ἐνιαίοις μοναχοῖς, ὡς
 πρὸς τὸ ἣν αὐτῶν ὀφελόντων ἐνοποιεῖται, ἢ πρὸς ἰδραὺν
 μονάδα σωαγῶν, καὶ πρὸς τὴν ἰδρατικῶν ὡς θεμι-
 τὸν ἀκμορφῶν ζωῶν, ὡς τὸ συγγενὲς αὐτῆς ἔχουσιν ἣν
 πολλοῖς, καὶ μᾶλλον αὐτῆς πρὸς τὰς λοιπὰς τῶν τελευμέ-
 νων τάξεις πλησιάζουσιν, ἢ δὲ τῶν σαυροφλοῦς τύπε
 σφραγίς, ὡς ἠδὴ πρὸς ἡμῶν εἴρηται, δηλοῖ τὴν πασῶν
 ὁμῶν τῶν ἱερικῶν ὀρέξεων ἀνεργησίαν, ἢ δὲ τῶν τρι-
 χῶν ἀπόκαρσις ἐμφαίνει τὴν καθάραν καὶ ἀρχικαίτη-
 σου ζωῶν, ὅτι ὑπὸ πλάσσι χήμασι τὸ ἣν νῦν διυσιδῆς
 ὑπὸ θετικῶν καλλωπίζουσιν, ἀλλ' αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῆς ὅτι
 ἀνθρωπικοῖς κάλλεσι, ἀλλ' ἐνιαίοις καὶ μοναχοῖς εἰς τὸ
 θεοσιδέσαστον ἀναγομῶν.

Ἡ δὲ ὅτι πρὸ τῶν ἐοδῆται ἀκβολῆ καὶ ὅτι ἐτόρας
 λῆψις, τὴν ἀκ μεσης ἰδρας ζωῆς, ὑπὸ τὴν τελευτῶν
 μετὰ τάξιν ἐμφαίνει, κατὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἰδρας θεογενεσίας,
 ἢ τῶν ἐοδῆται ἀμφίψις, ἐδήλου τῶν ἀκκαβαρομῶν ζωῆς
 εἰς θεωρητικῶν καὶ σωφιστικῶν ἔξιν ἀναγωγῶν.

Εἰ δὲ καὶ νῦν, ὁ ἰδρὸς τε καὶ πάντες ὅσοι παρῆσι
 ἰδρῶν, τὸν τελευτῶν ἀσπάζον, τὴν ἰδραὺν τῶν θεοσι-
 δῶν ἣν νόησον κρινωνίαν, ἀγαπητικῶς ἣν ὑφροσῶν
 εἰ θεία σὺ

θεία σωκοδμύων ἀλλήλοις.

Εν τέλει ἡ πάντων, ὁ ἰδρεὺς, ἡ δὲ τῆς θεαρχικῆς κοινωνίας καλεῖ τὸν τετελεσμένον, ἐμφάνων ἰδρῶς ὡς ὁ τελεθεῖς ἐπὶ ἀληθῶς ὑπὸ τῆς μοναχικῆς ἀρχῆς καὶ ἐνιαίαν ἀναγωγῆν, ὅθεν θεωρητικὸς μόνον ἔσται τῶν κατ' αὐτὸν ἰδρῶν, ὅθεν καὶ ἐν μέσῳ τάξι μὲν ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἡξί τῶν ἰδρωτάτων συμβόλων, ἀλλὰ μετὰ θείας τῆς ὑπὸ αὐτοῖς μετεχομύων ἰδρῶν λαοῦ, ὑπὸ τῆς μετὰ ληψίμῃς τῆς θεαρχικῆς κοινωνίας. διὸ καὶ ταῖς ἰδρατικαῖς τάξεσιν ἢ ταῖς ἱεροτελεστικαῖς αὐτῶν ἀγιστεῖαις ἢ τέλει τῶν ἱεροτάτων αὐτῶν ἀρχιερωσέων, ἢ τῆς ἀγιωτάτης οὐχαισίας κοινωνία μετὰ δίδεται πρὸς τοὺς τελεσαντῶν αὐτῶν ἰδράρχων. ὅ μόνον ὅτι τῶν θεαρχικῶν μυστηρίων ἢ μετὰ ληψίς, ἐκείνης ἰδραρχικῆς μεθέξεως ὅτι τὸ κεφάλαιον, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτῆς τῆς κοινωνικῆς καὶ θειοτάτης οὐχαισίας, ἀναλόγως αὐταῖς καὶ ἐκείνῳ αἰ ἰδραὶ πᾶσαι τάξεις μετέχουσι, πρὸς τῆς οἰκείαν αὐτῶν τῆς θεώσεως ἀναγωγῆν καὶ τελείωσιν.

Σωκοδμύων ἡμῶν, ὡς αἰ μὴ ἀγία τελεταῖ, καθαρσίς εἰσι τῆς φωτισμὸς ἢ τελείωσις. οἱ ἡ λειτουργοί, καθαρτικὴ τάξις. οἱ δὲ ἰδρεῖς, φωτισκῆ. τελεσικῆ ἢ, οἱ θεοειδεῖς ἰδράρχαι. καθαιρομένη ἢ τάξις, ἢ τῶν ἰδρῶν ἐποψίας ἢ κοινωνίας ἀμέτοχος, ὡς ἐν καθαιρομένη. θεωρητικῆ ἢ τάξις, ὁ ἰδρὸς λαός. τετελεσμένη ἢ τάξις, ἢ τῶν ἐνιαίων μοναχῶν.

οὕτω γὰρ ἢ καὶ ἡμᾶς ἰδραρχία ταῖς θεοπρεσβύτοις τάξεσιν ἰδρῶς οὐθετημένη, ταῖς ἔρανίαις ἰδραρχίαις ὁμοειδέης ὅτι. ὅθεν θεομιμήτης αὐτῆς ὡς ἢ ἀνδράσιμ ἀκρωσῶσα καὶ θεοσε

καὶ θεοειδῆς χαρακτῆρας.

Αλλ' εἰς οὗταῖς οὐρανίαις ἱεραρχίαις ἐλείπεται πάντως αἱ καθαρόμεναι τάξεις. ὁ γὰρ θεμιτὸν, ὃ δὲ κληθεὶς εἰπεῖν, ὡς ὅτι τις οὐρανία διακοσμῆσις ἡγιασμένη. ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ ἀλώβητοι παντελῶς εἰσὶ καὶ τὸ παναγνοῦ ὑποκοσμίως ἔχουσιν, ὁμολογήσαμεν πάντως. εἰ μὴ παντελῶς ἀποπέσοιμι τῆ ἰδρωτάτη νοός, εἰ γὰρ τις αὐτῶν ὑποκακίας ἐάλω, ἢ ἢ οὐρανίας αἱ ἀμιγῶς ἀκρωεπῆσκει τῶν θείων νόων ἁρμονίας, εἰς τῆ ἀλαμπῆ ἢ τῆ ἀκρυστικῆ πληθύων ἐφόρῳ πῶσιν. Αλλ' εἰς εἰπεῖν ἱερῶς ὑπὲρ τῆ οὐρανίας ἱεραρχίας ὅτι καθαρσίς ὅτι ταῖς ὑψηλῶν οὐρανίας ἢ πρὸς θεῶν τῆ τέως ἀγνοουμένων ἐλάμψις, ὑπὲρ τελεωτέραν αὐτὰς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγνοῦ τῆ θεαρχικῶν γνώσεων, αἱ τῆ ἀγνοίας, ὧν ὅπου τῆ ὑπὲρ ἡμῶν εἶχον ἀκρυστικῶν, ὡς τῆ πρώτων αἱ θεοτόρων οὐρανίας ἀναγομενίας, εἰς τὰς ὑποστάτας τῆ θεοπῆων αἱ φανοτόρας μαρμαρυγὰς. ὅτω αἱ φωλιζόμεναι τάξεις εἰσὶ, καὶ τελεωμεναι, αἱ καθαρῶν, αἱ φωλιτικῶν, αἱ τελεστικῶν, καὶ τῆ οὐρανίαν ἱεραρχίαν, ὡς τῶν ὑποστάτων καὶ θεοτόρων οὐρανίας, τὰς ὑψηλῶν οὐρανίας καὶ οὐρανίας διακοσμῆσις. ἀγνοίας ἢ ἀπάσης ἀκρυστικῶν, ἡγιασμένη αἱ ἀναλογίας τῆ οὐρανίων ἱεραρχιῶν. πληροῦν ἢ αὐτὰς τῆ θεοτάτων ἐλάμψεων, αἱ τελεωσῶν ἡγιασμένη παναγεσάτη τῶν θεαρχικῶν νοήσεων ὑπὲρ ἡμῶν. αἱ γὰρ ἡδὴ πρὸς ἡμῶν εἶρηται, καὶ τοῖς λογίοις θεοειδῶς διήγορεύεται. τὸ μὴ ταύτας εἶναι πάσας τὰς οὐρανίας διακοσμῆσις, ἡγιασμένης ταῖς οὐρανίας τῶν θεοπῆων ἐλάμψεων ὑπὲρ ἡμῶν, ἀλλ' ἐκ θεοῦ μὴ, ἀμέσως

ε

ε

τὰς πρώτων

τάς πρώτας, ἢ ἐκείνων ἢ πάλιν ἐκ θεῶ τὰς ὑφειμένας
ἀναλόγως αὐταῖς ἐλλάμπεσσι, τὰς φανοτάτας τῆ θεαρ
χηκῆς ἀκτίνου αὐγὰς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΚΕΚΟΙ

μημύοις τελευτώνων.

κεφ. ζ

ἔτων δὲ διωρισμένων, ἀναγκαῖον εἶπεῖν
ὡς οἶμαι καὶ τὰ πρὸς ἡμῶν ἰδρῶς ὑδὶ τῶν
κεκοιμημένων τελευτώνων. ἢ γὰρ εἴθε οὐδὲ
κρινόμεν εἶσι τοῖς ἰδρῶσι τε καὶ ἀνιδρῶσι, ἀλλ'
ὡσπερ ἀλλοῖου εἶδός εἶσι τῆ ἐκαστοῦ ζωῆς, ἔτω τῆ πρὸς
θανάτου ἰόντος, οἱ μὲν ἰδρῶν ἐχρηστότερον ζώω, εἰς τὰς
ἀληθεῖς ἐπαγγελίας τῆ θεαρχίας ἀκροποδῶντος. ὡς τῆ
ἀλήθειαν αὐτῶν ἢ τῆ κατ' αὐτῶν ἀναστάσεως τελευτώνων
μετὰ βεβαίας καὶ ἀληθῆς ἐλπίδος ἢ εὐφροσύνης θείας
πρὸς τὸ τῶ θανάτου πόντος ἴασιν, ὡς ὑδὶ τέλει ἰδρῶν
ἀγώνων, ἢ παντελεῖ καὶ ἀτελευτήτων ζωῆ καὶ σωτη
ρία τὰ κατ' αὐτοῦ εἶσεσσι πάντως εἰδύσθαι, εἴθε τῆ εἰδι
μύνης αὐτῶν ὀλιγῆς ἀναστάσεως.

Αἱ μὲν γὰρ ἰδρῶν ψυχῆς, πρὸς τῆ ὑδὶ τὰ χεῖρα ἢ τῆ
δε βίου διωρισμένα κατὰ πῆξιν ἢ οὐκ ἔτι ἢ τῆ παλιγγε
νεσία τῆ ὑδὶ τὸ ἀφρεπῆσι ἐξασσι θεοφδεσάτω μετὰ ταξίμ.

Τὰ δὲ καθαρὰ τῶν ἰδρῶν ψυχῶν ὁμόζυγα καὶ ὁμοί
πρόδύτα σώματα σωμαπογραφῆντα ἢ σωμαθλήσαν
τα ἢ οὐδὲ θείας αὐτῶν ἰδρῶτας, ἢ τῆ τῶν ψυχῶν ἀ
πρέπῆσι ἢ τῆ θείαν ζώω ἰδρῶσαι, σωμαπολήψεσσι τῆ
οικείαν ἀνάστασιν. ἐνωθῆντα γὰρ αἰς ἡνῶντο ἢ τῆ δε
βίου ἰδρῶν ψυχῆς, ὡς μέλη χρισθῶ γεγονότα, τῶν θεοει
δῆ καὶ

δὴ καὶ ἀφθαρτοῦ ἀθάνατον τε καὶ μακαρίαν ἀκλή-
ψου λήξιν, ἣν τούτοις μὲν οὐκ ἢ τῶν ἰδρυῶν ὅτι κοίμη-
σις ἣν δυσφροσύνη καὶ ἀβελότοις ἐλπίσι, εἰς τὸ τῶν
θείων ἐγώνων ἀφικνουμένη πόδας.

Τῶν δὲ ἀνιδρυῶν, οἱ μὲν εἰς ἀνυπέρβειαν ἀλόγως οἴου-
ται χεῖρ. οἱ δὲ τὴν σωματικὴν εἰς ἀπαξ ἀκρῆν γνυ-
θσαι τῆ οἰκείων ψυχῶν συζυγίαν. ὡς ἀνάρμοστον αὐταῖς
ἣν θεοειδίαν ζωὴν ἐκ μακαρίας λήξεσι, ἃν ἠγνοήσαντες,
ἔδὲ ἰκανῶς ἣν ὑπὸ σῆμῃ θείᾳ μυηθῆντο ἀρχθεῖσαν ἠδὲ
τὴν καθ' ἡμᾶς ἣν χριστῷ θεοειδέσῃ τῷ ζωῷ.

Ἄλλοι δὲ σωμάτων ἄλλων ἀκρῆν ἐμῶν ταῖς ψυχαῖς συ-
ζυγίας, ἀδικῶντες τὸ ἐπ' αὐτοῖς, ὡς οἶμαι τὰ συμπονύ-
σαντα ταῖς θείαις ψυχαῖς, ἐκ τῶν ἰδρυῶν ἀντιδ' ὡσεὶ
δύαγος ἀκρῶν τὰ πρὸς τὸ πόδας ἐλθόντα τῶν
θειοτάτων δρόμων.

Ἄλλοι δὲ ἔκ οἱδ' ὅπως ὑπὸ πρὸς ὕλης ἠγνοίας ἀκρῶν
θῆντο, εἰρήκασιν ὁμοιοειδῆ τῆ τῆδε βίᾳ τὴν τοῖς οἰοῖσι
ἐπηγγελμένῳ ἀγιωτάτῳ ἐκ μακαριωτάτῳ λήξιν,
καὶ τροφᾶς οἰκείας ἀλλοίῳ τῶν βίᾳ τοῖς ἰσαγγέλοις, ἀθε-
μίτως ἀπὲρ ῥῆψαν, ἀλλ' ἔκ ἀκρῶν εἰς τίς ποτε τῶν ἰδρυ-
οτάτων ἀνιδρυῶν εἰς τὰς τοιαύτας πλανήσας, ἀλλ' ὅλας
αὐτῶν ἀκρῶν τὴν χριστοειδίαν λήξιν εἰδῶν, ὅτι αὐ-
τῶν τὸ πόδας ἐλθῶσι τῶν τῆδε βίᾳ, τὴν εἰς ἀφθαρσίαν
αὐτῶν ὁδόν, ὡς ἐγγυτῶν ἠδὲ γεγενημένῳ ἐμφανέ-
σθον ὁρῶσι, καὶ τὰς δωρεὰς τῆ θεαρχίας ὑμῶν, καὶ
θείας ἠδὲν ἠδὲ ἀκρῶν πληθύντου, τὴν ὑπὸ τὰ χεῖρ τροπῶν,
ἔκτε δὲ εἰδῶν, ἀλλ' εὖ εἰδῶν ὅτι τὰ κτηθῆντε κα-
ε ε λα, βεβαίως

λα βεβαίως καὶ αἰωνίως ἔξοισιν.

οἱ ἢ μολυσμῶν ἀνάπλεοι καὶ ἀνιδρώων κηλίδων. εἴπερ
 ἱεραῖς ἕνος τετυχήκασιν μύσεως, αὐτοὶ δὲ ταύτῳ ἐκ
 τῶν οἰκείων νοῶν ὀλεθείως ἀκρῶραπίσαντες, ἡδὲ τὰς φθορο
 ποιῶν ἠυζμόλησαν ὑψημίας. ὅτ' ἂν ὑπὸ τὸ τέλος ὀρ
 χωντῶν τῶν γῆσάδε ζωῆς, οὐκ ἔτι ὁμοίως αὐτοῖς δύναται φρόνη
 ῶς φανείτω τῶν λογίων ἢ θεία θεομοθεσία. τὰς ὀλυμμίας
 ἢ τῶν οἰκείων παίδων ἠδ' ὄνας ἐτόροις ὀφθαλμοῖς ὑψηλο
 τήσαντες, καὶ τὴν ἰδρῶν ζωῆν, ἥς ἀνοήτως ἐκπεπῆσιν
 κασιμακαρίσαντες, ἐλεεινῶς καὶ ἀβαλήτως ἀκρῶρα
 ται τὸ τῆδε βίον, πρὸς μηδεμίαν ἱεράν ἐλπίδα χείρα γω
 γόμενοι, δὶα τὴν χεῖρῶν ζωῆν.

Τῶν ἢ ὀδ' ἕνος γιγνομένης ἢ τὰς κοιμήσεως τῶν ἱε
 ρῶν ἀνδρῶν, αὐτὸς μὲν ὁ πρὸς τὸ πῶρας ἐρχόμενος τῶν
 οἰκείων ἀγῶνων, δύφροσυνῆς ἰδρῶς ἀκρῶραπληρῶται, καὶ
 σὺν ἠδονῇ πολλῇ πρὸς τὴν ὀδὸν ἡδισταίνει τῆς ἰδρῶς
 παλιγγενεσίας.

οἱ δὲ τὸ κοιμηθῆναι οἰκείοι ἢ τὴν θείαν οἰκείο
 τητα καὶ ὁμοτροπίαν, αὐτὸν τε οἶος ὅτι μακαρίζοισι,
 πρὸς τὸ νικηφόρον δύκταίως ἀφικόμενον τέλος, καὶ
 τῶν ῥι νίκης αἰτίω, χερσὶν αὐτῶν ἀναπέμπουσι,
 πρὸς τὴν καὶ αὐτῶν ἀφικέσθαι πρὸς τὴν ὁμοίαν εὐχά
 μενοι λῆξι.

λαβόντες δὲ αὐτὸν, ἡδὲ τὸν ἰδρῶρχῶν ἄγχοισιν, ὡς
 ὑπὸ σεφάνων ἰδρῶν δόσι, ὁ δὲ ἀσμελῶς ὑποδέχεται,
 καὶ τελεί τὰ ἢ θεομὸν ἰδρῶν ἡδὲ τοῖς ὀσίως κεκοιμη
 μένοις τελέμενα.

Μυσηίου

μυστήριον ὑπὲρ τῶν ἰσραῆλ κακομημενῶν.

Συνάγαγὼν ὁ θεὸς ἰσραήλ ἰσραῆλ ἰσραῆλ ἰσραῆλ, εἰ μὲν ἰσραῆλ ἐγγύθι τάξεως ὁ κακομημενῶν, ἐπὶ πρῶτον τοὺς θεοὺς θυσιασθεῖς κατακλίνας αὐτὸν ἀπέρχεται εἰς πρὸς θεὸν εὐχῆς καὶ εὐχαριστίας.

Εἰ δὲ τοῖς εὐαγγέσι μοναχοῖς, ἢ τῶν ἰσραῆλ λαῶν κατακλίνονται, πρῶτον τὸν τιμίον ἰσραῆλ αὐτὸν κατακλίνει πρὸς εἰσέλυσιν. εἶτα τελεῖ τῆς πρὸς θεὸν εὐχαριστικῆς εὐχῆς ὁ ἰσραῆλ. ὅθεν οἱ λειτουργοὶ τὰς ἐν τοῖς θεοῖς λογίοις ἐμφρομῆνας ἀψυθεῖς ἐπαγγελίας πρὸς εἰσέλυσιν ἡμῶν ἀναστάσεως ἀναγνόντων, ἰσραῆλ ἀδύσει τὰς ὁμολόγους καὶ ταυτοδωμάτους τῶν ψαλμικῶν λογίων ὡσίας.

Εἶτα τῶν λειτουργῶν ὁ πρῶτος, ἀκλύει αὐτὸν κατηχῶν μῆνας, καὶ ἀνακηρύττει αὐτὸν ἡσὺ κακομημενῶν ἀγίους, μεθ' ὧν ἀξιοὶ τὸν ἀρτιτελειωθέντα εἰς ὁμοταγῆς ἀναρῆσιν, καὶ πρῶτον ἐπιτελεῖται πάντα ἀετῆσαι τὴν ἐν χριστῶ μακαρίαν τελείωσιν. εἶτα προσελθὼν ὁ θεὸς ἰσραῆλ, εὐχῆς ἰσραῆλ τῶν ἐπὶ αὐτῶν ποιεῖται, καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν, αὐτὸς τε ὁ ἰσραῆλ ἀσπάζεται τὸν κακομημενῶν, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ πρῶτον ἀπαντῶν.

Ἀσπάζονται δὲ πάντων ὑπὲρ τῶν κακομημενῶν τὸ ἔλαρον ὁ ἰσραῆλ, καὶ τὴν ὑπὲρ πάντων εὐχὴν ἱερὰν ποιησάμενος, ἀποτίθησιν ἐν οἴκῳ τιμίῳ τὸ σῶμα μεθ' ἐτόρων ὁμοταγῶν ἱερῶν σωματίων.

Θεωρία.

Ταῦτα μὲν εἰς τὸν ἰσραῆλ, ἢ ἀκέραιον οἱ ἀνὴρες πρὸς

6

4

ἡμῶν

ἡμῶν τελευτήσῃ, πλατὺν γελάσσοιμ ὡς οἴμαι, καὶ τὴν
πλευρήσεως ἡμᾶς ἐλέησσοιμ.

οὐ δεῖ δὲ πρὸς τοῦτο θαυμάζειν. εἰ γὰρ μὴ πιστεύσω
σοι ὡς τὰ λόγια φησὶν, οὐδὲ μὴ σωθήσοιμ, ἡμεῖς δὲ τὰ
νοητὰ τῆν τελευτήσῃ ἐποπτεύσομεν οὐκ ἴσσομεν φωταγῶν.
τοῦ εἰπωμένου, ὡς οὐκ ἀλόγως ὁ ἱεράρχης ὑπὲρ τὸν ὁμοταγῆ
χρόνον εἰσάγει καὶ ὑπὲρ τὴν τὸν κελσιμηνίου. ἐμφαί-
νει γὰρ ἱερώς, ὡς κατ' ἐξέτασιν ἐβουλεύεται πάντες ἢ τῆ πα-
λιγγνεσίᾳ τὰς ἀρεκλήρωσας, καθ' ἃς ἔνθα δὲ τῆ οἰκείαν
ζωὴν ἀπεκλήρωσαν. οἶον, εἰ θεοσιδῆ τις ἔχῃ ἔνθα δὲ
καὶ ἱερωτά τῆ ζωὴ ὡς ἀνδρὶ τὸ θεομίμητον ἐβουλεύεται
ἔνθα δὲ ἔσται ἢ τὸν αἰῶνα τὸν μέλλοντα τὴ μακαρί-
ας λήξεσιμ.

Εἰ ἢ τὴ κατ' ἀκρον θεοσιδῆς ὑφειμένῃ, ἱερωτῆ ὁμοίως
ὁμοσιδῆς καὶ οὐ τὴ λήξεται τὰς ἱερωτῆς ἀμοιβῆς, ὑπὲρ
ταύτης τὴ θείας δικαιοσύνης ὁ ἱεράρχης οὐκαρῆσῃσας,
οὐχὶ ἱερωτῆ ποιῆται, καὶ τῆ σεβασμίαν ὑμνεῖ θεαρ-
χίαν, ὡς καθαρευτικῆ τῆ ἢ πάντων ἡμῶν ἀδίκῃ τὴ
τυραννικῆ κράτῃσας. μεταγωγῆ δὲ ἡμῶν ὑπὲρ τὰ οἰκεία
δικαιότατα κείματα.

Αἱ ἢ τὴ θεαρχικῶν ἐπαγγελιῶν ὡς αἱ τὴ ἀναγνώσῃσας,
ἐκφανθῆσῃσας μὲν εἰσι τῆ μακαριωτάτων λήξεων. εἰς
ἃς οἱ θείαν ἐχρησῆσας τελείωσιμ, αἰωνίως καταχθῆσῃσας.

Τὸ ἢ τὴ κῆρυξῆσας ἱερωτῆς ἀρεκλήρωσας, τῆ ἔτι δὲ ζῶν-
των πρὸ τρεπῆσας πρὸς τῆ ὁμοίαν τελείωσιμ.

Σκόπει δὲ ὅτι νῦν οὐ πάσαι ἢ τὸ σωθῆσας αἱ καθαυ-
ρόμεναι τῆσας ἀκλήρονται. μόνοι ἢ τῆ ἱερωτῆ ἐκβάλλον-
ται χώρων,

ταῖς χώραις, οἱ κατηχούμενοι. καὶ γὰρ αὐτὴ μὲν ἀμύνητος
 ὄσι καθόλου πάσης ἰδρύσεως τελετῆς, καὶ πρὸς ἑδὲν ἕμι-
 κρόν ἕμέγα τῶν ἰδρύσεως τελετῶν ἐποπτεύει αὐτῆ θεο-
 μιτῶν, ὡς ἑδὲ ἐπὶ τῶν ἰδρύσεως ὁπτητικῆς διατάξεως μεταχά-
 σι, εἴτε ἐπὶ ἀρχιεφόντου καὶ φωτισθέντος θεοσημεσίας.

Αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν καθαιρομένων τάξεις, ἣν μύνησι μὲν
 ἡδὴ γεγονάσιν ἰερέας πρὸς ἀπόσεως, ἀνοήτως δὲ πρὸς τὰ
 χεῖρω πάλιν ἀπομύνησαι. δέουσι ὑπὸ τὰ πρόσω πλὴν οἱ
 κείαν ἀναγωγίω ἀποτελεῖσαι, τῶν θεαρχικῶν μὲν ὡς
 ἣν συμβούλοις ἰδρύσεως ἐποπτεύει καὶ κοινωνίω ἐυλόγως ἀπο-
 διασέλλονται. βλαβηλονται γὰρ ἀνοήτως αὐτῶν μετέ-
 χουσαι, καὶ πρὸς πλείονα τῶν θείων καὶ ἑαυτῶν ἐλαύονται
 ταῖς ποσειφρόνησι. ἕκ ἀπειλιότως δὲ πάρεσι ὑπὸ τοῖς
 νῦν τελετῶν ἣν ἀργῶς ἐκδιδασκόμενοι, καὶ ὁρῶσαι
 πλὴν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἀσκήσιαν θανάτου, καὶ τὰ τῶν ἀγίων
 γόρα, πρὸς τῶν ἀληθῶν λογίων ὑμνήματα καὶ τὰς ἡπει-
 λημίας ἐσεῖσι τοῖς κατ' αὐτὰς ἀνοήτοις ἀτελευτητικῆς
 ἀνίας. ἔστι γὰρ αὐταῖς ἴσως ὄφελος, ὁρῶσαι τὸν ἰδρύσε
 τετελειωμένον, ὑπὸ ἐπὶ λειτουργικῆς ἀναρρήσεως ὡς
 κοινωνίω ὄντως ὄντα τῶν ἀπ' αἰώνος ἀγίων ἰδρύσε ἀνα-
 κρηπτόμενον, καὶ τάχα καὶ αὐτὰ, πρὸς πλὴν ὁμοίαν ἐρ-
 φεσι ἡξοσι, καὶ πρὸς ἐπὶ λειτουργικῆς ὑπὸ σήμερις ἐκδιδα-
 χθῆσονται μακαρίαν ἀληθῶς εἶναι τῆν ἣν χριστῶ τελεῖται.

Εἶτα προσελθὼν ὁ θεὸς ἰδρύσε, εὐχίω ἰδρύσε ὑπὸ
 τοῖς κεκοιμημένοις ποιῆται, ἔπειτα μετὰ πλὴν εὐχίω, αὐτὸς τε
 ὁ ἰδρύσε αὐτὸ ἀσπάζεται, ἔπειτα ὁ δὲ οἱ πρὸν ἰδρύσε ἀπαυτε.

Ἡ μὲν ἐν εὐχίω ἐπὶ θεαρχικῆς ἀγαθότητος δὲ εἶται.

ε ε ε πάντα μὲν

πάντα μὲν ἀφείναι τὰ δὲ ἀνθρωπίνῳ ἀδύνατον ἡμᾶς
 τῆμῶν τῶν κενομημῶν, κατὰ τάξαι δὲ αὐτὸν ἐν φωτὶ
 καὶ χάριτι ζώντων, εἰς λύπην ἀβραάμ καὶ ἰσαὰκ καὶ ἰακώβ,
 ἐν τόπῳ δὲ ἀπέδρα ὀδυρῶν καὶ λύπης καὶ συναγμός.

Ταῦτα μὲν εἶναι, ὡς οἶμαι, δὴ ἡλκα τὰ τῶν ἁγίων μακρὰ
 εἰότατα γόρα. τί γὰρ αὖ γένοιτο τῆς παντελῶς ἀλύ-
 πης καὶ φωτιστικῆς ἀθανασίας ἰσότητος, εἰ καὶ τὰ μάλι-
 στα ταῖς ἡμῶν ἀναλόγοις σημασίαις, αἰ πάντος ὑψηλό-
 τῶρα νοός ἐπαγγελίαι σημαίνονται τῆς πραγματικῆς
 αὐτῶν ἀληθείας ἀκρδέσσης ἔχουσι τὰς ὀνομασίας. ἀλη-
 θείας γὰρ εἶναι τὸ λόγιον οἰκτέον. ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς οὐκ οἶδεν,
 καὶ ὁ οὐκ ἤκουσεν, καὶ ὑπὸ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἀ-
 ἠτοίμασεν ὁ θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Κόλποι δὲ εἰσιν, ὡς οἶμαι, τῶν μακαρίων πα-
 τριάρχων καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων ἀπάντων, αἰ θεοτά-
 ται καὶ μακάριστα λήξεις, αἰ αὖθις θεοειδέεις ὑποδέχο-
 μῶναι πάντας, εἰς τὴν ἐν αὐταῖς ἀγῆρω καὶ μακαριω-
 τάτῳ τελείωσιν.

Φάινται δὲ αὖ ἴσως ταῦτα μὲν ὀρθῶς εἰρηάζει πρὸς ἡμῶν,
 ἀκρδέειν δὲ ὅτι ἐνεκα τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος ὁ ἰδρᾶρ-
 χης δαίμων. τῶν ἡμαρτημῶν αἰ τῶν τῶν κενομημῶν
 τῆς ἀφείναι, εἰ τὴν τοῖς θεοειδέσι ὁμοταγῆ εἰ φανοτά-
 τῳ ἀκρλήρωσιν, εἰ γὰρ ἀμοιβὰς ἀπολήψεται τὰς ὑπὸ
 τῆς θείας δικαιοσύνης, ὧν ἐν τῇ πρὸς τὴν ζωὴν χρησῶν ἢ ἑτέ-
 ρων ἔδρασεν. ἐτέλεσεν ἡ τὰς κατὰ τῆς βίον οικείας ἐ-
 νδρυείας ὁ κενομημῶν, πρὸς τὴν ἰδρᾶρχικῆς δούλης
 ἐφ' ἑτόρῳ λήξιν μεταταχθῆσεν πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτῶν
 καὶ τῆς

καὶ εἰ ἐνθάδε ζωῆς ἀμοιβάαν.

Εγὼ δὲ ὅτι μὲν ἀμοιβάαν ἐξεί τι τὴν ἀκλήρωσιν ἔκαστος, εὐοῖδα τοῖς λογίοις ἀκολυθῶν. ἀπέκλεισε γὰρ φησιν ὁ κύριος κατ' αὐτοῖ, καὶ κομήσεται ἕκαστος τὰ δῖα τοῦ σώματος, πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθόν εἴτε κακόν.

Ὅτι ἡ ἐν τῷ δικαίῳ αἰ προσδύχαι καὶ τὸν τῆδε βίον μήτιγε μετὰ θάνατον εἰς αὐτὰ ἀξίως ἰδρῶν ὀυχῶν ἐνδργῶσι μόνον, αἰ τῷ λογίῳ ἡμᾶς ἐλεηθῆσκεισιν ἀληθεῖς πρῶτος, ἢ τὴν πρὸς τοῖς ἀμαρτῆσιν ὁ σαυτὸ ἀπώνατο, τί δὲ τῷ ἑβραίων λαῶν ὠνησεν ἢ προφητικὴ προσδύχη. καὶ γὰρ ὡς εἴπεις ἡλίου τὰ οἰκεία δωρημένον φῶτα, τοῖς ἀβλαβέσιν ὀφθαλμοῖς, ἐν μετῶσιν τοῖς ἡλιακῶ φῶτος αὐτῆ γνέσθαι, τὰς οἰκείας ὀψεις ἐξαφανίζων. ὅπως πρὸς ἀδυνατίαν ἤρτηται καὶ πολυτήρας ἐλπίδας, ὅ τὰς τῷ ἀγίῳ ἐξαυτῶν προσδύχαι, καὶ τὰς καὶ φύσιν αὐτῶν ἰδρῶν ἐνδργείας ἐλάυνων, ἀπροσεξία τῷ θεῷ δωρεῶν καὶ τῷ φανοτάτῳ καὶ ἀγαθοδοτήτῳ ἐν πολλῶν ἀποφοιτήσθαι. φημὶ δὲ τοῖς λογίοις ἐπὶ μὲν, ὡς ὠφέληται μοι πάμπαν εἰσὶν ἐν τῷ βίῳ, τῷ ἀγίῳ αἰ προσδύχαι. καὶ τὸν δὲ τὸν τρόπον, εἴτις ἰδρῶν ἐπιέμεντο δώρων, εἰ πρὸς μετῶσιν αὐτῶν ἐξεν ἰδρῶν ἔχωρ, ὡς τὸ οἰκείας ὑδιγνώμων βραχύτητος, ἐλθὼν ἐπί τῳ ὀσίῳ αὐδρῶν, ἀξιώσθην, αὐτὸ γνέσθαι συλλύπηρα εἰ σωικέ τι, ὠφελθήσεται πάντως ἐκ τούτου, τῷ πάσας ἰσοδραμῶν ὠφέλειαν. ὑπὸ τούτῳ γὰρ ὡν αὐτῆ, θεοτάτων δώρων ἀκρίβειαν αὐτὸ τὴν θεαρχικῆς ἀγαθότητος, εἰτε οἰκείας

οἰκείας δὲ λαβῆς ὑπὸ γνωμοσιῶν, καὶ εἰ ὑπὸ τοῖς ὁσίοις
 αἰδέσθαι, καὶ εἰ τῶν ἀετῶν ἰδρῶν ἀετῶν ἐπαυε-
 ἔφρασεως, καὶ κατὰ τὴν ἡθεοσιδῆς ἔξεως. ἔσι γὰρ
 καὶ ἄλλοι τοῖς θεαρχικοῖς κείμασι γνωμοθετημῶν, τὸ
 τὰ θεῖα δῶρα πῶς ἀξίοις τὸ μεταχεῖν, ἢ τὰ θεῖα θεοπρε-
 πωσάτη δῶρα, ἢ τὰ ἀξίωμ τὸ μεταδίδουαι.

Ταῦτα δὲ εἰς ἀετῶν πρὸς τὴν ἰδρῶν δὲ λαβῆν καὶ
 πρὸς ἀετῶν οἰκιστῶν ἐληλυθῶς ἰκανὸν ἑαυτὸ οἰκιστῶν πρὸς
 θεαρχικῶν οἰκιστῶν, καὶ τῶν ὁσίων ὑποφρονήτοι.

Καὶ μὴ εἰ τὰς ἀετῶν ἀναξίας θεῶν καὶ μὴ ἰδρῶν ἀε-
 τῶν, καὶ τὴν ἔφεσιμ τῶν θεῶν εἰμὴ σῶτονον ἔχει καὶ
 ἑαυτῶν κατὰ τὴν ἡθεοσιδῆς, ἀετῶν δὲ ἑαυτῶν εἰ ἀνεπι-
 σήμονα ἀετῶν.

Περὶ δὲ εἰς εἰρημῶν δὲ λαβῆς ἡ δὲ ἰδρῶν ἀετῶν ἐπὶ δὲ λαβῆς
 τῶν κεκοιμημῶν, τὴν εἰς ἡμᾶς ἔλθουσαν ἐκ τῶν ἡθεοσιδῶν
 εἰμὴν λαβῆς ἀετῶν πρὸς ἀετῶν εἰμὴν ἀναγλυαῖον.

Ὁ θεῖος ἰδρῶν ἀετῶν, εἰ φαυδρῶν ὅτιν ὡς τὰ λόγια φη-
 σι τῶν θεαρχικῶν δικαιοτάτων, ἀγγελοῦ γὰρ κενεῖς θεῶν
 πανδρῶν ὅτι. μεμῶθηκον δὲ ἐκ τῶν θεοπρῶν ἀετῶν
 λογίων, ὅτι τοῖς ὁσίοις βιώσασιν, ἢ φαυδρῶν καὶ θεῖα
 ζωὴ κατὰ ἀξίωμ ὑπὸ τῶν δικαιοτάτων ζυγῶν ἀνεπίδρῶν,
 πρὸς ἀετῶν ἀγαθότητι εἰς θεαρχικῶν φιλανθρωπίας, τὰς
 ἐγγυνομῶν αὐτοῖς ὅτι ἀνθρωπίνης ἀετῶν κηλῶν.
 ἐπεὶ πρὸς ἀετῶν ὡς τὰ λόγια φησιν καθεστῶς ἀετῶν
 ταῦτα μὴ δὲ ὁ ἰδρῶν ἀετῶν οἰδῶν ἐπηγγελμῶν, πρὸς τὸ ἀ-
 ληθῶν λογίων. ἀετῶν ἢ αὐτὰ γημῶν, ἢ δωρημῶν αὐτοῖς
 ὁσίοις βιώσασιν τὰς ἰδρῶν ἀετῶν ἀετῶν, ἀετῶν μὴ ὑπὸ τῶν θεο-
 μῶν

μύμητον ἀγαθοειδῶς ἐκτυπέμεθα, καὶ τὰς ἐτόρων
 δωρεάς, ὡς οἰκείας ἑξαυτῶν χάρητας, ἀλλὰ ἢ καὶ τὰς ἀν-
 ψυδρῆς ἐπαγγελίας εἰδῶς ἐβωλάας, καὶ τοῖς πρῶσι
 ἐκφαντορικῶς ἐμφάνω, ὅτι τὰ πρῶ αὐτῶ ἡγία θούμου ἰε-
 ροῦ ἑξαυτέμενα πάντως ἔσαι, τοῖς ἡγία θείαν ζωῶν τε-
 τελωμένοις. ὃ γὰρ αὐτὸ ἰεραρχικὸς ὁ θεὸς θεαρχικῆς δικαιο-
 σεως ὑποφῆτης ἑξήτει ποτὲ τὰ μὴ θεῶ πρὸς φιλε-
 σατα, καὶ πρὸς αὐτοὶ δοθήσεως θεοειδῶς ἐπηγγελμένα.
 διὸ τοῖς ἀνιόροις ὅκ ἐπὶ οὐχὲν ταῦτα κεκοιμένοις, ὃ μόν-
 νομ ὅτι θεὸς ὑποφῆτικῆς ἐν τῷ τῶ πρῶτραπήσεται τὰ
 ξεως, καὶ τὴν ἰεραρχικῶν αὐθαδῶς ἐλμήσθ, μὴ πρὸς
 τὴν τελετάρχου κεκινημένοι, ἀλλ' ὅτι θεὸς ἐν αὐτῶς οὐχὲν
 ἀρτὸ οὐξέτῃ πρὸς τὸ δικαίον λογίον, καὶ αὐτῶς ὅκ ἀπεικό-
 τως ἀκῶσων, αἰεῖτε καὶ ὅ λαμβάνετε. διὸτι καὶ ὡς αἰ-
 τεῖτε, ὅκον ὁ θεὸς ἰεραρχικῶς ἑξαυτεῖ τὰ θεοειδῶς ἐπηγ-
 γελμένα καὶ φίλα θεῶ, καὶ πάντως δωρηθῶσόμενα,
 καὶ τὸ θεὸ οἰκείας ἀγαθοειδῶς ἑξεως ὑπὸ δεικνύς θεῶ φι-
 λαγάθω θεῶ, καὶ τοῖς πρῶσι ἐκφαντορικῶς ἐμφάνω
 τὰ τοῖς ὁσίοις ἐσόμενα δωρεά, ὅτω καὶ τὰς ἀφοριστικὰς
 ἑχσιν οἱ ἰεραρχαὶ δυνάμεις, ὡς ἐκφαντορικοὶ τῶν θείων
 δικαιωμάτων, ὅκ ὡς ταῖς αὐτῶν ἀλόγοις ὀρμαῖς τὴν παν-
 σόφου θεαρχίας εὐφῆμως εἰπεῖν, ὑπερηλικῶς ἐπομῶνης,
 ἀλλ' ὡς αὐτῶν ὑποφῆτικῶς ὑποκινῶν θεῶ τελεταρχικῶ
 κῶ πνδύματι, ὅς κείριμῶν θεῶ κατ' ἀξίαν ἀφορίζου-
 των. λάβετε γὰρ φησι τὸ πνδύμα τὸ ἅγιον, ἀντινωρ
 ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίγητα, ἀνιωνωρ κρατῆτε, κεί-
 κρατῶται, καὶ θεῶ τὰς θείας ἀποκαλύψεις τὸ πανα

γεσάτω

γεσάτω πατρός ἑλλακτομῶν, τὰ λόγια φησὶν, ἢ εἰ
 δέησις ὑπὲρ τῆς γῆς, ἔσται δ' ἐδωμένον, ἢ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἢ ἢ
 εἰ εἰ λύσις ὑπὲρ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἢ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
 ὡς ἐκείνους καὶ παντὸς τῆς κατ' αὐτὸν ἰδράρχου, ἢ τὰς
 ἢ αὐτῶν γινομένων τῶν πατριῶν δικαιομάτων ἀρκῆ
 λύσεις, ἐκφαντορικῶς καὶ διαπορθμοδικῶς εὖς θεοθε
 λείσ προσεμῶν καὶ εὖς ἀδύς ἀποπληρῶντ', ἢ τῆ
 ἰδράν γὰρ ἐκείνῳ θεολογίαν ὡς τὰ λόγια φησὶν, ἢ αὐ
 ποκινήτως εὖς ἰαρχῶς καὶ αἵματ' ἀποκαλυφάντων,
 ἀλλ' ὑπὸ θεῶ νοητῶς αὐτὸν τὰ οἰκεία μνήσαντ' ἀπει
 φθέγξατο. Τὸς μὲν ἢ ἐν γῆς ἰδράρχας, ἢ τῶ τοῖς ἀ
 φορισμοῖς καὶ πάσαις ταῖς ἰεραρχικαῖς δυνάμεσι χρῆ
 σέου, ὅπως αὐτὸς ἢ τελετάρχης αὐτῶς θεαρχία κινήσει.
 εὖς δὲ ἄλλος, ἢ τῶ τοῖς ἰεράρχας ἢ οἷς αὐτὸς ἰδράρχ
 χικῶς προσεκτέου, ὡς ὑπὸ θεῶ κεκινήμενοις. ὁ ἀθετῶν
 γὰρ ἢ μᾶς φησὶν ἐμὲ ἀθετεῖ, ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ τῆ
 εἰρημῶνς οὐχῆς ἀκόλῳθα. Τελέτας γὰρ αὐτῶ ὁ ἰε
 ράρχης, αὐτὸς τε ἀσπάζετ' ἢ κεκοιμημένον, ἢ εὖς οἷ
 πρὸντ' ἀπαντῶν, ἢ οὐς γὰρ εὖς καὶ τίμει' ἀπασὶ τοῖς
 θεοειδέσι, ὁ ἢ τῶ θείαν ζωῶ τετελεσμένον.

Μετὰ δὲ τὸν ἀσπασμόν, ὑπὲρ ἢ κεκοιμημένον τὸ
 ἢ εἰλαίον ὁ ἰεράρχης. μέμνητο δὲ ὅτι ἢ τῶ ἰεράν θεογνε
 σίαν, πρὸ τῆς θειοτάτης βαπτίσματος, πρώτη μέθεξις
 ἰερέσ συμβόλῳ δωρεῖτ' ἢ τελεσμένον μετὰ τῶ οὐκίῳ
 τῆ πρὸ τῆς εὖς ἀπασίαν, τὸ τῆ χρίσεως ἢ
 εἰλαίον. ἢ τέλει δὲ νῦν ἀπάντων ὑπὲρ ἢ κεκοιμημένον τὸ
 ἢ εἰλαίον ὑπὲρ ἢ. ἢ τότε μὲν ἢ τῆ εἰλαίον χρίσις, ὑπὲρ εὖς
 ἰερέσ ἀγῶν

ἱερός ἀγώνων ἐπάγει τὸν τελόμνον, νῦν δὲ τὸ ὑπὸ χεῖρ
 μνον ἔλαον ἐμφαίνει, ἢ τὸ αὐτὸς ἱερός ἀγώνων ἀ-
 θλήσαντα καὶ τελειωθέντα τὸν κεκοιμημένον.

Ταῦτα τελείας ὁ ἱεράρχης, ἀποτίθησιν ἐν οἴκῳ ἱμῶν
 τὸ σῶμα, μεθ' ἐτόρων ὁμοταγῶν ἱερῶν σωμάτων. εἰ γὰρ
 ἐν ψυχῇ καὶ σώματι τῆς θεοφιλεῖς ζωῆς ὁ κεκοιμημένος
 ἐβίω, τίμιον ἔσται μετὰ τῆς ὁσίας ψυχῆς, ὅτι τὸ σωαθλή-
 σαν αὐτῆς σῶμα ἢ τὸ ἱερός ἱερωτάς, ἢ τὴν ἡ θεία δι-
 καιοσύνη μετὰ τῶν σφετόρων σώματι αὐτῆς δωρεῖ-
 ται τὰς ἀμοιβαίας λήξεις, ὡς ὁμοπορεύτω ἢ συμμετό-
 χῳ τῆς ὁσίας ἢ τῆς ἡναντίας ζωῆς. διὸ καὶ τῶν ἱερῶν ἢ θείας
 θεομοθεσίας, τὰς θεαρχικὰς κοινωνίας ἀμφοῖν δωρεῖται.
 τῆς ψυχῆς μὲν ἐν καθαρᾷ θεωρίᾳ καὶ ἐν ὑψηλῇ τῶν τε-
 λειωμένων. ὅτι σῶματι δ', ἢ τὸ θεότατον ὡς ἐν εἰκόνι μύ-
 ρον, καὶ τὰ τῆς θεαρχικῆς κοινωνίας ἱερώτατα σύμβολα
 τὸν ὅλον ἄνθρωπον ἀγιάζουσα, καὶ τὴν ὀλίγη αὐτῶν σω-
 τηρίαν ἱερουργῶσα, καὶ τελειωτάτῳ αὐτῶν τὴν ἀνάστα-
 σιν ἔσεσθαι διαγγέλλουσα, ταῖς καθολικαῖς ἀγισταῖς, τὰς
 δὲ τελεικὰς ὑπὸ κλήσεως, ὅτι θεμιτὸν ἐν γραφαῖς ἀφερη-
 νούειν. ὅτι τὸ μυσικὸν αὐτῶν, ἢ τὰς ἐπὶ αὐταῖς ἡνεργη-
 μίας ἐκ θεοῦ δωάμεναι, ἐκ τῶν κρυφίῳ πρὸς τὸ κοινὸν
 ὁδῶν. ἀλλ' ὡς ἢ καθ' ἡμᾶς ἱερά πρῶτα ἔχει ταῖς
 ἀνεκπομπύοις μνήσεσιν αὐτὰς ἐκμαθῶν, ὅτι πρὸς θεο-
 τόραν ἔξιν ὅτι ἀναγωγῶν ὁρῶν θείῳ, ὅτι ἡνεργείας ἱεραῖς
 ἀποτελεσθεῖς ὑπὸ τῆς τελεταρχικῆς ἐλαμψεως, ἀνα-
 χθῆσθαι πρὸς τῆς ὑπερτάτῳ αὐτῶν ὑψηλῶν, τὸ δ' ὅτι πᾶ-
 ρας ὅτι τὰ θεία σωιζῆσαι δωαμένους, ὅτι ἱεραῖς μετόχους
 γίνεσθαι

γίγνεαι θεογενείας, καὶ τῶν ἰδρωτάτων τῆς θεαρχικῆς
κοινωνίας συμβόλων. δοκεῖ μὲν ὡς φῆς τοῖς ἀνιόροις εὐ-
λόγως γελωτὸς ἄξιον, εἰ τοῦ ἀλεῦσαι μὴ δυναμένους ἐκδὲ
δάσκατοι οἱ ἱεράρχαι τὰ θεία, καὶ τοῖς μὴ νοῦσι εἰκῆ
πρὸς αὐτοὺς τὰς ἰδρᾶς πρὸς αὐτοὺς, καὶ τὸ ἐπιγελοῦσθαι
τοῦ, ὡς ὑπὲρ αὐτῶν ἐτόροις τὰς ἀποταγὰς φασὶ καὶ
τὰς ἰδρᾶς ὁμολογίας.

Δεῖ δὲ τὴν σὺν ἰδραρχικῶν σωῆσιν μὴ χαλεπαίνεσθαι
ὑπὸ τοῖς πεπλανημένοις, ἀλλ' εὐλαβῶς τε ἅμα καὶ τῆς
αὐτῶν φωταγωγίας χάριτι, ἀγαπητικῶς ἀπολογηθῆσθαι
πρὸς τὰς ὑπὸ αὐτῶν προφερομένης ἑνστάσεως, πιστοῦσθαι
καὶ τοῦτο καὶ τὸν ἰδρᾶ μόνον ἱερὸν, ὡς οὐ γὰρ τῆς καθ' ἡμᾶς γνώ-
σεως πάντα τὰ θεία περιγράφεται. πολλὰ δὲ τῶν ὑπὸ ἡ-
μῶν ἀγνωσμένων, ἀετίας ἔχει θεοπρεπείας, ἡμῶν μὲν ἡ-
γνοσημένων, ὑπὸ τῶν δὲ ταῖς ἡμῶν κρείττοσι τάξεσι.
πολλὰ δὲ καὶ τὰς ὑπερτάτας ὁσίας λελθῆναι, καὶ πρὸς
μόνας ἀκείβητος ἐγνωσθαι τῆς πανσόφου καὶ σοφοποιού
θεαρχίας. πλὴν γε ὅτι καὶ πρὸς τὰ ταῦτα φανερῶς
ἔπειθ' οἱ θεοφίλοι ἡμῶν ἱεροτελεσταί πρὸς τὴν ἀρχαίαν μνη-
σύνου πρὸς αὐτοὺς εἰς ἡμᾶς προήγαγον, φασὶ γὰρ ὅτι
ὅτι ἡ ἀληθὴς, ὅτι καὶ τὸν ἰδρᾶ μόνον ἀναγόμενα τὰ βρέ-
φη, πρὸς ἕξιμ ἱερῶν ἡξασί πάσης ἀπὸ τῆς ἀμύνης
καὶ ἀνιόρου ζωῆς ἀπείρατα, τοῦτο τοῖς θεοῖς ἡμῶν καθηγε-
μόσιν εἰς νῦν ἐληλυθός, ἔδωξεν εἰσδέχεσθαι τὰ βρέφη καὶ
τόνδε τὸν ἱερὸν τρόπον, ὡς τε τοῦ φυσικὸς τὸ πρὸς αὐτοὺς
μὲν παιδὸς γονέας, πρὸς αὐτοὺς τὸν παῖδα τὸν τῶν
μεμνημένων ἀγαθῶν τὰ θεία παιδαγωγῶν, καὶ τὸ λοιπὸν
πρὸς ὑπὸ

πὸν ὑπὸ αὐτοῦ τὸν παῖδα τελείω, ὡς ὑπὸ θείῳ πατρὶ
καὶ σωτηρίας ἰδρυᾶς ἀναδύχῳ.

Τὸτομ δὲν ὁ ἰδρυαρχὴς ὁμολογῶντα ἢ τὴν ἰδρυᾶν ἀνά
γμ τὸ παῖδια ζώω, ἀπαίτει τὰς ἀρεταγάς ὁμολογήσαι,
ἢ τὰς ἰδρυᾶς ὁμολογίας, ὅχ ὡς αὐ ἐκείνοι γελῶντες φαίν,
ἄλλομ αὐτὸ ἄλλο τὰ θεῖα μὴ. ὅχ γὰρ εἶπὸ φασίν, ὡς ὑπὲρ
τοῦ παιδὸς ἐγὼ τὰς ἀρεταγάς, ἢ τὰς ἰδρυᾶς ὁμολογίας
ποιῶμαι, ἀλλ' ὅτι ὁ πᾶσις ἀρετάσε) (ἢ σωτάσε), τὸ
ἔσιν ὁμολογῶ τὸ παῖδια πείσμ, εἰς νῦν ἰδρυᾶν ἰόντα, ταῖς
ἐμαῖς ἑνθεοῖς ἀναγωγᾶς. ἀρετάξεσθ) ἢ ὀληκῶς ἴσιν ἑναι
τίοις, ὁμολογῆσαι ἢ (ἢ ἑνδργῆσαι τὰς θεῖας ὁμολογίας.

Οὐδὲν δὲν, ὡς οἶμαι, τὸ ἀποπομ, εἰ ἢ θεῖαν ὁ πᾶσις ἀ
ναγωγῶν ἀνάγεται, καθ' ἡγεμόνα (ἢ ἀναδύχου ἰδρυᾶν
ἔχωμ, ἔξιμ αὐτοῦ τῶν θεῖων ἐμποιδῶντα, καὶ φύλατῶντα
τῶν ἑναιτίων ἀπείρατομ.

Μετὰ δίδωσι δὲ τοῦ παιδὶ τῶν ἰδρυᾶν συμβόλων ὁ ἰ
δρυαρχὴς, ὅπως ἑν αὐτοῖς ἀναφείη, (ἢ μὴ ἢ χοίη ζώω
ἔτορᾶν, εἰ μὴ τὴν τὰ θεῖα θεωρῶσαν ἀεί, καὶ κοινωνομ αὐ
τῶν ἑν πρὸ τοῦ πᾶσις ἰδρυᾶς γινομῶντω, ἔξιμ τε ἰδρυᾶν ἑν τῶ
ποῖς ἰχῶσαν, ἀναγομῶντω τε ἰδρυᾶν πρὸς ὑπὸ τοῦ θεοῦ
δὶς ἀναδύχῳ. ποσαῦτα ὦ πᾶσι ἢ ἔτω λαλαῶν ἢ καθ' ἡ
μαῖς ἰδρυαρχίας, ὦ πᾶσι μοι τὰ ἐνοφῶν θεῖα ματᾶ, πρὸς ἄλλ
λων ἢ ἴσως ὀπῆικω τῶν νοῶν, ὅ ταῦτα μόνον ἐθεωρήθη,
φανότορα δὲ πολλῶ καὶ θεοφῶν ἔσδρα, ἢ σὺ δὲ ὡς οἶμαι
πάντως ἐλάμψει τῆλαυγέσδρα ἢ ἄλλη (ἢ θεοτόρα,
ἴσιν εἰρημῶν ἐπαναβαθμοῖς χρωμῶν, πρὸς ὑπὸ τῶν
ἀκτῖνα. μετὰ δὲ δὲν ὦ θέλε (ἢ αὐτὸς ἐμοὶ τελῶ τῶν

ἔ ἐλάμψε

ἐλάμψεως, καὶ δειξομ' ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπὸρ αὐτῶν ἰδέειν
 δεικνύειν. εὐπρεπέστερα κάλλη καὶ ἐνοειδέστερα. Θάρσ
 ρῶ γὰρ ὅτι τοῖς εἰρημύοις ἐγὼ αὐτῶν γυμναστικῶν ἐν σοῖς
 τοῖς θεῖοις πυρὸς πρὸς ἀνασκαλίσσω ἀπινθήρας.

Τέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ

ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ

ἱεραρχίαν τῆς Διονυσίου

Ἀρεοπαγίου.

ΕΟΥΡΓΙΚΗΣ ὑπόθεσης] Θεορ
 γικῆς φησὶ, τὸ ἐκ θεοῦ γυμναστικῆς,
 ἢ γυμναστικῆς ἀνθρώποις, ἢ ὅτι
 θεὸς ἀποργάζεται ἢ ἀρετῆς ἢ γυ
 μναστικῆς ἱεραρχία. Οὐ τὸν ἱερα
 τικῶν ὑπόθεσιν ἐκ πρῶτης ἀδύσεως
 πρῶτον λαβόν. Οὐκ ἀξιοεχέοντα]

Οὐκ ἀξιοεχέοντα, τὰ τῶν ἀπαιγνιωδῶν ἀνδραγαθῶν
 ποιήσεως πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις καταφανῆ, γέλωτος ἀ
 φορμῶν ποιούμενοι τὰ θεῖα ἀμυστικά. ἱεροῖς ἢ] οὐκ
 δεῖ τὰ ἅγια τοῖς βεβήλοις ἐκφάνειν, ὁ δὲ αὐτῶν μαργαρε
 τας τοῖς χαίροις ῥίπτειν. Νῶς καὶ] σημειώτερον καὶ νε
 σοκρατωνῶν, ὅτι νῶς καὶ ὑπὲρ θεοῦ λέγει. ἁγιασείας δὲ, ἢ τοῦ
 καθαρότητος εἰς ἁγιοσύνην. Ἡμῶν τε [ἢ] τῶν
 νοδῶν

νοδῶν αὐτῶν ὁσίων καὶ ἡτὶ τῆς δυνάμεως νοκτῶν. ὁ γὰρ
 ἡτὶ τῆς ἐαυτοῦ δυνάμεως ἰσθῆς, ἀπειροδυνάμω γὰρ ἄτε
 καὶ θεός. Συμπῆυσθ' τὰς.] Συμπῆυσθ' ἢ ἐρμηνεία τῶν
 τῶν ὅσιν, γὰρ τῶν πόδι θεῶν ὀνομάτων πρώτῳ κεφαλαίῳ,
 πολλὰς ἐτόρότητας] πολλὰς ἐτόροτητας οἷμαι λέ-
 γεῖς, τὰς πολυφθεῖς τῆς σαρκικῆς ὑπὸ θυμῶν μερίμνας
 ἄς ἀπαγορεύει ὁ κύριος. ἐνοεῖ δ' ἢ δὲ τῆς θείας ζωῆς, τὸ ζῆ-
 τεῖν γὰρ πρώτῳ τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ καὶ τὴν διακαλο-
 σιμίαν αὐτῆς, ὅπου ὁ κύριος ὁδηγῶν εἰπὼν γὰρ τῆς ὀυχῆς,
 ἵνα ὡσιν γὰρ. τὸ δ' ὅτω πεποιῆσθαι τὴν ψυχὴν, ἕξιμ ἱε-
 ρὰν ἀπεκάλεσεν, ἢ τις καὶ μάλιστα τοῖς ἰερωμένοις πρε-
 πώδης. Επισήμιον ἀφ' ὧν.] Τῶν τῶν πόδι θεοῦ λό-
 γων καὶ διδασκάλων τῆς ὑπερβαλλούσης κατανόησις,
 ὁ γὰρ ἔχει ψιλῆς τῆς τῶν λογίων ἰσοῦς ἢ ἐκφωνήσεως
 τὰ τῶν ἰερωμένων μυσήσεων, ἀλλὰ τῆς πᾶσα κολοθῆσθ' τῆς δια-
 νοίας καὶ τῆς σωῆσθ' τῶν ὑμνημάτων. ὅτω γὰρ καὶ οἱ ἡτὶ
 θεοῦ πρώτῳ ἀφ' ὧν αὐτῶν, καὶ εἴθ' ὅτως ἐτόροις τὸ
 ποιῶν πρῶτον, τελειῶνται, καὶ πάλιν τελειῶσιν.
 Ἀγγέλων ὅσιν καὶ] οὐ τὰς θείας τάξεις νῦν λέγει ἄς
 πρῶτον ὀνομασθῆναι γὰρ τῶν πόδι τῆς θείας ἰεραρχίας. Καὶ ἢ
 νῦν ὑμνημῶν] τίς ἢ δυνάμις πάσης ἰεραρχίας. αὐ-
 τὸν τε τὸν] Τῶν τῶν ἐπίσκοπου. Καὶ οἷς ὑποβε.]
 πρὸς πρῶτον. ὑποβεβηκότας ἐπεῖς] πρῶτον τῶν
 ρος καὶ διακόνος τῆς λοιπῆς. Ἀλλὰ μὲν] σύγκεισιν τῶν
 ὁρατίας καὶ τῆς ἀσθητικῆς ἰεραρχίας. Αἰδητῶν συμ.]
 Αἰδητὰ σύμβολα εἰσὶ, τὰ ἕξιμ δηλόμην μυσήσια,
 τῶν τῶν τῶν βᾶπτισμα ἢ τοῦ φωτισμα, ἢ σωῆσθ' ἢ γὰρ
 ζ 2 τὸ τῆ

τὸ εἰς κοινωνίας μυστήριον καὶ τὰ λοιπά. ἔνοσι δ' εἰς ἐ-
 ρείνεται,] ὁ θεὸς δηλονότι ἀντὶ τῆς θεοσιδείας. Ταυτὸ
 τε καὶ ἐνός] καθ' ἑαυτὴν αὐτῆς ἴσους. Νοητῶν τε [αὐτῶν]
 σημειώτερον ὅτι τὸ σωτάγμα ὁ αὐτὸς ἐποιήθη, πόλι-
 νοητῶν καὶ ἀειδητῶν, πρὸς ἡμῖν ὅχι εὔρηται. Διεξοδι-
 κώτερον] Διεξοδικώτερον ἀντὶ τοῦ πλατύτερον. Εἰς
 μὲν ἱεραρχία] ἱεραρχία ὅτι φησὶ, καθὼς ἡ σεπὴ ἡμῶν
 πρὸς ἀδούσι παρείρησι, τὰ καθολικῶς θεωρούμενα ἢ λεγόμε-
 να πόλι τῶν προκειμένων, ἢ γὰρ ὑποκειμένων ἰδρῶν
 πραγμάτων, ἢ δι' ἡμῶν πραγμάτων. συγκεφαλαίωσι
 γὰρ τὴν τὸ ὅλον περιλήψιν λέγει, ὡς πόλι καὶ ἀναίεφα-
 λαίωσι λέγομεν, τὸ ἐπαναλαβεῖν ἐν ὀλίγοις τὰ πολλὰ
 λεχθέντα. Ἡ καθολικωτάτη τῶν] καθολικὰ ὅτι, τὰ
 ποσεικτικώτερα. φησὶ δὲ ὅτι τυχὸν ἀπάσης τάξεως ἱε-
 ραρχίας λεγομένης, ἱεραρχία κυρίως ὅτι, πάσης ἰδραρ-
 χίας ἢ ἀρχικωτάτη αὐτῶν γνητικώτερα συγκεφαλαίωσι.
 οἶον τῆς προθυτῶν ἱεραρχίας, τέττοις, τάξεως, ἰδραρ-
 χία ὁ ἐπίσκοπος, ὁφείλων γινώσκων, καθαίρων, φωτί-
 ζων, τελειῶν. εἰς διακόνων ἰδραρχίας ἰδραρχία, ὁ ἀρχι-
 διακόνος, ὅς ὁφείλει γινώσκων τὰς λητρυγικὰς ἐνεργεί-
 ας. καὶ ὅτω καθ' ἑαυτὴν λοιπὰ τάγματα. συγκεφαλαίω-
 σις ἢ καθ' ἑαυτὴν] ἱερῶν συγκεφαλαίωσις, ἢ γινώσις παντὸς
 ἰδραρτικῶς τάγματός. Ἀρχὴ τῆς ἰδραρ.] Σημειώτερον ὅτι
 τὸ τελῶν, ἢ γὰρ τὸν σκοπὸν ἐκάστης ἱεραρχίας εἰς λέγει
 εἰς ἀγγελικῆς αὐτῆς εἰς ἡμῶν ἀνθρώποις, τὴν πρὸς θεὸν αὐτῆς
 θεῖα ἀγάπῃ, καὶ τὰ ἐξῆς κατ' ἐπιλεγμένα. τὸ ἢ ἐνιαίως
 ἰδραρτικῶς δηλοῖ, τὸ ὁλοκέρως καὶ μονοτρόπως
 πρὸς τὴν

πρὸς τὴν τοιαύτην λατρείαν ὄρα. τίς ἡ ἀρχὴ τῆς
 ἰσραηλίου, καὶ πρὸς τριάδιον. Επιστητὸν. θέλη.]
 σημείωσαι ὅτι ἡ ἅγια τριάς, ἡδίστην ἔχει τὸ τῆς
 οἰκίας ὑπάρξεως γνῶριμον, ὡς νῦν φαμὲν τὴν ἰδίαν
 οἰκίαν, αὕτη μόνη ἐπίσταται. Απάση δὲ [ὄρα] σημείω
 σαι ὅτι ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, λογικὰ οἰκία. Τῶν
 ἑναντίων] Τὴν πρὸς πάσης ἰσραηλίου καὶ ὅποια
 δεῖ μετιγῆναι τὸν ἰσραηλίτην. λογικῶν τε καὶ] Σημειώ
 τεον πῶς κινεῖ ὁ θεὸς τὰς νοητὰς δυνάμεις, καὶ πῶς ἡ
 μῖς ἐλάμπόμεθα. οὐ γὰρ ἐξωθεν] ἄνθρωποι μὲν
 ἐξωθεν, τούτοις, ἀπὸ τῆς τῆς κτίσεως θεωρίας καὶ λό
 γων διδασκαλικῶν [ἐπὶ τῶν βιβλίων, τῆς ἀληθῆς γνῶ
 σις λαμβάνουσιν. ἄγγελοι ἢ αὐτῶν ἑνδοθεν τῆς νοῦν αὐ
 τῶν ἐλάμποντες δυνάμεις, καὶ τὴν θείαν ἑνεργείαν
 βάλουσιν, ἢ γὰρ τυπῶν πρὸς τὸ θεομίμητον, [τῆς
 οὐρανῶν ἢ ὄντα ὅτι γνωστικόν. ὁ θεὸς ὅτι τὰ] Κατανοήτε
 ον πῶς ἐσωθεν ἀλλ' ἐξωθεν αἰ ἐλάμψας τὸ θεῶν, οὗ
 θεῶν νόας κινῶσιν. ἔφη γὰρ ὁ θεὸς, νοητῶς αὐτοῦ ἐλάμ
 πει. ἡμεῖς δὲ γὰρ νοῦν μὲν ὅτι τὸ νοῦν, νοητῶν ἢ τὸ ὄρα.
 τροφή ἢ καὶ οἶον σύστασις τὸ νοῦν, εἰκότως ὁ θεὸς ἄτε
 νοῦν ὄντ' ἢ ἄσωμάτ', αὐτὸς νοητῶν [ἐνοῦν αὐτοῦ,
 καθ' ὅσον ἐφικνῶν γινόμενος ἐσωθεν αὐτοῦ ἐλάμψας,
 τῆς νοῦν [ἐνοῦν] [ἐνοῦν]. Διαρετὴ συμβόλων] Σύμ
 βολα διαρετὰ ἑνταῦθα, τὰς τῆς γραφῆς διδασκαλίας
 φησὶ, μάλιστα μὲν δεῖ συμβολικῶν λόγων τὴν πρὸς τῆς
 θείας φύσεως [ἐνοῦν] οἰκίας θεωρίας εἰσηγυμένης.
 οὐδ' ὅτε δὲ καὶ τῆς πράξεως, ὅσας διορθωτικὰς. ὡς
 ζ 3 τὰ νοητικὰς

τὰ νομικὰ πρᾶγματα, εἰς ἠθικῶς ἀληθειᾶν αὐτὰ
 γόμνα πολλῶν ἢ πλεονάζει τῶν μυσηίων τελετῶν, ἢ συμ-
 βόλοις θεωροῦνται ἢ τύποις. Σημειώτερον ἢ τίς ἢ ὁσία
 εἴη καὶ ἡμᾶς ἰδρυαρχίας, καὶ τίνα τὰ θεῖα λόγια. Ἰδρυ-
 τελετῶν ἢ] ἱεροτελετῶν μὲν, αὐτὸς ἀκρόατος λέγει, ὅς ἐστι
 καθηγεμόνας εἰρηλίκου, θεολογικῶς ἢ δ' ἑλπίδος, τὰ βιβλία
 εἴη παλαιᾶ καὶ εἴη νέας. ἀυλοτόραν ἢ μύησιμ, τὴν ἐκ
 πνεύματος γηρομνίω τοῖς ἀκρόατοις γινώσκουσιν τῶν εἴη γρα-
 φῆς νομικῶν. ὅς ἐστι σωματικὸν ἀπεικάλεισε λόγον, ὅς ἢ
 μύησεως, ἐπὶ τὰ εἴη καινῆς σωῆσε διδασκαλίας. γείτορι
 να καὶ εἴη δ' ἑραυίας ἱεραρχίας τὴν ἐπὶ ἡγεμονικῶν ἐγγινο-
 μνίω τῶν πνεύματος ἑλλαμψιμῶν. Εἰ νοῦς εἰς νῦν]
 ορα τὰ εἴη μέσσω λόγῳ. ἐπὶ ὅς εἴη λόγῳ ἀγράφῳ τὰ μυση-
 καὶ πρᾶγματα. ἢ] κοινῶς δὲ ληπτέον τὸ πρᾶγμα διδασκαλίας.
 ἰδρυοῖς ἢ ἑφῆ συμβόλοις, εἴη τὰ ἑξῆς τεθῆμια μυσηία,
 ἄτινα ἢ θεωρίας ἀναγωγικῆς εἴη τοῖς. Ἀγράφῳις μύη-
 σεσι ἢ] Σημειώτερον ὅτι ἐπὶ ἀγράφῳις μύη. Συμβόλου
 ἀπῆρα] Τὸ τοῦ φησὶ, ὅτι ὁ γυμνῶς αὐτοῖς τοῖς θεοῖς ἢ
 τυγχάνομεν πρᾶγμασιμ, ἀλλὰ εἴη συμβόλων τελε-
 μεθα, οἷον τὸ ποτῆρις, τὸ δὲ λογίας, ὡς φησὶ ὁ ἀπόστο-
 λος, ἐπὶ τὸ ἀρετῶν κλῶμιν, ἐπὶ τῶν λοιπῶν. Ἀνακα-
 λυμνίοι] Ἀνακαλυμνίοι, τῶν ἐπιγνώριμοι, ἢ ὄντι-
 σινωμ πρᾶγματων καὶ μυσηίων εἰσὶν ἢ δεικνύκοι.

οὐ μεταδῶσθις ἐπὶ τῶν] οὐ μεταδῶσθις ὅτι ἀσφα-
 λῶς δεῖ λαλεῖν τὰ μυσηία,

τὸ ἐπὶ τῶν γολίωμ τὸ πρῶτον κεφαλαίου.

Τίς ἢ εἴη ἀρχὴ ἰδρυαρχίας τῶν, ἢ τολῶμ ἀρχὴ φησὶ
 καὶ ὅσοι

ἐν ὁδοποιήσεσι τῆς πρὸς θεὸν οἰκώσεως ἐπὶ ἐπιφανίᾳ κληρονομίας, τὸ θεῖον ὑπάρχον βάπτισμα. καὶ γὰρ εἰ μὴ τις γυνήδην ἐξ ὑδατῶν ἐπιπνύμαται, ὅ μὴ ἴδῃ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ, ὅθεν μορφῶν ὁ ἑσώθην ἄνθρωπος πρὸς κρείττονα ἔξιμι ἐπιφανίᾳ, ἐπιφανίᾳ, ἐπιφανίᾳ, ἐπιφανίᾳ τοῦ θεοῦ λόγον τε καὶ πραγματικῶς τῆς ὑπὸ τῆς οὐρανοῦ. ταύτης ἡ ὡς] τῆς πρὸς θεὸν ἀφομοιώσεως τε ἐπιφανίᾳ δηλονότι. Τίς οὖν ὄσιν] Τρία ἵνα φησὶ δεῖσθαι πρὸς τῆς ἀρχῆς τῆς ἡμετέρας, τῆς ὑποδοχῆς τῆς θεῖας λογίᾳς, τῆς κατήχησις τῆς θεῖας πίστεως, καὶ τὴν ἀναγκάσθαι τῆς θεῖας βαπτίσματος. καλῶς ἐν ἀπέδειξεν ὅτι ἡ προνομία καὶ ἀξίως κίνησις τῆς ἡμετέρας πρὸς θεὸν ἀγάπης ὄσιν. καὶ ὅτι ἀρχή τις οἴου ὄσιν τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἀγάπης, ἡ θεῖα ἡμετέρη δημιουργία, ταύτησιν, ἡ δὲ ἐξ ὑδατῶν βαπτίσματος ἀναγκάσθαι, καθ' ἣν, θεῖως εἶναι ἀρχόμεθα. ἡ μὲν γὰρ ἐκ αὐδατῶν ἡμετέρη δημιουργία, καὶ ἐκ θεοῦ δημιουργῶντος ὄσιν, ἀλλ' ἐν φυσικῇ ὄσιν. ἡ δὲ ἐκ βαπτίσματος θεῖα. ὅ γὰρ ἐξ ἀμάτων ὄσιν, ὅ δὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός. ὡσπέρ ἐν τῇ φυσικῇ γυνήσιν δεῖ πρῶτον ὑπαρξαι εἰς τὸ εἶναι καὶ τότε γυνήσιν ταυτάλλα καὶ παθεῖν. οἴου ἄνθρωπος μὲν τὰ οἰκεία, ἀλογα δὲ ὁμοίως τὰ πρόσφορα. ὅτω καὶ ἐν τῇ θεῖα τῆς βαπτίσματος ἀναγκάσθαι, δεῖ πρῶτον θεῶ ὑπαρξαι, καὶ τότε γυνήσιν τὴν ἀγάπην αὐτῆ καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς οὐρανίαν. ὡς γὰρ ὁ κληνός] Τὸν μακάριον ἱερόθεον λέγει. Προτίθη κίνησις] Τίς ἡ ἀξίως τὸς ὄσιν κίνησις τῆς ἡμετέρας. Θεῖα γυνήσιν] Ταύτησιν, ἡ τῆς βαπτίσματος ἀναγκάσθαι. ὑπαρξαι δεῖ] οὐ ἀπολαβεῖ τῆς ἡμετέρας

φύσιν ὑπάρξει, τὸ κατ' αὐτὴν γινόμενον. Θεολογίας] Τῶν ἐπι τῷ βαπτίσματι. Καὶ γὰρ ὁ δὲ] Τὰς αὐγαῖς ἅς ὁ ἥλιος τὸ δύχθ. δηλοῖ τὰς ἀκτῖνας. Τὸν μὲν ὄριον] Σημειώτερον τὰ ἡγ' τὸν ὄριον καὶ τὸν κορὸν τὸν ναδ' αὐμ. Εὐαγγέλια, θεοῦ] Τίνα εὐαγγέλια ἀληθῶς. Σημειώτερον ποῦ τ' οἰκονομίας. ὁμοίως ἔλαβον] Διὰ τ' πίστεως δηλονότι, ὡς ἐφεξῆς. ὁ ἵ τ' ἵ] Τὸν νεωστὶ πεπισθύνσαντα ὅτι θελοντα φωτισθῆναι φησὶ. μεμύημένον ἵ, τῶν ἐπι χριστιανῶν καὶ τελείως πιστῶν. Αὐτὸς δὲ ὀλιγωρῶς] ποῦ τ' νῦν λεγομένου ἀναδέχθ' ἡ νεοφωτιστῶν.

Αναδέχθαι τὸν] Τὸν ἀπεθνήκοντα ἀναδέχθαι, ὅθον καὶ ἀνάδοχος λέγεται. Αὐτὸς δὲ ὀλιγωρῶς. ἡγ' τὸ εἰρημίου γ' τῶ νόμῳ, ἡγ' πάντα ἀκροσόμεθα τῶ φωνῆς κυεῖς. Τοῖν ἀνδρῶν] Οὕτως δεῖ συμβεῖναι τῶν ῥῆσιν, τοῖν ἀνδρῶν, ὡς ἐπ' ὤμων τὸ πρόβατον εἰσδεξάμενος τότε ἀναδέχθαι φησὶ ἡγ' τῶ προσελθόντ' εἰσω τῶ ἐκκλησίας, δεξάμενος αὐτὸν ὡς πρόβατον ἀλλωλός, αὐτὸν τῶ τῶν ἐκ πλάνης ὑδιστρέψωντος. ὁ γὰρ ἀνάδοχος] πιστός ἡ, καὶ ὁ δὲ εἶπε εἰσδέχθαι, νῦν εὐχαριστῶ τῶ θεῷ ὁ ἰσχυρός. εἰ γὰρ ὅτω σωθεθῆν, τοῖν ἀνδρῶν εἰς δεξάμενος, σόλοικον ἔσαι πάνυ. Νοδρὰν δὲ εὐχαριστίαν φησὶ, τῶ σιωπηλῶν ἡγ' τῶ νῶ γινόμενῳ. σωματῶν δὲ ἡγ', κλίνωντα τῶ κεφαλῶν ἡγ' προσκυνῶντα τὸν θεόν.

Τῆς ἐκκλησίας] Σημειώτερον ὅτι ἐκ πάσης τ' γραφῆς, διωκτὸν ὑμνον προσφέρει τῶ θεῷ, ὁ μὲν ἐκ μόνου τῶ λαβίδι. ἄλλως. ὑμνον ἰνά. ἡ τῶ ὡδ' ἡ μαρείας τῶ ἀδελφῆς μωυσέως ἀσωμῶν τῶ κυεῖω, ἡ τ' λεγόμενον τ'

δαβίδι

λαβίσι ψαλμοῦ, ἢ μὲν ὅτι τὸ πρῶτον πρὸς αὐ-
 τὸν καὶ φωτίσθητε. ολικῶς γὰρ ὅτι] ολικῶς πρὸς ἑ-
 λούσι, τῆ δὲ ὅλης ψυχῆς φησι. Κελεύει δὲ ἰσραηλῆας]
 σημειώτερον ὅτι ἰσραηλῆας καλεῖ τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἀναδόχου
 τοῦ ἀρχιερατικῆς, τοῦ ὑποβεβηκότα τῆ ὑδισκόπων,
 ταῖσι τοῦ πρῶτον βυτῶν, διακόνου καὶ αὐτοῦ ὅπως ὀνο-
 μάζων. αὐτοῖσι γὰρ ὀνομαζομένων τῶν νεοφωτίστων. Σε-
 μειώτερον ἐπὶ ποῦ ἐκκλησιαστικῆς τῆ βαπτιστικῆς καὶ τῆ
 ἀναδόχου. ἐκκλησιαστικῆς συμπληροσάσης] ταῖσι, ἡ
 τῆ τῆ ἀμὲν ἐκφωνήσῃ. Ἐνταῦθα ὅτι πᾶσαν τῆ ἐκκλησιαστικῆς
 ἀπαμειβνυσί, ἀλλ' ἀφίσι γὰρ ἰμάτιον, ὡς δηλοῖ ἐκ-
 φησι. ὅτι τῆ λειτουργῶν δὲ, ταῖσι τῆ διακόνων.

Ὡς ὡς ὀνομαζομένων καὶ αὐτὸν τα ποιῆ. γὰρ ἡ τῆ πρὸς
 διουσιας γήματι, ὡς ἀρθῶντα τὰ ὄργα τῆ σκοτίας. Σε-
 μειώτερον ὅτι τὸ τε οἱ διακόνου μόνου δὲ ἑσίου τοῦ ὑδὶ τῆ
 βαπτισμα. οἱ ἡ πρῶτον βυτῶν τὰ λοιπὰ ἐποίησιν, ἢ νῦν οἱ
 διακόνου ποιῶσιν ὡς ἄγνωσ γὰρ τῆ πρῶτον κατὰ τῆ.
 ἐπὶ γὰρ τῆ ἐκκλησιαστικῆς ἡ εὐρήσῃ ὅτι λειτουργῶν, τοῦ διακόνου φη-
 σί. τοῦ ἡ πρῶτον βυτῶν, ἰσραηλῆας. μητῶν τῆ ἰσραηλῆας] μη-
 τῶν τῆ ἰσραηλῆας, τῆ κολλυμβήθραν καλεῖ. ἰσραηλῆας τῆ
 οὕτως σωτατικῶν τῆ λέξι. τὸ ἰσραηλῆας μελώδημα τῆ
 ὑδισκόπιας τῆ θεολήπῃ πρῶτον τῆ, ἵνα ἢ, καὶ λοιπὸν ὅτι
 πίσυρος εἰπὼν τὸ ἰσραηλῆας μελώδημα τῆ ἁγίου πνεύματος
 ὅτι ἁγίου πνεύμα ἢ ἐπίπνοια ὅτι τῆ πρῶτον, δει-
 χεται τὸν ἄνδρα. ὅ γὰρ τὸ ἰσραηλῆας μελώδημα τῆ πρῶτον
 τῶν φησί. ὅτι πάντες γὰρ οἱ πρῶτον εἰπὼν αὐτὸ τὸ γὰρ
 ἁσμα, ἔσι δὲ ὅ καὶ ψαλμός. φωνὴ κυρίου ὑδὶ τῆ ὑ-

ζ 5 δάτων

διάτῳ, καὶ τὸ ἄλλῃλ Τῷ θεουργικῷ τάτῳ] οὐ γὰρ
 τὴν ἑντυγχάνοντα τοῖς ποδὶ φη' ἐκκλησιαστικῆς ἰδραρι
 χίας λόγοις τ' πατρὸς ξηνίζεαι. εἰ πρὸ τ' νυνὶ κρατο
 σαυ ἑν ταῖς ἐκκλησιαῖς τάξιμ ἑν ταῖς τ' μυσηείων τελε
 ταῖς, πρὸ ἡλαγμῶν λέγῃ ἕνα. ὡσπὲρ καὶ ἑν ταῦθα
 μετὰ τὴν χρίσιν τοῦ μύρου, τὴν φη' ἁγίας κοινωνίας με
 τὰ ληψίμ εισάγῃ γίνεαι. εἰκὸς μὲν γὰρ ἑν ταῦτα τῆ τ' ἁ
 γίων μὲν καταστάσῃ ἁρμόζει, νῦν δὲ ἀκρεβέσδρομ γέ
 νεσθαι ἑν τῆ τ' ἁγίων μυστηρίων τελεία λειτουργία. ἑν ἢ
 καὶ τοῦ νεοφωτίστῃ δει μεταλαμβάνει. τὸ δὲ εἰπεῖν
 πάλιν ὑπὲρ τ' τ' πρώτων ἀνατίνεαι θεωρίαν, ἢ δὲ χλί
 μετὰ τοῦ ἡνίξασθαι γίνεαι, ἢ ὅτι μετὰ τοῦ οἰδραρχῆς,
 πρὸς τ' θείαν ἀπεισι λητρυγίαν. ἐπὶ τ' τ' πρώτων]
 ο λέγῃ τοῦ τόν ὄσιν, ὁ ἐπίσκοπος τὴν εἰκόνα ἐπέχωμ
 τοῦ πάντων θεῶ, ὡσπὲρ ὁ θεὸς ὑπὲρ φη' οἰκείας ἐνότητ
 αἰ μὲν καὶ ταυτότητ, καὶ ἀνεκφοιτήτως εἰς ἑαυ
 τὸν ἰδρυμῶν, σωτηρίας ἑνεκα πάντων ταῖς πλονοη
 τικαῖς προόδοις ὑπὲρ πάντα τὰς φη' ἀγαθότητ ἐλαμε
 ψεῖς ἐκτεῖναι, καὶ πᾶσι πάρεσι φη' ἰδίας ἰδρυσετ ὅκ
 ἀρσῆς, ὅπως εἰ ὁ ἐπίσκοπος ἢ μίμησιν συμβολικῶς
 ὡς δὴ αὐτ' τ' θεῶ, ὑπὲρ φη' ἰδίας στάσεως μὲν, τῶ τ' εἰ
 ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, πρὸ εἰσι πλονοία φη' φιλανθρωπίας
 ὑπὲρ τὰ δίδυτῳ, τῶ τ' εἰς τὸ κατιγῆναι πρὸς τὸν ὑπὲρ
 σρέφοντα, καὶ διδάσκῃ αὐτὸν καὶ χρίει καὶ σφραγίζει,
 καὶ μετὰ δίδουσι τὸ δῶρον βαπτίλιας. ταῦτα δὲ πάντα
 ὡς λειτουργικὰ δῶτῳ εἰσι τ' ἀρχῆς αὐτῶ. πληρώσας
 ἑν τὰ δῶτῳ πάντα, πάλιν ἐπάγειμ ὑπὲρ τὸ θυσια
σῆμα,

ἕκτου, παρὰ τῶν συμβολικῶς ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, ὅτι καὶ τοῖς
 πρὸς τοὺς πονητικῶς εἰς τὰ δούτορα ἡ τὸ πρὸς ελ-
 θούτων ἕνεκα σωτηρίας, ὁμοίως ἂν ἀπέσκη τὸ τὰ οἰκεία
 πράξεις, καὶ ἕν τῶν ἑαυτοῦ εἶναι, τούτοις, ἕν τῶν ἡ πόδι
 θεοῦ θεωρίας ὑψώμασιν. ΑΛΛ' ἀπὸ θείων, ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς
 πόδι τῶν νεοφωτισμῶν ἀγίας λειτουργίας, εἰς θεῖα, οἰονεῖ
 πρὸς τὸ ἡ θεολογικῆς θεωρίας ὑψῶ πάλιν ὑψίστης
 πρὸς τὸ ἡ ἀγίου πνεύματος δοκῶν, ἀγόμενος καὶ με-
 ταγόμενος. ταῦτα καὶ μετὰ βραχέα φησὶ, ἕν τῆς θεω-
 ρίας ἡ κοινωνίας τὸ μυστήριον.

Τέλος τῶν χολίων τὸ κεφάλαιον.

τῆς δὲ ὑδατος] τῶ γὰρ ὑδατι, τὰ ἀκάθαρτα καὶ
 θαίρονται. Αἰνισομένη,] ὅτι πρὸς τοὺς ἀκούοντας δὲ εἶ
 καὶ τὰς ἐρμηνείας ποιῆσαι, καὶ ὅτι οἱ πολλοὶ, ἀνήκοντες
 εἰς τῶν ποιητῶν μυστηρίων. ὅσπερ λέγει πληθύει.

Ἐνοσιδὴ ἡ πληθύει] ἔνοσιδὴ φησὶ, τῆς θεοσιδῆς. πλυ-
 θύει δὲ τῶν πολλῶν καὶ ἀνιδρώων. Ἐστὶ γὰρ ὡς] ὅτι
 πόδι νοητῶν καὶ ἀεὶ τῶν, σύγγραμμα αὐτῶ πεπύνηται,
 ἡ τῆς πόδι ἐχού τῶν νοητῶν] δύο καλίας λέγει τῶν νοε-
 ρῶν. ἡ γὰρ τελείως ἀφίσανται τὸ θεῖον φῶτος ἐρῶσαι
 ἡ κακίας, ἡ τὸ δούτῳ αὐταῖς ἡ ἐλλείψεως μέτρον πόδι
 φρονήσασαι, καὶ ὑπερβῶσαι ὅσα πλμκρῶς ὑπὲρ χερῶν
 ἡ τῶ ὑπερβαίνου τὴν δὲ ἀμὴν αὐτῶν καταλα-
 βῆν ἀτονήσασαι, ἀκτὸς πάντως ἡ τὸ δούτῳ τὸς
 αὐταῖς μέτρον, τῆς θεῖον φῶτος, ἀναλλοιώτως μέτρον παν-
 ταχῶς. σημείωσαι ὅτι πᾶσα νοητῶ ὄψις ἡ δυνάμεις εἶ-
 τε ἀγγέλων εἶτε ἀνθρώπων, ἀναίρετος ὅτι καὶ ἀντεξέσσιος,
 καὶ πᾶς

Ἐπὶ πῶς γὰρ ἐκκλησία γίνεται. Ἀπὸ κερτῆ] τὸ πρῶτον Θ] ὡς πρὸς τὸ συνηρηθῆαι δὴ κλοιὸν καὶ συναρμοσίαν, ὅπως καὶ τὸ ἀπκρητῆαι, τὸ ἐκπεπῆωκέναι τὴν ἀρμογῆς καὶ εἰς συμφυΐας, ἐὰν ὅτε δὲ, καὶ τὸ ἐκκρέμασθαι λέξις δηλοῖ. γὰρ ταῦθα μὲν εἰς τὴν πρόθετον σημαίνοντο εἰληπῆαι.

Εἴτε τὸ μετρίως] εἴτε τὸ μετρίως αὐτῆς δὲ θύμτος ὄρατο. Εξ εἰκότος τὴν ἀδύνητον φώτος, ὡς τὸ τῶν θείων νοήσεων σύμμετρον ἀρμοσίαν τὰ εἰρημνία. ἐπεὶ δὲ ἡ γὰρ γραπῆαι, ὑψηλότερα σὺ μὴ ζῆσι. ἀπὸ προσετάγη ὡς, ταῦτα διανοῶ. μέτρον γὰρ γὰρ τῶν τοῖς, τὸ σύμμετρον λέγει.

Τῶν ἢ ἀνοικείων] ἀνοικείων, τῶν μὴ ἀναρμοζόντων αὐτῆς ὡς ὑπορεχόντων. Πρὸς ταύτῃ] τὴν τῶν τύπων ὁ ἐπίσημος. προσεταγῆαι] ὡς δὲ ἀφῶς, ὅτι πρὸς εἰς ἀκρόντας διδάσκει. Ἐπιγνώμονες οἱ] σημαίνει ὅτι πρῶτον δῶρον ἐκ τῆς ἀκείβδης διδασκαλίας κατὰ τῆς τῆς, τὸ ὑπὸ γνῶναι ἑαυτῶν, ἵνα τὸ, γὰρ τῶν νόμων φυλάξει προσεχε σαυτῶν, ὡς καὶ ὁ θεὸς ἔφη βασιλεῦς. ὅτω γὰρ τέως μιμῆται ἀγγέλους, εἰς γινώσκοντας ἑαυτὸς ὄρα τὸν ἀνατρέχων,] ὄρα τὸν γὰρ ταῦθα, τὸ θεωρητῶν ἠγυμ ὑπὸ κρητῶν λέγει. ἀνατρέχων δὲ, τῶν τῆς ὀλόγου κινδύμωνος, ὡς τὸ ὄρα. ἰδρὸν δὲ δῶρον φησὶ, τὸ εἶν ἑαυτῶν ὑπὸ γνῶμονα. Ταύτης ὅσι τῆς] ὅσι τῆς, τὴν τὸ δὲ ἀνα δόχου πρὸς τὸν ἰδράρχῳ ἐλθεῖν. Πρὸς αὐτῶν καὶ] ἄντι τὴν μετ' αὐτῶν. Σινοπαδὸν ἠγυμόνου] Συνακόλουθον.

ἀλλ' ἀρχῶν εἶν ἡ] οἶονεὶ μὴ ἢ μίαν χέσιμ ἔχοντα πρὸς τῶν προτέρων ζωῶν, μὴ δὲ καταταπτομνίου ταῖς διαίρεσι τὸ ἐνοειδῆς. τὸ γὰρ γὰρ, γὰρ πᾶσιμ ἑαυτῶν ὁμοιον

ὁμοιοῦ καθ' ὃ γιν. τὸ ἵ πλῆθ' ὡς γιν διαρέσει ἀμαρτιῶν
ὑπάρχον, ἀνόμοιον, σημεῖοτέον δὲ τι σημαίνει τὸ αὐτὸ κα
τηχρμλὺς ἐμφυσᾷ τῷ διαβόλῳ. Διαγγέλλουσα. κτλ.]
Διαγγέλλουσα, ἢ τῷ συμβόλῳ δηλαδὴ ἢ πρὸς ἀδύσιν.

Εν ὀλιγκῆς συννύσεως] τὴν πρὸς τὸ γιν ὀλικὴν συννύ
σιν, λάβε κτλ] κυρίου ῥητὸν εἰπόντ' ὅτι. ἵνα ὡσιν γιν. τῶ
τέσι, πρὸς τὸ γιν ὀρῶντ' ὅτι, ὅσπ' ὄσι, τὸ ἀρέσκον θεῷ.
ἀνάτασιν ἵ, τὴν πρὸς τὸ θεῖον ὑψωσιν τὸ λογισμῶ, κ
τῷ χαμαζήλων ἀναχώρησιν. Τὸ ἀναλλοιώτ' ἵχει]
πῶς καὶ πόθην γίνονται ἀναλλοίωτοι ἀενοδραῖ ἕξιν.

Αμάλθακτ' εἶν. κτλ] Αθελκτ', ἀδήλωτ', ἀνδρείου.
ἀνγνῶτον, ἀπαρέγκλιτὸν ὑφέσει πάση. ἵεου δὲ ὡς
πρὸς γυναικῶν ἀνδρικομλίων ἢ ἀρρῆνοφανῶν εἶρη].

Αλοιφῆς. οἱ ἵ] περὶ τ' ἀλείμματ'. καθ' ὅς ὑπ' ἀθ
λοδέτη] γιν ὑπορβατῶν ἢ σωτάξις τὸ πρὸντ' χωρισ
μεταξὺ λογίας γιν τεθείσης μακρᾶς, ὅπως ὅν σωτακτέ
ον. καθ' ὅς ὑπ' ἀθλοδέτη χριστῶ γίνοντ', τοῖς μλν ἀ
γῶσιν ὡς θεοῖς ὑπὲρθετα χείρων καὶ τὰ ἕξιν.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ.

	ὡς δὲ σο	ὡς καλός	
ὡς μλν θεός	φός νομο	καλλίντ	ὡς ἀγαθός,
ἀθλοθετεῖ	θετεῖ	τὰ ἀθλα	συναγωνίζετ'.

Αθλοθεσίας κυρίῳ] περὶ τὸ βαπτίσματ' λέγει.

Αθλήσεσι τὰς πρὸς] Αθλητῶν πρῶτον, τὸν κυρίου
λέγει, ὅς δὲ μόνῳ ἀγαθότητ' ἰδίαν, πρὸς τὸ τ' θανά
τ' ἡγωνί

τὸ ἡγωνίζετο κράτῳ. Ενδργείας τε καὶ] Ενδργείας
 μὲν, τὰς ἁμαρτίας καὶ τὰς ἐμπαθείς ὑδθυμίας καὶ κη
 νήσας φησὶ. ὑπάρξεις δὲ, τὰς ἐνδργηλικὰς τῶν δαιμόνι
 ων φύσεις. αἱ γὰρ πονηραὶ πράξεις, οὐκ ἐν ἰδίᾳ ὑπάρξεις
 θεωροῦνται. Επειδὴ θάνατός ὄσιν] Τί ὄσιν θάνατῳ,
 καὶ ὅτι γῆσις ὄσιν ἢ σωθεις ἡμῶν. Αφανὲς ἀγασθῆ] ^{ἐστὶν}
 τὸ τὸ ἀφανὲς ἴνους ἔφησαν εἶν τὸν ἀδύω, τὸ τέσι, τὸν
 ἀεὶ δὴ τὸ ἀφανὴ γυόμενον τῆ ψυχῆς χωρισμῶν, εἰς τό-
 πους ἀοράτους τοῖς ἀσθητοῖς. Αλλοιώσεων ἐκ τῆ] Πολ
 λάκις γὰρ ἀνασοιχεῖται τὸ σῶμα, ὁ μόνον εἰς σκώλη-
 κας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα ζῶα. ὄρα δὲ ὅτι καὶ τὴν διαύτην
 μεταβολῶν, ἀλλοίωσιν καλεῖ, καὶ ὅτι ὁ θάνατῳ, ὁ τῆς
 ὄσιας ἡμῶν ὄσιν ἀνυπαρξία, καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ ὄζειται τῶ
 σῶματῳ, ἀφανὲς γίνετῳ, καὶ οὐκ εἰλεῖται πῶς τὸ σῶμα
 ὡς ἴνους εἶπον. καὶ ὅτι ἡ λατὰ δύσις τῶ ὕδατῳ, ἀντὶ
 θανάτου καλῶς πῶ εἰληπῆαι. Τὸν θεαρχικὸν τῆ] οὐ θε
 αρχικὸν θανάτου καλεῖ, τῆ βίμδρου τὸ κνεῖς ταφῶν.
 καὶ ὅτι τὸ ῥῆμα ὁ εἶπεν ὁ κνεῖος, ὄρχετῳ ὁ ἀρχων τῆ κόσμου
 τῶτα καὶ ἐν ἐμοὶ εὐρέσθῳ ὄδεν, τῆ λόγος φησὶ εἶν. ἀρχον-
 τα ἢ τῶ κόσμου τῆ τῶν ἐν ἀνθρώποις διαβολικῶν πῶαε
 ρέσεων, τὸν σατανᾶν λέγει, τὸν τὸ κράτῳ ἔχοντα τῶ
 θανάτου καὶ τὸν ἀπόστολον, ὅς ἐν χριστῳ, ὄδεν τῆ οἰκείας
 πῶαβασεως εὐρεθῳ. ἁμαρτίαν γὰρ οὐκ ἐποίησεν ὄδὲ δό-
 λον, ὡς φησὶ ἡθείας, διὸ τῆ ἀδύωαδρ ἴω αὐτὸν κρατεῖ
 ὄσαι ὑπὸ τῶ θανάτου, ὡς φησὶ πῆτρῳ, ἀλλ' ἀφείθη μό-
 νῳ ἐν νεκροῖς ἐλευθῆρῳ καὶ τὸν Δαβίδ. Τὸ ἀνο-
 σμον κοσμεῖται] Επειδὴ τὸ σκότῳ ἀνοσμότατον τῆ
 ὑπάρχει

Ἐπιγνώσθη τὸν ἀπόστολον ὃ ὄσιν ὁ ῥυπαρὸς βίῳ, καὶ
 ἀνείδειν ὄσιν ἔχον τὸ εἶδῃ τὸ θεῖον φρονήματῃ.
 ἀρσκίασμα γὰρ εἰ ἀντίφραγμα τῆς ἀρετῆς ὄσιν, εἰκό-
 τως τὸ φῶς κροσμεῖται, καὶ εἶδῃ δέχεται φω-
 τὸς ὁ προσιών, τέκνον φωτὸς γινόμενος, καὶ ἀδρῖμα
 τὸ θεῖον, ὃ ὄσιν φῶς δέχόμενος, καὶ τὸν θεῖον ἰωάννην.
 ἀνείδειν δὲ ἐν τούτοις τὸ δύσφθῶδες ἀπεικάλειν, ἔχον
 εἶδους πάντη ἀμέτοχον. ὡσπὲρ καὶ τὸ δύσμορφον
 πολλάκις, ἀμορφον φανέν. Επιγνώσθη νοδρῶς]
 Εγὼ μὲν ὑπολαμβάνω, σιωπῶ μετριοφροσύνης ὡς
 ἀγνοῦντα δὴθῶν σιωπῆσαι τὸν μέγαν Διονύσιον. ὅτι
 γὰρ πνεύματος προγνώσεως ἠξίω, δὴθῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν
 εὐαγγελιστῶν ἰωάννην ὑδισολῆ πεποιθῆν. ὅμως τὸ
 μοι δοκεῖ σιμάνειν, ὅτι χριστὸς εὐωδία ὄντων πάντα χῆ-
 οῖ τῷ θεῷ πνεύματῃ ἠξίωμένοι καὶ ἐνωθῆντες αὐτῷ τῇ
 καθαρότητι καὶ τὸν ἀπόστολον, ἀιδάρονται τῷ αὐτῷ
 πρῶσιαι, τῷ γλώσσαι λαλεῖν, ἢ προφητικὸν ἔχον χά-
 ρισμα, ἢ ἰάσῃς ἐνδργεῖν, καὶ ὅσα ἐν ταῖς πράξεσι δὴθ-
 λῶται καὶ πρὸς τῷ θεοτάτῳ πάλῳ. Καὶ ἄλλως. οἷ
 ὡς πνευματικοὶ τὰ πνευματικὰ νοῦντες καὶ τοῖς πνευ-
 ματικοῖς συγκεῖνοντες, εἰ τὴν ἐνθεον καὶ πνευματικῶν
 εὐωδίαν ὅπως νοήσῃσι. χριστὸς γὰρ εὐωδία φησὶ πάντα
 εἶν, αὐτὸς τὰ εὐαγγελικὰ κηρύττοντας. ὡς ἐκ ζωῆς τῆς πί-
 σεως, ἠγόμενος ὑδὶ ζωῆς, τῆς δὲ βαπτισματὸς ἀφειν
 καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματῃ δῶσιν, εἰ βασιλείαν ὄρανδν δὲ
 ὄργων θεοπρεπῶν τῶν καὶ εὐωδίας νοητῶν ὄντων δὴθῶν
 τὰς ὄβῃν θιάλας θυμιαμάτων μεσῆς, τὰς εὐχὰς τῶν δὲ
καίῳ

καίωρ ἰωάννης ὁ θεῖος ἐν ἀρκαλύψῃ θεωρεῖ. δυσωδία δὲ τοῖ διαβόλοι, τὰ δὲ ἁμαρτίας εἰσὶν ὄργα, ὡς καὶ ἐν ψαλμοῖς εἶρηται. πλοσώζεσαν καὶ δὲ ἀποήσαν οἱ μὴ λωπέσμε, ἀπὲ πλοσώπε δὲ ἀφροσιώης με, τρετέσι δὲ ἁμαρτίας με. διὸ καὶ ὁ χριστός, μῦρον ἐκκενωθὲν κεχηρισμώδηται. Ἐὶ ὁσφραίνετῃ ὁσμίω δυσωδίας κύριος, ἐν τῇ πλοσφορᾷ τοῖ δικαίω νῶε. ἐν τὸ δὲ καὶ τὸ δὲ ἀγγελιοῦ τοῖς μὴ, ὁσ μὴ θάνατος, ἀντὶ τοῖ τοῖς ἀπίστοις καὶ ἀσεβέσι, ὁσ μὴ πάλιν εἰς θάνατον γίνετῃ. ἐλέγχου τὰ ὄργα, κατακείνου εἰς γένηναν. ὄν τρόπον καὶ τὸ δὲ ἀερετὸν πάνυ μῦρον ἢ τὸν αὐθρόπος ἡδωῖ, Ἐὶ χροῖος ἀναερεῖ, ὁ φρόντας τὴν ἀκραν δυσωδία, ταῦτα πλατέως λέγῃ, κατὰ ἐν κεφαλαίω τετάρτῳ εἰς τὸ μῦρον. Ἐκ τῶν ἀρκαλικῶν διατάξεων. Εἰς τὸν μὴ βάπτισμα, εἰς τὸν θάνατον τῆ κυρίας διδύμου. τὸ δὲ ὕδωρ, ἀντὶ τῆ ταφῆς. τὸ ἔλαιον, ἀντὶ τῆ πνύματος τοῖ ἁγίου. ἡ σφραγίς, ἀντὶ τοῖ σαυρῶ. τὸ μῦρον, βεβαίωσις δὲ ὁμολογίας.

Τέλος τῶν σχολίων τῆ θεωρίας.

Καθηγεμόνα, τελετῶν] Τὸν ἁγίου ἱερόθεου λέγῃ. Ἰερογραφικῶς ἐκδέμενον] Ἰερογραφικῶς. τρετέσι, ἢ τὴν ἰορὰν διαγραφῶ τῶ ἰορῶς τελεμένων, ἐκκρίτων. Τελεταῖς, ἐκκρίτως] Κατὰ πρᾶξιμ τὸ ἕν παρχόντῃ ὄσιν. Ἡ τελείωσις ἐκ τῶ] Ὁ ἀδωῖα τὸν τελεθῆναι δὲ κα δὲ μεταλήψεως. Κεφαλαίω τῶ] Ἐν κεφαλαίω, τρετέσι, ἀναγκασιότατῳ λόγῳ. Καὶ τὸ κεφαλαίον] Ὅτι ὁ δὲ μία σωῖαξις τελεσιουργεῖ, δὲ κα δὲ

διὰ τὴν μεταλήψεως. καὶ ἔνταῦθα τὸ κεφάλαιον,
ὡς τὸ ἀναγκάει καὶ κυεῖς εἰληπῆαι. φωτισματος
ἐπωνυμίαν] Διατὶ λέγεται φωτισμα, ὅτι διὰ αὐτῶν.

Ο Ἰσραήλ] Ἡ τάξις αὕτη, ἔν τοις χρόνοις τῆ πατρὸς
ἐπολιούσῃ ἰσως ἔν ταῖς ἡμέραις τὸν τόπον ἐκκλησίας.

Αγιογράφων δέλτων] Αγιογράφος δέλτος καλεῖται,
τῆ παλαιὰ καὶ τῆ νέαν διαθήκην. οἱ ἔργον ἔργον.]

Ταῦτα ἐστὶν, ὑπὸ πνεύματων ἀκαθάρτων. Τῶν λειτουργῶν
δὲ οἱ μὲν] λειτουργὸς φησὶ, ὡς διακόνος, καὶ ὡς
νῦν ὑποδιακόνος λεγομένης. οἱ ἄλλοι τῆ λειτουργικῆς]

Τὸ τὸ ἡμέρας τὴν ἔργον κρατῶσαν σωθήσαν. ἐκεῖ γὰρ ἐ-
πὶ μόνον διακόνος τῆ θυσιασθείῃ λειτουργῶν, ὡς

ἐκκεῖτος ὡς οἶμαι καλεῖται. ὡς δὲ ἄλλος, ἄλλω ἕνεκα ἐκτε-
λεῖν λειτουργίαν, καὶ σημεῖον αὐτῶν τὸν ἀρχαι-
σμόν τοι πατρὸς, καὶ ὅτι σὺ τοῖς διακόνοις τὸν ἄρτον οἱ

πρεσβύτεροι προελέγχοι. ὡς δὲ καὶ πάντα ταχὺ γίνε-
ται ὀλίγων ὄντων διακόνων, ἔν ἡμέρας δὲ οἶμαι πάντως ἐκ-
τός, διὰ τὸ μόνος ὡς ἐκκεῖτος τῆ θυσιασθείῃ λει-
τουργεῖν. τυχόν δὲ, καὶ βίῃ τῶν ἄλλων οἱ ἐπὶ τυχάν-
ται ἐκκεῖται. ἐκκεῖται, σὺ τοῖς] ἐκκεῖται, οἱ πρῶτοι

διακόνος. ἰσραῖλ δὲ, οἱ πρεσβύτεροι. τῆς καθολικῆς]

οὐ καὶ τότε πίστεως τὸ σύμβολον προελέγχοι, ὡς πρῶ-
τον καὶ νῦν τὸ μάθημα. ἀναρρήσις ὡς τελεῖται] ὡς δὲ

πρῶτα τὰ διπύχια παρ ἡμῖν ὡς δὲ τοῖς πατρὸς τῶ-
ν, μετὰ τὸν ἀσπασμόν τὰ διπύχια ἐλέγχοι, ὡς πρῶ-
τον καὶ ἔν τῆ ἀναβολῇ. οἱ τῶν λειτουργῶν] οὐ οἱ πρῶτοι

τῶν διακόνων μόνος παρῶν τῆ θείῃ θυσιασθείῃ.

καὶ τὰ ταχὺ δὲ

καὶ τὰ ταχὺ δὲ

τάχα δὲ οἱ ἑνβίω τῶν ἐκλείτοι. Καὶ ὑπὸ ὄψιν] ὑπὸ ὄψιν ἀγφ. τριτίσι, βαφωίξῃ τὰ ὑμνόμενα. οἶον ὅτι τὸδε, τὸδε, χριστὸς. καὶ τὸδε τὸδε, χριστὸς. ὑποδείκνυσι δὲ καὶ τὰς θείας δωρεάς. οἶον ὅτι εἰς ἀφεσιμῶν ἀμαρτιῶν, εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ ὅσα τοιαῦτα μουσικά. τάχα δὲ τὸ ὑπὸ ὄψιν, ὅσοι δηλοῖ, ὡς τότε ἀκριαλυπημένων τῶν ἁγίων δώρων μετὰ τὰς δούχας, μινόντων δὲ κεκαλυμμένων, ἕως καιρῶ μεταλήψεως. ἢ τάχα, τὸν ἐκθεισμόν καὶ τὴν ὑψωσιν εἰς μιᾶς δολογίας τῆς θείας ἀρετῆς φησί, ὃν ὑψοῖ ἰδρὺς λέγων τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις. ὅπου εἰ μάλλον ὅτιν ἀληθές, ὡς πρὸς τὸ τέλος τῆς κεφαλῆς εὐρέσις εἰρημνίον.

Τέλος τῶν σχολίων.

Εἰκόνας, ἢ τάξει] Εἰκόνας ἐκάλεσε τῶν ἀληθῶν, τὰ νῦν τελευτήα ἢ τῆς σωᾶξαι. ὡς δ' ἢ τῶν συμβόλων] ὅτι σύμβολα ταῦτα καὶ ἔκ ἀληθείας. Αἰ μὲν γὰρ ἰδρῶταται] Τί οἱ ψαλμοὶ καὶ τὰ ἀναγνώσματα. Θεοτάτος δειπνῶ] ὅτι μετὰ τὸ δειπνῶν λαβὼν ἄρτον καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ ὅτι ὁ θάνατός αὐτοῦ καταγγέλλεται ἀχριστὸς ἔλθῃ, καὶ τὸν ἀπόστολον καὶ αὐτὸν τὸν κυρίον φάσκοντα, ὅσοι ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν καὶ τὰ ἐξῆς.

Καὶ σημείωσαι ὅτι ἀρχισύμβολον τῶν νῦν θείων μνηστειῶν ἔφη, τὸ μουσικὸν τῆς κυρίας δειπνῶν, καὶ ὅτι τὸν ἀναξίως μεταλαμβάνοντα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ποικείας, ὁδὸν ἢ μεταλήψις ὠφελεῖ, μάλλον ἢ ὅν, καὶ εἰς κείμα ἑαυτοῦ λήψεται καὶ τὸν ἀπόστολον. ἐκ δ' ἢ τῶν ἐξῆς δολογίας ἀνὴρ εἰρεῖ. ὅτι μετὰ τὸ ὄζειν τὸν ἰσθμὸν ἐκ τῆς δειπνῶς, παρέδωκεν

ἠπαρέδωκεν ὁ χριστὸς τοῖς μαθηταῖς τὸ μυστήριον. Ομο-
 τρόπως τὰ ἰσραὴλ] Τὸν ἰσραὴλ φησὶ. καὶ σημιωτέον ὅτι
 καὶ αὐτῶν μετέδωκε τὸ μυστικὸν ἀρτὸν ἢ τὸ ποτικεῖν.
 τὰ δὲ μυστήρια τοῖς μαθηταῖς, μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τὸ δεῖ-
 πνον τὸν ἰσραὴλ ὡς ἀναξίον τέτων ὄντων αὐτοῖ. Ως ἡ
 λαθ'] καθ' ἑξῆς, ἢ τέτοις, τὸ κατ' ἐπίγνωσιν δηλοῖ.
 τούτοις τὸ ἢ διαδέχεται ὅπως ἔχει, καὶ ὁ ἢ μόνον τὴν
 σωματικῶν προσέλευσιν, ἀλλὰ ἢ τὴν διανοίας δια-
 πίσεως καὶ ἀειθέσεως πνευματικῆς. Ἀπὸ τῶν ἀειθε-
 τῶν] Ἀπὸ τῶν ἀειθετῶν εἰς τὰ αἴτια. τούτοις ἀπὸ τῶν ὁ-
 ρατῶν τελόμενων, εἰς τὰ ἀόρατα καὶ μυστικά. ἀπὸ τῶν
 ἢ ἀειθέσεως, αἴτια εἰσὶ καὶ ἀρχέτυπα. αἴτια ἢ λέγονται,
 τὰ ἐτόρθωτον τὸ ὅπως ἔστιν τὴν αἴτιαν ἔχοντα. ἢ ἀπὸ
 ἀειθετῶν εἰς τὰ αἴτια, τούτοις ἀπὸ τῶν ἀειθετῶν συμβό-
 λων, ἢ τὰ νοκτὰ καὶ νοδρά. ἢ γὰρ ἀπὸ τῶν ἀτελεσδῶν
 εἰς τὰ τελότατα. οἶον ἀπὸ τῶν τύπων, ἢ τὴν εἰκό-
 να, καὶ ἀπὸ ταύτης, ἢ τὴν ἀλήθειαν. σκιαὲ γὰρ τὰ τὴν
 παλαιᾶς, εἰκῶν δὲ τὰ τὴν νέας διαθήκης. ἀλήθεια δὲ,
 ἢ τὴν μελλόντων λατῆσις. Τῶν ἀγαλμάτων] Ἀγάλ-
 ματα μὲν φησὶ, τὰς εἰκόνας τῶν ἀοράτων τῶν μυσικῶν,
 ἢ γὰρ, τὰ συμβολικῶς τελόμενα. πρῶτον δὲ τέτων, τὸ
 τὴν σωφροσύνης μυστήριον ἀπεκάλεσε. ὅτι τὸ νοκτὸν
 ἢ γὰρ τὸ κατὰ θεωρίαν δηλούμενον, ἀργυμένον ἐ-
 παγγέμεν. ἢ γὰρ ἢ τὴν ἰσραὴλ εἰς τὴν θεω-
 ρίαν τὸ πρὸκειμένον κεφαλαῖον. σημιωτέον δὲ τὴν κατ'
 ὅσιαν ἀκίνητον εἶσιν. καὶ ὅτι τὸ θεὸς τύπος ὁ ἐπίσχο-
 πος. σημιωτέον, ὅτι ἢ τρεῖς τρόποις ἀνάγεται τὰ

πρὸς τὴν

ποδὶ τοῦ θυμιαῦ. ἀπὸ τοῦ θυσιαστικῆς ἀρχόμενον τὸν ἱε-
 ράρχην. καὶ πάντα τὸν ναὸν ποδὶελθόντα, εἰς αὐτὸ πά-
 λιμ ἀρκηδίσταθ]. Τρόπον ὁ θείθ] Τρόπθ τρίτθ
 θ] προκείμενης θεωρίας. Πῶς καὶ ὑπὸ τοῦ ὑποκόπτθ
 ἀκατάχετθ μὲν ὅτι τοῖς ἡθροσιμ. ἡγυμ μὴ ὑδιθροινῶν
 τοῖς χείροσιμ. ἀπὸ ἧ τοῦ ἑνὸς πληθύνεται. Ἡ ἧ τῶ ψαλ-
 μῶν] Τῶ οἱ ψαλμοί. καὶ σημεῖον τὸ σωσσιωμλῆ.
 ἀλλὰ τὸ χεῖρον προσεθήκην. ὅ γιν' ἀλλήλοισι λύωτῃ ταῦ-
 τα κατ' ὅσιαν, ἀλλὰ τῶ πρὸς ἧ σκοπὸν τὰ πάντα
 σωτελεῖν. τῶτῃσι εἰς τὴν τῶ ἀνθρώπων σωτηρίαν,
 ἔφη τὸ, σωσσιωμλῆ. ὅθεν ὕθους ἐπήγαγε τὸ χεῖρον.
 κολλάζωμ τὴν ἀπὸ θ] λέξεως ἧνατίωσιμ. κατωτόρω δέ,
 μίαν ἔμπνευσιμ φησί. τῶτῃσι, μίαν σύμπνοιαν, ὁ δ' ἡ-
 λοῖ, τὸ, ἧνα πάντων σκοπὸν. Πᾶσα μὲν γιν' ἰδρά] Τῶν
 θ] παλαιᾶς βιβλίωμ κατ' ὑποδρομῶν ἐπίμνησις.

Τῶν ἀνιώντων] Λυπόντων ὡς ὑπὸ τοῦ ἰώβ. Ερῶ-
 των ἄσματα] Περὶ τῶ ὄρωτθ τῶ ἄσματων. Ἡ τὰς
 ἀνδροικὰς] Εν τῶ ὅμοιως τὰς νέας εἰσάγθ. Αγα-
 πητοῖ καὶ]. Νομίζω ὅτι τὴν ἀρκηλυψίμ τοῦ θεολόγου
 ἰωάννου Δηλοῖ, καὶ τὸ ὕαγγέλιον αὐτοῦ ὁ καὶ μάλλον.

Ἡ δὲ τῶ θείωμ] Ὁ σκοπὸς φησί τῶ ψαλμῶν ὅτι, τὸ
 ὑμνήσαι θεὸν καὶ εἶς αὐτοῦ γνησίως θεράποντας. ἕως
 γορδυτικῶ τῶ ποιῶτων καὶ πορρικτικῶ ἐχόντων δυνά-
 μιμ. ἡτις φησί ἀναγκάως ἧ πᾶσι τοῖς ἰδρατικῶς τε-
 λυμλῶσις πᾶσα λαμβάνεται. ἔμμονομ τὴν τῶ ψαλμοῖ-
 νωμ μνήμῶν ἐμποιῶσαι τοῖς ψάλλουσιν. Θεουργίας ἀ-
 πᾶσας] Μεγαλειότητας. καὶ τῆ τῶ θείωμ] Σημεῖον
 ὅτι τὸ θ]

ὅτι τὸ τὸ ψαλμωδίας σύμφωνον, ὁμοφροσυνῶς τὸ πρὸς
 θεὸν καὶ ἑαυτὴν ὑπάρχει διδασκαλία. **Συντετμη-**
μλία καὶ] ὅτι τὰ σωτετμημλία ἦγυρ τὰ ἀσαφή, δ[ε
 τῶν ὑπὸ τελευμλίων συμβόλων σαφηνίζετ[ε]. ὅσο γὰρ δη
 λοῖ τὸ, ὀυρύνεται. **Εν ταύταις ὁ βλέπων]** Σημφοτέρου
 δὲ ὅτι τὰ σωδοκισμλίας ἐν τοῖς ψαλμοῖς λεγόμε
 να, δ[ε τὴν τῶν γραφῶν ἀναγνώσεως σαφηνίζετ[ε] λέ
 γει ὁ πατήρ. **Εν ταύταις ταῖς γραφαῖς φησὶ δ[ηλονό]**
 τι ὁ ἀπειθεὶς ἔγνωσεν, γινώσκ[ε] ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ πνεύμα
 τα πάσας ἐλάλησε. **Ἡ καινὴ διαθήκη]** ὡς σαφηνίζε
 ται δι' ἑαυτῆς τῷ παλαιῷ. **Ἡ μὲν ἔφη τὰς]** ὡς ἡ
 μὲν ἡ παλαιὰ διαθήκη ἔφη, ἡ ἡ νέα ἐτέλεσεν. **Τῆς**
θεολογίας] Σημφοτέρου ὅτι τῷ παλαιῷ γραφῶν, θεολο
 γίαν καλεῖ. τῷ δὲ καινῷ, θεουργίαν. **Καθ' ὅλα τῶν]**
 οἱ καθόλου ἀκατήχητοι καὶ ἀνήκοι τούτων μείναι ἐ
 λομνοὶ ἐκδοσίως. **Τῷ σκοτεινῷ]** τούτοις, τὸ σω
 τηεῖς βαπτίσματος. **Τὸς ἡ κατηχημλίας,]** πρὸς τῶν
 κατηχημλίων ἐν ὄργυμλίων ἐν μετανοία ὄντων,
 καὶ τίνων μετέχουσιν. **Ἡ μὲν ἐν ὀυχάτη]** ὅτι καὶ οἱ
 κατηχόμενοι, ὀυχάτοι εἰσίν. **Ἀμέθεκτοι καὶ]** Ἀμετο
 χοι. **Διαπλαττόμενοι πρὸς]** Ἀναγινώμενοι. **Εκτρο**
ματα τῷ] Ἡ νεκροτόκια. **Ἀνιόρ[θ] μὲν καὶ]** Ἀτελείω
 τ[θ]. **Επι ταῖς ἔναντίας]** Σημφοτέρου ὅτι τοῖς ὄργυ
 μλίοις κατατάττει, καὶ αὐτὸς τοῖς σωματικοῖς θεληκτηρίοις
 ἀμετανοήτως ὑδ[ι] μνοντας. οἷον αὐτὸς πόρνος, αὐτὸς φιλο
 θεάμονας, καὶ αὐτὸς τὰ πῦρα πλήσια μετιόντας. ὅς ὄνο
 μάζων ὁ θεὸς ἀπόστολ[ο] ὑδ[ι] φέρει, τ[θ] τούτων μὴ δὲ
 στωεαδίδμ

σωεδίμ. ταῦτα ἔστιν ἐν τοῖς ἐξῆς μάλῳ τρανοῖ, ἰσέου
 δὲ ὅτι ἡ ἀκρίβεια αὐτῆν νῦν εἰ τῶν τοιούτων διαστολῆς τε
 ἔστι διαστάσεως, ὅ γίνετῃ. Τοιούτῳ ποτὲ] Σημειώτεον
 ὅτι ὁ θεὸς ἠνωμῆν, ὅτι ἐνδρυκῆσεται ὑπὸ ἀκαθάρτου
 πνεύματῳ. Εναγεσάτῳ ἐνδρυγείαν] ὅτι ὑπὲρ αὐτῶν
 καταπίπτοντας διαμονῶσιν οἱ ἀσελεγεῖς. Κτητὰ
 ἑαυτοῦ] Κλητὰ ὄντως λέγῃ ὄντα, τὰς ἀρετὰς.

Τῷ πρόσυλον] Ἐπερδὴ καὶ ἡ ὕλη, πολυπαθῶς ἄλλοι
 ὄντῃ. Ἀλλοθίοις. ὅτι] Σημειώτεον ὅτι ἀλλοθία ἡμῶν ὄντι,
 τὰ πρὸς ἀμαρτίαν. ὅ γιν' φυσικὴ ἢ ἀμαρτία, ἀλλ' ἢ εἰς
 πᾶν ὄργον ἀγαθὸν καὶ τὸ ἀπόστολον ἔστι τὸ ἐν ψαλμοῖς.
 Ἐπερ ἀλλοθίων φησὶ φείσαι τὸ δ' ἄλλο σὺ, γίνεθι νοεῖς ἔστι
 τὸ εἰρημνίου πρὸς κυρίῳ. εἰ ἢ ἐν τῷ ἀλλοθίῳ πιστοὶ ἔχ' εὐ
 ρέθητε, τὸ ὑμῶν τίς ὑμῖν δ' ὡσφ. δὲ αὐτῶν καὶ τὰ ἀλλοθία
 ταῦτα, ὅτι ὄντα λέγοντ'. ὅ γιν' τὸ φύσεως εἰσιν, ἀλλὰ νό
 θα. τὸ ἢ καὶ φύσιν πρὸς τῆν ὄν ὄντι ἔστι ἡμέτερον. Ἀλλως.
 Ἀλλοθία ἔφη, τὰ καὶ κόσμον. ὡς ὁ ζυγὸς ἰδικῶς ἀλλ' ἔστι ἄλλ
 λων εἰς ἄλλας μεταπίπτοντα. ἢ ἔστι ὡς ὅτι ὄντῃ, ἐν τούτοις
 δὲ παντὸς εἰ ἡμετέρας διαγωγῆς, ἀλλὰ πρὸς ἑτόρου
 βίου ὁρώσης, ἐφ' ὃ καὶ γέγοναμεν. Τὸ λειτρυγῶ] Τσ
 τέσι μήτις τῶν ἐνδρυκῶν ἐμπαθῶσι ὡς ἐξῆς φησὶ.

Ἡ τῶν ἐμπαθῶν] Ἀπόδειξις γναργῆς. Ἐπεὶ δὲ τῷ]
 περὶ τὸ τάξεως τὸ ἀκλυομνῶν. Ἀμύητοι ἔστι] οἱ κατὰ
 χῶρον. οἱ ἀσελεγεῖς. Ἐναντίων δείματ' ἔτε] Σημειώτεον
 πῶθεν φησὶ ἀπὸ διαμονῶν ἐνοχλεῖσθαι ζυγὰ τῶν πιστῶν.

Ἐξαι καὶ ὄρω] οἰονεὶ τῆ μετανοία. οἱ πανίδροι τῷ]
 οἱ πιστοὶ, καὶ πρὸς θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἠνωμῆνοι.

καθολικῶς

Καθολικῆ τῶν] καθολικῶς ἔφη τῶν ὑμνολογίαν. ἢ ὡς ὑπὸ πάντων ἀδελφίῳ, ἢ ὡς ὑπὲρ καθολικῆς χείρ τῶν γινομένων. Ὑμνον δὲ [ἴσον] σημεῖον ὅτι τὸν ὑμνον, σύμβολον καὶ ὁμολογίαν, καὶ ὀυχαίσιαν ἐκάλεσε. Δοκεῖ γάρ μοι] πρὸς τὴν πόρταν ὁρᾷ τὸ σύμβολον.

Ἀπασῶν θεουργιῶν] Κατὰ τὸν τοῦ ἀρχσούλου λόγον εἰπόντων, πάντα γὰρ ὑμῶν ὄντων. Ἀρχέτυπα δὲ κάλλη φησὶ, τὰ τῆς θείας φύσεως ὑπὸ θεωρήματα, ὧν τῶν ἡμῶν τὸ ἐνδεχόμενον μετέσταν, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, ἢ τὸ κατ' εἰκόνα λέγει καὶ κατ' ὁμοίωσιν. Ἐπισκοπασοῖς ἡμᾶς. Τούτοις, τοῖς ὅς αὐτοὶ κατασκοπασομένοις ἀγαθοῖς εἰς ἡμᾶς. Παντελεῖ τῶν] σημεῖον τὴν φησὶ πρὸς χριστὸν ἢ γὰρ τὴν τελείαν αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Ὁ θεὸς ἀρετῶν] σημεῖον ὅτι ὁ μόνον ὁ ἀρετῶν κερκαλυμμένῳ προσίθῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἅγιον ποτήριον ὅπως νῦν ὁ γίνεται. Θεοτάτων ἀσπασμός] σημεῖον ὅτι ὁ ἀσπασμός γίνεται. Ἐπιθυμίας. ὅς] σημεῖον ὅτι αἱ ἐμπαθεῖς ὑπὸ θυμίας, μερσαί εἰσι. μερίζουσαι ἡμᾶς, καὶ τοὶ θεοὶ καὶ ἀλλήλων. τάχα δὲ καὶ ἑαυτῶν.

Ὁμοειδὲς ἀπέχθαι.] Τούτοις, πρὸς τοὺς ὁμοίους ἀνθρώπων. Πτυχῶν ἢ μετὰ] διὰ τὴν μετὰ τὸν ἀσπασμόν διπλῆνα ἀναγινώσκονται. Τὸς ὁσίως] σημεῖον ὅτι τὰ διπλῆνα ὑπὸ αὐτοῖς, τῶν ἀρθανόντων μόνον ἀναγινώσκουσι. Ἡ θεολογία φησὶ] ταῦτα ἐκ τῆς λεγομένης σοφίας ὁλομῶντων. καὶ σημαίνει ὅτι καὶ ὅτι ὁ ἅγιος πατήρ, ταῦτα ἐχρήσατο. Μνήμης δὲ] ἴσον φησὶ ὅτι τὸ λεγόμενον ἐν προφήταις ἀναμνήσαι ἐνώπιον κυρίου

ὅχ' ὅτως δεινοεῖν ὡς εἰ μνήμης τοῦ θεοῦ ἀνανευρμένης ἐν
 τῇ φαντασίᾳ τῆς μνημονικῆς. ὅπως ὑπὸ τῆς ἐν σαρκὶ πρῶσι
 δεδεμμένων νοδῶν, ταῦτέσιν ἡμῶν συμβαίνει, ἀλλὰ μνή-
 μη θεοῦ λέγοιτ' αὐτὴν εἰκότως, ἢ γνῶσις τοῦ θεοῦ. καθ' ἣν γι-
 νώσκει αὐτὸς τελείως, θεοειδεῖς ἐν αὐτῷ, γηρομνίας δ' ἐπι-
 ναρέτω βίᾳ, καὶ ὀξιωθύντας εἰ ἀνεπιλήτως πρὸς αὐτὸν
 γνώσεως. Συμβόλων δ' ἐ] τὸ σῶμα τῷ καὶ αἵματι.

Ἰδ' αὖτε τὰς] Τὴν νύμφα τὰς χεῖρας καὶ πότε.

Φησὶν. ὁ λελεμνῶ] Σημειώτερον πῶς λαμβάνεται ὁ
 πατήρ τοῦ τοῦ λευκοῦ ῥήτορος, τὸ λέγον. ὁ λελεμνῶ, ὁ
 χρεῖαν ἔχων ἢ αὐτὸς πόδας νύμφατος. ἢ ἡ σωτήρις τῆς πρῶ-
 κειμένων, πρὸς τὸ ὑπαενίσσεται πρὸς ἀπόδοσιν ἔχων. ἢ ἡ
 τὸ λεγόμενον ὅτως, ὅτι μὲν τόδε εἶ πόδε ὄσιν, ὑπαενίσι-
 σεται. ὁ λελεμνῶ μὲν, ἐν τῇ νομικῇ λατρείᾳ. ἐν ἡ τῇ καθ'
 ἡμᾶς, ἢ τῆς χερῶν ἀπόλυσις. τὸ δὲ ἄχθος καὶ ἀπόλυ-
 τῷ δηλοῖ, ὡς τῇ ἡτῶνι ὅχι ἐνεχθήσεται ἀγωγῇ εἰ δια-
 θέσει. Τῶν ἄκρων] Ἄλλως, ὅτι μὲν εἶν ὡς τὰ λόγια φη-
 σὶ. ἢ καθ' ὑπερβάσιν εἰ τάξεως ταύτης ἀνάγνωσις, ὅ-
 πως ἀρμοδιήσεται. ὅτι μὲν εἶν, ὡς τὰ λόγια φησὶ, ὁ λε-
 λεμνῶ ὁ δειτὴρ καθάρσεως, εἰ μὴ τ' τῆς ἄκρων εἶ τ' εἶν
 ὀξυτάτων ἑαυτοῦ νύμφεως, δ' ἡς ἀκροτάτης καθάρσεως
 ἐν πανάγνω τοῦ θεοειδῆς ἔξει, ἄχραντον ποιήσεται καὶ
 ἀκκλιδοτῶν πρὸς ὑπερφορῶν. καὶ πρὸς τὰ δούτορα
 πρῶτων ἀγαθοειδῶς ὡς τ' θεοειδῆς ἀκροτάτων τὸ πλήρες
 καὶ ὀλοκλήρου, ἄχθος ἐστὶ καὶ ἀπόλυτῷ. ὡς καθ' ἡ
 πρῶ ἐνοειδῆς, καὶ πρὸς τὸ ἐν αὐτῆς ἐνιαύως ὑπερφορῶμε-
 νῷ. Τί ὄσι τὸ μὴ δεῖσαι τ' λελεμνῶν ἑτόρας νύμφεως,
 εἰ μὴ τὰ

εἰ μὴ τὰ ἄκρα νίψαθ. δ' οὕτως φησὶ, τὰ ἀκαθάρτα, εἰς
 ἃ δὲ φαίνεται πρὸς ἀρχὴν ψυχῆ. Ο μὲν ἰσραὴλ] Ση-
 μνωτέον ὅτι ἡ λουτρὴ ἐν τῷ νόμῳ, καὶ ὅτι σωτήριον
 ἔχει ἄλλο πρὸς τὴν νόμον ἰσραηλῆων, ὅπου ἔφθόρεται.

Τὸ ἰσραὴλ] Σημνωτέον τὸ γένος τοῦ ἰσραὴλ. ἱερε-
 γίαν, ἀκαθάρτα] τῆς θείας ἰσραηλῆων, δηλονότι. Εὐ-
 πρὸς ἀκαθάρτα] Εὐπρὸς φησὶ, τὰς τῶν ἁγίων ψυχῶν. ὡς
 τὸ θεῖον φῶς δεικνύει, ὅτι τὸ κρείττον ἢ λήξεως ἀφο-
 μοιωτικῶν. Εὐπρὸς δεικνύει] καὶ νῦν ἀκαθάρτων, ὡς
 ἀδύνατον ὅτι σωτήριον τὸ ῥητὸν φάσκων, τῶν μαρμαρυ-
 γῶν εὐπρὸς τὴν οἰκίαν ἀγγλῶν δ' εὐπρὸς πρὸς θηλυτῶν
 τῶν μαρμαρυγῶν εὐπρὸς εἰπεῖν, ἀλλὰ ὅτι ἄνω ἐν τῷ
 πρὸς τὴν ἰσραηλῆων ἰσραηλῆων βιβλίῳ κεφαλαίῳ ζ' πλα-
 τύνοντο εἰς ἀμὲν ὅτι ἀκαθάρτων τὸ γένος, εἰς ἀνάγνωθι.

Δὲ τὸ ἰσραὴλ] Σημνωτέον δὲ τὸ ἰσραὴλ τῶν θυσιασθῆναι
 νίπτεται ὁ ἰσραηλῆων ἢ τοῦ ἰσραὴλ τῶν ἁγίων. τὰ τέσσαρα ἔμπε-
 ρον αὐτῶν. Καὶ τὸ ἀκαθάρτα] τῆς ἀκαθάρτου καθάρ-
 σεως. Καὶ ἡ ὄψις] μάλλον τότε ἔμπερον κεκαλυμ-
 μῆνα τῆς θείας δωρεᾶς, ἕως καὶ τῆς ἁγίας μεταλήψεως,
 ὅτι ὡς δηλονότι μετ' ὀλίγα, ἢ τότε ἀκαθάρτα. ὅτι καὶ τῶν ὁ
 ἰσραηλῆων τῶν ἁγίων ἀρῶν, εἰς εἰκνυ τῆς δὲ λογίαν. λέγων τὰ
 ἁγία τοῖς ἁγίοις. Τίμας μὲν ὅτι] τὰς εἰς ἡμᾶς πρὸ-
 νοίας, ὀλίγοι ἴσασιν. τάχα δὲ ἔδὲ ὀλίγοι, καὶ πρὸς τὴν
 ἢ πρὸς νομίδην. τὴν ἀνθρώπιαν] Περὶ τῆς ἀνθρώ-
 πων ἀκαθάρτου. ὑπερβασία, τὸν] παραβασία. οἰ-
 κείαις ῥοπαῖς ὅτι ἀκαθάρτοις. Ἡ σωτήριος πρὸς
 τὰ ἄνω εἰρημνία ὅτιν. εἶπε γὰρ ὅτι τῆς ἀνθρώπιαν φύ-

9 5 σιν, ἢ πολυ

σιν, ἢ πολυπαθεσάτη ζωὴ διαδέχεται. τὰ ἄλλα δὲ με
 σοσ ἐπιών. ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως γὰρ, ἕως τῆς, γέννησιν ἐλευθέρως, τῆ
 ἀρχῆς] ἐπειδὴ καὶ ἀρχὴν τῆς συστάσεως, εἰς γῆς ἐχομένη.
 τὸ γὰρ σωματικὸν ἡμῶν ὅτι αὐτῆ, εἰκότως μετὰ τὴν πα
 ράβασιν, καὶ τὸ τέλος πρόσφορον ἐχομένη τῆς ἀρχῆς.
 εἰς γὰρ γὰρ ἀναλύομεν. ἐπειδὴ ἐξέβη γῆς, καὶ εἰς γὰρ
 ἀπελεύσει. ἀνάγωγος δὲ ζωῆς, τὴν τὰ ἄνω ζήτεσαν.
 Ἐπὶ πρὸς θεοῦ ἐπιδοξασμένη φησὶ. Πολυπαθεσάτη
 ἐλευθέρως.] Τί ὅτιν ἀλλοίωσις πρὸς σωματῶν, γὰρ τῶν ποδῶν
 θείων ὀνομάτων διεξήλθομεν. Ὑπαρξίας οἰκτρῶς]
 εἰς ἀνυπαρξίαν δὲ, δὲ τὴν ἀμαρτίαν. ὁ γὰρ ἀμαρ
 τάνων, τρόπον ἕνα ὅχι ὑπάρχων. τὸ γὰρ κακόν, ἀνύπαρ
 κτον. Αὐτὸς γὰρ ἡμῶν] Σκμείωσαι τῆς ἀκείβειαν τῶν
 ὀφθαλμῶν γὰρ πολυπληθεία λέξεων φραζομένη ἔτι πο
 λεμῶσαν πάντας ἀρετικῶς. τὸ μὲν γὰρ αὐτὸς γὰρ γέννησιν
 τῆς εἰς ἡμᾶς πρόνοιαν τοῦ θεοῦ, δηλοῖ ὅτι αὐτὸς ἡμεῶν ὁ θεὸς
 λόγος. ὁ μὲν ἄλλος γὰρ ἄλλω ὡς ἕντες μαινόντες σὺν νοση
 τορίᾳ. τὸ δὲ γὰρ ἀληθεῖ μεθεξὼς πάντων τῶν ἡμετέρων
 ἀμαρτημάτων, ἔτι μανιχαῖος καὶ δὴ τυχανιστῶν ἔτι ἀκί
 λιναιστῶν ἔτι ἀκεφάλων, ἢ πάντας ἀπαξάπλως ἀ
 ρετίζοντας, καταβάλλει. Ἐξέως, τῆς πρὸς] τὸ ἔξέως γὰρ
 ταῦτα, ὁ ποιότητος ἕνεκα ἐμμόνου νοητέον, ἀλλὰ καὶ
 δέξιος ἔτι διαμονῆς, ἢ τοι καταχέσεως. οὐ γὰρ δὴ δὴ
 μιν] συμφωτέον ὅτι ὅτι γὰρ ἰσχυρὴ γνῆκον ὁ χριστὸς τὸν διά
 βολον, ἀλλὰ κείσθαι καὶ διακοσμήσει. ὅτι ἔτι γρηγορεῖ
 ὁ νόστος γὰρ τῶν κατηχητικῶν φησὶν. ἀνείδειον καὶ ἀλλοῦ]
 καὶ ἀνωτέρω ὅπως ἐφημεν. ὅτι ἀνείδειον, τὸ ἔτι ἀγνοίας
 σκοτῶ

σκότος φησί. σημαίνει δὲ τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν.

οὐπω παθῶν] Καταπέσσης ἡμῶν ὄσιας, ἡναγεσάτωρ. Αἰ ταῖς ἰδρυαρχικαῖς] Τῆς θεαρχικῆς ἀγαθότητος ὡς ἔφη ἡ ἀρχὴ τῆς κεφαλῆς. Ὑμνήσας δὲ καὶ] Τούτοις τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ ποτήριον ὀυλογῶν τῶν ἁγίων δώρων. Σημειώτερον δὲ ὅτι πανταχῶς συμβολικῶς λέγει τὴν θείαν ἰδρυαρχίαν, ὡς τὰ ἁγία δώρα σύμβολα τῶν ἀνω καὶ ἀληθινωτέρων. Τὸν γὰρ ἐγκεκαλυμμένον] οὕτως καὶ πρὸ ὀλίγου εἶρηται, ὅτι κεκαλυμμένον ἔμεινε τὸ θεῖον δῶρον, ἕως καὶ μετὰ τὴν ψευδῆ εἰ μὴ ἀφ' αὐτοῦ κεκαλυμμένον λέγεται, τὸ ἀπὸ πολλῶν καὶ ἔξω ἑσώτων ὡς ἀπλῶς λαϊκῶν ἀκρυμμένον. Τὸ γὰρ ἡμῶν] ἐπειδὴ καὶ ψυχῶν νοδρῶν καὶ σώμα γήινον ἔλαβε. ὅθεν ἡμῶν εἰδοποιήθη, τούτοις τὸ καθ' ἡμᾶς εἶδον, ἡγὼν τῆς φύσεως λαβῶν. Σημειώτερον ἡ πᾶσι κρινονοὶ θείας φύσεως γινόμεθα χριστῶ ἐνδύμενοι. Σημειώτερον καὶ τὰ πρὸς Ῥηοικονομίας, ὡς τὸ φανείας, καὶ τὸς ἡ κλάσεις τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ διανομῆ. Κατ' ἀκρον] τούτοις, κατ' ἀκρον ἡγῶσιν, καὶ τελείαν καὶ ὀσιώδη καθ' ἑαυτοῦσιν ἀληθῆ. Χρὴ γὰρ ἡμᾶς] Σημειώτερον τὸς ὀσηπὸς τῶν χριστιανισμῶν. Ὑπὸ ὄψιν ἡγῶν] περὶ τῶν κυρίων ἡμῶν ἡσὺ χριστῶ ἡγῶσιν φησί, ὡς συμβολικῶς, ὡν ὡς νοητῶν ἡμῶν ἔφη ζῶν. τὸ δὲ παντελεῖ ἔπειδὴ καὶ ψυχῶν νοδρῶν καὶ σώμα γήινον ἀνέλαβε. ὡς καλῶς εἶπεν ἀσυγχύτω ἡανθρωπώσιν. ἔμεινε γὰρ θεὸς ἡνθρωπος ὀφθείς, ἕκατόρας φύσεως σώζων τὰ ἰδιώματα. Σημειώτερον καὶ] ἀκριναις. Ἐξ ἡμῶν εἰδοποιήθη.] τούτοις τὸ καθ' ἡμᾶς εἶδος, ἡγῶν τῆς φύσεως λαβῶντα

λαβόντα. Κοινωνοὶ θεῶ καὶ] Σημειώτερον πῶς κοι-
νωνοὶ θείας φύσεως γινόμεθα χριστῷ ἐν ὄμνιοι. Κοινω-
νίας, εἰς] Περὶ τῆς οὐχαισίας. μεταδόσεως ἡγείται.]
Κατὰ κοινὸν τὸ ἡγείται ἡγὼν προηγείται. πρῶτον γὰρ
φησι δεῖ τὸν ἰδρῆα μεταλαμβάνειν, καὶ ὕτω μεταδι-
δόναι. ὅτι ἐν ἡμετέρῃ ἡγείται] ἢ μεταλήψις τοῦ προσ-
κομίσαντος, τῆς μουσικῆς διανεμήσεως τῶν λοιπῶν.

Οἱ πολμηρῶς ἀκχερημύνοι] ὁ λέγει ποιῆτόν ὄσιν. ὡς
πρὸ ὁ ἰδρῆς μὴ πρῶτον μεταλαμβάνω τῶν ὑπὸ αὐτοῦ
προσκομιδῶντων ἀνιδρῶς ὄσιν, ὅπως εἰ οἱ ὀλμῶντος
διδάσκειν ἄλλους, μὴ πράττοντος ἢ διδάσκουσι ἀνιέ-
ροί εἰσι. δεῖ γὰρ ποιῆν, καὶ ὕτω διδάσκειν, ἢ τὸ εἰρη-
μύνοι ὑπὸ κυρίῃ. ὁ ποιήσας καὶ διδάξας, ὅτι μέγας
κληθήσεται. Αἰμοσιῶ ἀναδεδειγμένον] Αἰμοσιῶ
ἔλεγον οἱ λακεδαιμόνιοι, τὸν καθιστάμενον ὑπὸ αὐτῶν
ἀρχόντα τῶν ὑποκείμενων αὐτοῖς πόλεων. πρὸ τὸ ἀρ-
μοσίαι εἰς ἀρχομύνας ζῶν ἢ εἰς νόμους, ὅθην καὶ ἀρ-
μοσίαις πάλιν ἐκάλεσαν ἀθλωαῖοι, εἰς τὸ εὖ ζῶν δια-
τάττοντας, ὡς βαφῶς πλάτων φησὶ ὁ κωμικός ἐν πρῆσ-
βεσι τοῦ δράματι, καὶ ἐν ταῦθα τίνω αἰμοσιῶ, τὸν
ἀρχόντα τῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπον ὠνόμασαν. Διὰ τῆ
μόρων] Τυτέσι, πρὸς τὸ νοητὸν καὶ πνευματικόν.

Εὐόσμου πόριαγωγῆς] Ἀντὶ τοῦ θυμιάσαντος τῆ ὑπὸ
σκόπῃ πᾶσαν τῆ ἐκκλησίαν. Θεολήπτων προφητῶν]
Τὸ ἄγιον δηλονότι, ἢ καὶ τὸ ἀληθινόν. Καὶ τὸ ἔω
αὐτοῦ] Δι' αὐτοῦ γὰρ πᾶν ἄγιον τελειῶται. Αναγωγὴ
δ[α] Τῆς ἰδρυγίας ἀναγωγὴ δηλονότι. Τοῖς ἰδρῶσι]
σημειώτερον

Σημειώτεον ἀληθῶς θεῖον λόγον. ὅτι δεῖ εὖ θεῖος ἀνδρας, κεκαλυμμένας ἔχειν ἀπὸ δόξης κενῆς, τὰς εἰς ἀρετῆς πράξεις. Εν τῇ εἰκόνι.] Εἰ καὶ τὸ ἀπὸ ἄλλα κτλ. πάντῃ ὁμοίον ἔχει ἢ εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον, ἀλλ' ἢ ὅσια φησὶ διαφοροῦν, ἢ μὲν γὰρ ἀψυχοῦ. τὸ δὲ, ἐμψυχοῦ, τὸ μὲν, ἀληθινὸν ζῶον ἐμπνευ. τὸ δὲ τὸ ζωγράφου ὄργου, ἐκ κηρῶ καὶ χρωμάτων. γν' ἔτι τῶ τοίνυν εἰς διαφορῶς θεωρημάτων, ἢ ταυτότης γν' ἀμφοτέρους τῇ ὁμοιότητι διαφοροῦν. Αλλ' ἰδρῶς] Σημειώτεον πρὸς ἐκλαμβάνει τὸ μὴ δεῖν ἡμῶν τὰς ὑποποιίας ἐκπομπύειν.

Εἰσὶν οὐωδίας] Τετάρτη ὁ θεός. ὡς γν' ἢ οὐωδία. τὸ ἀληθῶς καλὸν ἐφ' ἑαυτῷ ποιῶν εἰς πάντας, ὅκ ὑδίσρ ἐφεται. τετάρτη, ὅ φροντίζει κενόδοξως τῶν μὴ ἀκροδλεχοχολύων ἔσθ' ὅτε τὰς πρὸ αὐτοῦ λείσας. ὅ γ' ὑπὸ τῆς οὐδίας δόξαν ἔχον πρὸ ἀνθρώποις. Λυπῶ τοῖς] Πολλάκις γν' τῶ πρὸ θεῶν ὀνομάτων ἐδηλώσασκεν, τί νοητὸν καὶ τί νοδρόν. ὡς ἔν καὶ γν' ταῦτα φησὶ. ὅτι τῶ ὑδίσρ κῶπω ἀγίω ὄντι ὡς συγγενεῖ τῶ νοητῶ φωτός, ἀκκαλύπτει ὁ θεός, ὅ δὲ ἐτόρτθ διδασκάλος, ἀλλ' αὐτὸς αὐτὸν φωτίζει τὸ μυσήριον εἰς θεωρίας καὶ τὸ μύρσ. διὸ αὐτῶ τῶ ὑδίσρ κῶπω, ὅ περὶ κείται κάλυμμα ἢ τὸ θεῖος μύρσ. ἀλλ' ἀνακεῖα κλυμμένα πρὸ σῶπω ἢ τὸν ἀποστόλου, θεωρεῖ τὰ μυσήρια. τοῖς δὲ μὴ τελειοῖς, χρεία συμβόλων. διὸ ταῖς πῆρυξι κεκαλυμμένον γίνεται τὸ ἀγίον μύρο, τῶ ἰδρυαρχῶ μετῶντθ εἰς τὰ πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὸν λαόν, ὅ δὲ εἰς ἐρμηνείας, ἀνακαλύπτουτθ τὰ σύμβολα.

Τὸ νοητὸν θεωρῶν] Θεωρῶς καλεῖται τὸς ὑδίσρ κῶπος. ἐπειδὴ ὅ

ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἔλλησι θεωροὶ ἐκαλούντο, οἱ προβαλλόμενοι πρὸ πάντων ἐπόρωταῦν τὸν θεὸν πρὸ μελλόντων. ἢ θυσίας ὑπὲρ αὐτῶν προσφέρειν, καὶ ἰζιλεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀνομοίως ἢ καλεῖ, αὐτὸς ἀτελεῖς τῷ λαῷ, ὅσοι γὰρ αὐτοῖς ἔβη. Αἰνιγμάτων αἰ τῶν] Δι' αἰνιγμάτων καὶ συμβόλων φησὶ, πρὸς τὴν ἑαυτῶν ἀδύνην αὐτὰ αἰ τάξεις φωτίζονται. Τῆς τῶν ἰδραρχικῶν] Τελφοῖ φησὶ πάντα τὸ θεῖον μῦθον ὑπὸ χριόμηνου, ὡς πρὸ ἢ μετὰ ληψίς τῶν θείων μυστηρίων, τῷ ἁγίῳ σώματι ὡς αἵματι. Τῶν θείων τῶν] Πάντα γὰρ οἱ ὀυωδιαζόμενοι, ὅτι θείας μουσικῆς ὀυωδίας μεταλαμβάνουσιν ἀναλόγως. Εὐδρυγμῶν, ἀφαερῶσι] Εὐδρυγμῶν, τῶν δαεμονούντων καὶ εἰς ἀσέλγησαν τετραμυῶν, πρὸ ἡμῶν ἢ γὰρ πρὸ τούτου κεφάλαιον φησὶ. πῶσαν δὲ λέγει, οἷον ἐθόρυβον, φόβον, πῆλοσιν. Τοῖς δὲ εἰς] Διὰ τοῦτο γὰρ μετανοία φησὶ. ὕψις] ἀκρόλυθια, καὶ ἀνάβασις τοῖς ἁγίοις κατάλληλος. Τὸ ἐνοφθές.] Τὸ ἐνοφθές φησὶ, τὸ πρὸς τὸ γνῶναι τὸ θεῖον ὁρῶντα αὐτὸ νῦν. ὅν ἢ ἐνδῶν λέγει πρὸς αὐτὸ τὸ γνῶναι, ὡς τὸ τῶν ἀκρὸς πληρῶσαι ἐνώσεως. Εἰ γὰρ ἡμῶν] Ὁλιή ἀειπτικὴ ὀυωδία, τρέφει τὴν ἀειπτικὴν ὡς ὀυεκτεῖν ποιεῖ. Κεῖλικὸ φυσικῆ] Τὸ κεῖλικόν φησὶ, τὸ ὅτι ψυχῆς κεῖλικόν ἦτοι τὸ νοερόν. ὅπου εἰ μὴ ὅτι ὑπὸ τὸ χεῖρον ῥοπῆς καθάρουσι, ὅτι αὐτὸ γὰρ ἀειπτικὴ ὅτι θείας ὀυωδίας γρηῃσεῖς λέγει. Ἡ δόμνοι] Ἡ δόμνοι, ἀντὶ τῷ ὀυωδιαζόμενοι. Κατὰ νῦν ἀνάλην.] Τὸ κατὰ νῦν, ὑπὸ ἀγγέλων. Διοικητικῶς σημαίνει.] Τίνος τύπος αἰ ἰβ πῆρυγος. Σημειώτερον δὲ τὸ μέγεθος τῶν

Θεὸς τῷ σβραθίμ. Θεολογίαν] Ἁγίου ἁγίου ἁγίου.

Κακίας τε ἅμα] Σημειώτερον ὅτι ὁ μόνον κακίας, ἀλλὰ καὶ λήθης ἀμετόχως τὰς ἄνω δυνάμεις φησὶ ὁ πατήρ. Επισημῶ καὶ] Καλῶς σιωπῆσε τῆ ὑψίστη πνευματικῆ νοήσιν. ἢ γὰρ ἀκριβῆς πὸ τοῦ ὅτι ἐν κατ'ἀνόμοις, ὑψίστη μὲν τὰ τὰ ἐργάζεται. Τὰς μὲν δὲ] Τίς ἢ ἰδιότης τῷ σβραθίμ, ὅτι τὰύτω προεῖπε. Τῶν ἑσβραθίων] Ἐν τῆ πὸ τοῦ ἁγίου Ἰσακίου ἱεραρχίας πραγματεία φησὶ. Τὸ μὲν δὲ] Σημειώτερον ὅλον τὸ χωρίον. ὅπως ἐκείδωσιν ἐν αὐτῶ νοήσιν ἡμᾶς τὰ πὸ τοῦ ἁγίου Ἰσακίου ἑσβραθίμ γεγραμμένα, ἐν τοῖς προφήταις. Ἐξαπλῶ δέσιν] Ἐξαπλῶ δέσιν, τὸ ἐξ εἰν πῆδύγας φησὶ. πρῶτα ὅτι μέσα] εἰρητῆ, ἐν τοῖς πρὸ τούτου πῶς χρὴ ἐκδέχεσθαι τὰς πρῶτας καὶ μέσας ὅτι τελουταίας δυνάμεις τῆ νοεῶν. Πρῶτα ὅτι μέσα] οὐ γὰρ ἀληθῆ πῆδρά ἐχουσιν. Τῶν πῆδρῶν] Σημειώτερον ἢ πῶς ἔλαβε τὰ πὸ τοῦ ἁγίου Ἰσακίου πῆδρῶν τῷ σβραθίμ, ὅτι καθ' ὅλων αὐτῶν ἰπῆαντο μηδ' ἐν ἐχοντο ὑψίστην καὶ ταπεινόν. Εἰ δὲ τὰ πρόσωπα] Σημειώτερον ὡρασι τὰύτω θεωρίαν ὅτι ξύνω. Διατὶ οἱ σβραθίμ τὰ πρόσωπα καὶ οὐ πῶς καλύπτουσι τοῖς πῆδροις, τοῖς ἢ μέσοις πέταν). Καὶ ὅτι δέ] Ἐρμηνεία τῷ σβραθίμ. Τῆς ὁσιώδους] Ἐν τῶ πὸ τοῦ ἁγίου Ἰσακίου ἱεραρχίας λόγῳ ὁσβραθίμ, τί ὅστιν ὑπὸ ἀγγέλων ὁσιώδους ἕξις, ἐν ἐσβραθίμ κεφαλαίω. οὐκ ἠγνόηκε] οὐ καὶ οἱ ἄγγελοι ἱερασιμ. ὅτι ὁ ἁγιάζων ἱεσῶς, καὶ ἠγισαῖον, καὶ πότε, καὶ πῶς. Πρὸς τὸ παῖος] Τὸ το φησὶ, ὅτι τὸ μίαν εἰν τῆ ἁγίας τριάδος πνευματικῆν, σημείωσαι δὲ τὴν ἀπαράβλητον ὁρθοδоксиάν το

δεξίαν τῆς μεγάλης θουνοσίας. ἢ πῶς ἐφύλαξε τὴν θεότητα
 τῆς κρείσσου, ἢ τῆς σαρκὸς τῆς διαφορᾶν. ὁ γὰρ ἁγία-
 ζωμ ἰσοῦς ὡς θεὸς πάντα, ἢ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος ἢ γιὰ
 αὐτὸν ὑπὸ τῆς πατρὸς ἐκ τῆς ἐαυτοῦ, ἐπειδὴ ἢ θεὸς τοῦ
 ἁγίου πνεύματος, εἰδὲν αὐτὸν τῶν ἔρασιων τάξεων, τὴν
 ἰδίαν ἀρχὴν. τότε, τὸ ἄλλο αὐτὸ ἐκμιχρὸν ἰσοῦς
 ὅτι καὶ ἁγιάζεται, ἀλλ' ἐν τῇ ἔτι ἔχει τὸ κατ' ἴσιν
 ἀναλλοιώτου, θεὸς γάρ. Σημειώτερον ὅτι τὴν οἰκίαν οὐ-
 λην ἀρχὴν, ἐκ τῆς θεουργίας αὐτοῦ. Σοφίαν ποιεῖται
 σιμ] Σημειώτερον διατὶ τῆς θείας μύρω ποιεῖται τα
 ἐξαπλόγητα. ἀπαράλλακτον δὲ εἶπεν, ἢ ὡς πρὸς τὸ ἢ
 πάντα τῆς κατ' ἡμᾶς φύσεως ὁμοιωθῆναι χωρὶς ἁμαρ-
 τίας, ἢ ὡς μὴ ὑπομέναντα πῶς ἀλλοιωθῆναι τῆς ἀρι-
 σκίας κατ' ἢ τῆς θεότητος, ἢ τῆς πρὸς λαβεῖν τὸ ἀνθρώ-
 πινον. σημαίνει δὲ τὴν ὁμοιωθῆναι ἡνθρώπινον, ἀλλ' οὐ
 αὐτὸν αὐτὸ λέγοντας. Τὸν ἁγιαζόμενον] μάλλον τὸ τε
 ἔτι ἐφ' ἑαυτὸν ἢ τῆς πρὸς ἑβραίους, ὅτε γὰρ ἁγίαζωμ ἐκ
 ἁγιαζόμενον. μύρω ἢ] Διατὶ σαυροειδῶς τὸ μύ-
 ρον ἢ τῆς βαπτισθείω ἐκχέται. Θεογενεσίας κατὰ
 δύναμιν] Ἄνεση γὰρ τριήμερον μὴ κρατηθεῖς ὑπὸ τοῦ
 θανάτου. Τὸς εἰς τὸν θάνατον] Εἰς γὰρ ἀπόκρυφον ἢ
 ἀτιολογία τῶν πολλοῖς τοῦ μυστηρίου, διατὶ τὸ εἰς χριστὸν
 βάπτισμα. ὅτι πρὸ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ βαπτίζομεθα.
 Ἀνθρωποπρεπῶς] Σημειώτερον ἐκ τῆς οὐσίας, ὅτι ὁ χρι-
 στός ἐκ ὡς ἄνθρωπος, δέχεται τὸ πνεῦμα, τὸ ἁγίου ἁ-
 γιαζόμενον, ἐκ ὡς θεός, διδωσιν αὐτό. Σημειώτερον ἢ
 τὸ τῆς ἰσοῦς θεότητος, ἐκ ὅτι ἀναλλοιώτου ἐμεινεν.

Εἰς, τὸ

Ἐξεί, τὸ θεϊότατον] εἰ ὑπὲρ τῶν ἀγγέλων ὁσιώδεις ἔξαις ἀκούοντες, ὁ ποιότητος ἔξωθεν ἢ συμβεβηκὸς ὑπὸ γινωσκόμενης νοῦν, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου εἶρηται, καὶ γὰρ τῶν πρὸς τὴν οὐρανίαν ἢ ἰσραηλίου λόγῳ κεφαλαιῶν ἐβδόμῳ, πολλῶν μᾶλλον ὑπὲρ θεῶν τῶν καὶ ὑπὲρ ὁσίων κυρίως ὄντων, τῶν ἔξαις, ὁ ποιότητος διεξόμεθα τῶν ὑπὸ τοῖς σιωδῆσι συμβαίνουσαν, ἀλλ' ἔξαις ὁσιώδους θεότητος, τῶν φυσικῶς ἔχουσιν ὅτι αὐτὴ τὰ τὴν ἀγαθότητος ἅπαντα, τεὸς ἢ σημαίνει ὅτι καὶ ἡ θεότης, ὅτι αὐτοσσία ὅτι τῶν θεῶν, ἀλλὰ τὴν οὐσίας δόξα. Οὐσιαστικῶς τῶν] οὐ καὶ τὸ θυσιαστικὸν μύρον τελεῖται, καὶ διατί. Οὐσιαστικὸν ἰησοῦ] οὐ ἰησοῦ ὅτι τὸ θυσιαστικόν. Ὁ σημείωσαι τὸ μέγεθος καὶ ὑψὸς τῶν τοιούτων θυσιαστικῶν. ὁ πόρ' ὅτιν ὁ χρῆσις.

Μυσικῶς ὁλοκαυτόμενοι] Τὸ τέλει ἀνιῆται τῶν πνευματικῶν ψαλμῶν. Μύρον τελεῖται] ὅτι μύρον τελεῖται ἐκλήθη, καὶ διατί. Θεουργικῶς ἀπολυτα] ὁ φησι τὸ ὅτι πάσης θείας ὑπὸ φανείας καὶ ἐργασίας δὲ συμβόλων δεικνυμένης ἀκόλουθον τὸ ἀλληλόλογον τῶν προφητῶν μέλος τὸ σύμβολον, θεωρῆσαι τὴν διηλοῖ. Φασὶν οἱ τὰ] Σημειώτερον ἢ ἀκεφάλων. Θεοφανείας καὶ] ποῖ' λέγεται ψαλμὸς, ὁ δὲ δὴλον, ὅτι εἰς τῶν ὑπὸ γεγραμμένων ἀλληλόλογον, Αποκληρώσεως. Δυναμίς] Αποκληρώσεις τὰς καλεῖ, δὲ τὸ ἐκείνῳ τάξις ἰσραηλίου ἀφωρισμῶν ἔχει ἰσραηλίου ὑπερηβίας, οἶον, ἀκρίβειαν ἀκρίβειας αὐτῆς, ὡς ὑπερβῆσαι ὁ δυνάται. Δὴλον γὰρ ὅτι τὸ ὄργον τῶν διακόνων, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Δυναμίς δὲ καὶ ἐνέργειας γὰρ τῶν τοιούτων ἐστὶ μὲν λαβεῖν ἐφ' ἑνὸς νοήματος

νόματ' Θ, τὸ αὐτὸ δηλούντων. τὴν γὰρ τὸ καθαίρειν
καὶ φωτίζειν διδασκαλικῶς δυνάμει ἔχου λέγονται,
οἱ ταῦτα ἔργειν ἀφωρωμένοι. ἐσι ἢ καὶ ἑτέρως διαί-
σει λαθ' ὡς δυνάμεις μὴ λαβεῖν, τὰς πνευματικὰς δ' οὐ-
ρεὰς καὶ ἰσχύας. ἔργειας δὲ, τὰς λειτουργίας. τὰς γὰρ
τελειώσθην πρότορον ὡς ὑπὸ τῶν καταστάσεων, ἢ γὰρ χει-
ροτονίῳ ἐκληψόμεθα. Καὶ τὴν μὲν] ἐξῆς (αφωρί-
ζι, τὸ τὴν τριαδικὴν διαίρεσιν, καὶ τὴν ἰσχύαν τῶν ὑπερ-
βεβηκῶν τάξεων, ποδῶν καὶ προεφέθη, ἢ τῶν πρώ-
τω κεφαλαίῳ τὸ ποδῶν λόγῳ. καὶ σημείωσαι ὅτι
ὑπὸ τῆ ἐκκλησιαστικῆς ἰσχυρίας, τριαδικὴν διαίρεσιν ὅτι
καὶ ὅποια.

Η ΚΑΘ ΗΜΑΣ ΙΕΡΑ ΓΑΡΑ
δοσις διαερίται.

Εἰς μυστήριον.

Εἰς μύ-

ῶν γὰρ ἡ τελετή.

σιω

Εἰς μυστήριον.

Ἡ μὲν ἀγιωτάτη] Τίς ἢ ἡ ὑπερβαίνει ἰσχυρία, καὶ ὅτι
τελετή ὅτι τῆ ὑπερβαίνει ἰσχυρίας, ἢ τὸ θεὸς ἢ τῆ δυνάμει
γνωσις ἢ ἔξις. μύσαι ἢ τῆς, αἰ ποδῶν θεὸν πρώτῃ τά-
ξεις. τελεῖσθαι δὲ, αἰ μετ' αὐτὰς παρ' αὐτὸ μυστήριον
τε ἢ διδασκόμεθα τάξεις. μετ' εἰένω] Τίς ἢ ἡ
εἰς δύο λαβὴς ἰσχυρία.

περὶ τῆ ἢ τῆ νόμου ἰσχυρίας.

Σημείωσαι ὅτι ἡ δὴ δὴ λέγει, καὶ δὴ δὴ λέγει
τὴν τῆ νομιῶν διατάξεων θεωρίαν καὶ ἀληθοσύνην.

Μύσαι καὶ ἡγεμόν' Θ.] Μωσέως δηλαδὴ. ἰσογρ-
φῶν τὴν

φῶρ πλὴν] Κατὰ τὸ εἰρημνύον. ὄρα, ποιήσεις πάντα κατὰ
 τὸν τύπον τὸν δευτέρου ταύτην, ὡς ἔστι ὅρα. Τὴν τελειω-
 τήσαν] Περὶ τῆς νέας ἰσραηλῆσιν ἐκκλησιαστικῆς λέγει, ὅτι
 πληρωσὶς ὅτι τῆς νόμου. ταῦτα δὲ ὁ ἀποστόλος ὡς ἐν τῇ
 πρὸς ἑβραίους φησὶ, καὶ ὁ κύριος. οὐκ ἤλθον καταλύσαι
 τὸν νόμον, ἀλλὰ πληρῶσαι. Τῆς μορφῆς] Σημείωσα
 πῶς μέση τῆς ἑβραϊκῆς ἰσραηλῆσιν καὶ τῆς νομικῆς, ἢ ἐκ-
 κλησιαστικῆς ἰσραηλῆσιν, καὶ πῶς ταῦς δύο κοινωνεῖ, τῆς
 μὲν τῆς πνεύματος, τῆς δὲ τῆς γραμμάτων, ταῦτα τῆς συμ-
 βόλοις. Θεοσεβῆς τῆς ἰσραηλῆσιν] Ταῦτα εἰς ἰσραὴλ γινώ-
 σιν, διδασκάλους, καὶ διδασκομένους. Τῶν καθ' ἡμᾶς]
 ταῦτα εἰς τῶν ἀγγέλων.

Διακρίσεται ἡ τῆς τελειότητος ἰσραηλῆσιν.

Εἰς καὶ	μὲν	τελείω
θαύρασιμ	ησιν	ωσιμ

Ἡ τῆς ἰσραηλῆσιν διακρίσιν.

Εἰς καὶ θαύρασιμ	Εἰς φωτὰ	Εἰς τελείω
τῆς ἀτε	γωνίαν τῆς	σιν τῆς
λέτων	καθαρθέντων	φωτισθέντων

Ἡ τῆς τελειότητων δυνάμεις.

Εἰς καὶ	Εἰς	Εἰς τὸ
θαύρο	φωτὴ	λείω
μύτης	ζομύτης	μύτης

Δυνάμεις, τῆς ἰσραηλῆσιν] ἐν ταῦτοις σησώπητον ὁμοεινῶς δὲ
 κινηθῆναι τῆς ἰσραηλῆσιν τῆς ἰσραηλῆσιν διακρίσιν. Ἡ τῆς
 ἰσραηλῆσιν] περὶ τῆς τελειότητος. ἀποκαθάρσιν] τί ὅτι ἀκαθάρ-
 ρησιν, ὡς τὸ φωτίζειν, καὶ τὸ τελειῶν, εἶπε ὡς ἔστι πρὸς
 τὸν κύριον

Ἐν οὐρανοῖς ἰδραρχίας κεφαλαίω γ' ποδὶ τὸ τέλος
καὶ ὡς προίωμ. Τελώσεσιν. ἢ ἵ] πρώτῳ, τὸ καθαί-
ρην τὸ ἀτελέστος. μέσην, καθ' ἣν ἄλλος μύθος. ὁχά-
τῳ δέ, τὸ τελειωθῆναι μόνον. Ἡ πρώτη μὲν] Ἀντί ἢ
τριας τῶν ὑποβεβηκῶν τάξεων. Ἡ τριση] Τίς τριση
δυνάμεις τ' ἰδρέων. Ἀποδ' ἀχθείσης καθάρ.] Ἀπὸ κοινῶ
τὸ ἀχθείσης. Νῦν ἵ] τ']] Ἐκ γ' τῶν θείων γραφῶν
καθαίρομεθα ὅτι ἐλαμπόμεθα πρὸς τ' ἰδραν θεογενε-
σίαν. ἐκ τ' τοῦ μύθου τελετῆς, ὑψημόνως τελειόμεθα.

Διαρρίπται ἡ ἰδραλικὴ διακόσμησις.

Εἰς καθάρ
τικῶν.

φωτὴ
σικῶν.

τελει-
ωτικῶν

Ἡ δ' ἔτι καὶ] ὡς ὑπὸ τῆς ἕλης δεχομένης τὸν ἥλιον. ὅτι
καὶ ἀνωτέρω εἶρηκε. καὶ οἶον ὑπὸ τοῦ πυρός ἢ τοῦ φωτός
ὅστιν ἰδίον, τοῦ μὲν, ὅτι τῶν ἀραιῶν καὶ διαφανῶν σωμά-
των καταλάμπουντ' ὅτι καὶ τὰ παχύτερα καὶ ἀλαμι-
πῆ. τοῦ δὲ πυρός ὅτι τῆς ἕλης ὅτι ὕλησιν ἕλης, καὶ τὰς
ἀνεπιτηδείους πρὸς μετρίαν αὐτὴ ἐκπυρρῶντ' ὅτι φύ-
σις. Τύτῳ δ' ὅτι] Κατὰ κοινῶ ληπῆσιν τὸ ὅτι. πρὸς
επακρότη γ' ὑπὸ ὅλων τ' ἕν τῶν τόπων. Θεοπῆκῶν, τὸ
τοῖς] Σημείωσαι ἵ] ὅτι θεοπῆκῶς ὁ ἰδραρχὴς πρῶτον ἐλ-
λάμπετ'. εἶτα μετὰ δίδωσι τοῖς ὑπὸ αὐτὸν. εἶτα τελει-
τύτῳ, οἷς μετὰ δίδωσι τ' ἐλάμψεως. πρώτῃ μὲν ὅτι]
σημειώσῃ ὡς ἢ αὐτὴ πρώτη ἢ ὁχάτη τάξις. Ἡ ἵ]
τ' ἰδραρχικῆς] Περὶ τ' τ' τάξε' ἰδραρχικῆς. ὅτι ἵ] γ' ἢ νοῆ-
σαι τὰ προκείμενα ὅτι πάντα ἢ τὰ ἰδραλικῶς τελει-
να, εἰς τ' ἰδραρχικῆς τ' ἀναφορὰν ἔχει, ὡς αὐτ' ὅτι τῶν ὑπὸ
αὐτῶν

αὐτῶν ταγμάτων ταῦτα ἑνὸς γένους. οἷς ἐπὶ πρῶτον τῆς δυνάμει τῶν ταῦτα ἑνὸς γένους. ὅμως ἐν δὲ ζαριεῖω τῶν ἰδρυάρχων πρὸς αὐτοργίαν ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιτόρων ὑπεργίας ἀκροκλήρωται, ὁ τὸ μῦθος ἁγιασμός. καὶ ἡ τὸ θυσιασθεῖς καρδιόρως, καὶ ἡ τῶν ἰδρυαρχῶν χειροτονία. ἅτινα, καὶ τελεσιουργὸς εἰκόνας τῆς θείας δυνάμεως ἀπεκάλεσε. ὁ λόγος δὲ φησὶ, πάσας τὰς τάξεις, ὡς ὁ ἑὺθεὺς ἐπεξεργάσθη. Αὐταὶ ἡ εἰσι] Τετέσιμ, αὐτελειῶσαι τὸν ἁγιομαρτυρῶν εἰς σῶμα χριστοῦ, καὶ τὸ ποτήριον, εἰς ἁγιομαρτυρίαν, καὶ τὸ ὕδωρ, εἰς ἁγίαν καθαρίσιν, καὶ τὸν ἀφώτιστον, εἰς ἡσυχασίαν, πάντα τὰ λοιπὰ ὁμοίως. Εἰ γὰρ ἐπὶ πρὸς] σημείωσαι ὅτι ἐπὶ ἁγιάσαι καὶ τελειῶσαι τὸ μῦθος, ὅτι ἐπὶ πρῶτον τῶν ἰδρυάρχων καλεῖται. ἀλλ' ὅτε θυσιασθέντες τελειῶσαι ἵνα καὶ προσγένηται ἐπὶ αὐτοῖς, ὅτι μὴ χειροτονῆσαι. ταῦτα γὰρ, μόνον ὁ ἰδρυάρχης ποιῆσαι. ὡς ἐκ τῆς, πρῶτον τῶν ἰδρυάρχων ὅτι βαπτισθῆναι ὅτι προσοίσει, ἀλλ' εἰς τὰ προτελεσθέντα ὑπὸ τῶν ἰδρυαρχῶν ποιῆσαι. Ἁγισίαν, ἐπὶ τῆς] ἡ δὲ χειροτονίαν. Ἐνιαίως ἀπεκλήρωσεν] μονομερῶς. τὰ ὑπὸ τῆς] ὅτι ἡ δὲ διασκαλικὴ τῶν μυστηρίων δυνάμεις, τοῖς ἰδρυαρχαῖς ἀρμόζει ἡ ἡ τῶν ἱερέων] τίς ἡ τῶν ἰδρυαρχῶν τάξις, ἡ γὰρ τῶν πρῶτον τῶν ἰδρυαρχῶν. Αὐτὴ δὲ, τὰς] ἡ τῶν ἰδρυαρχῶν τάξις δηλονότι. ἡ δὲ τῶν λειτουργῶν] τίς ἡ τῶν λειτουργικῶν τάξις, τετέσιμ τῶν διακόνων. ἀποκαθαίρει αὐτοῖς] πῶς ἀκαθάρτησιν οἱ διάκονοι. ὅτι ὑπὸ τῆς] σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν διακόνων ὅτι τὸ ἀκρόθυτον καὶ ὑπολύειν αὐτοῖς βαπτισθῆναι, ἐπὶ πρὸς δυνάμεις ἰσῶν, ἐπὶ αὐτοῖς πρὸς ἀνατολῆς.

θ ε δὲ καὶ

Διὸ ἐπὶ ταῖς ἱεραῖς] σημείωσαι ὅτι οἱ διάκονοι τότε τὰς
 θύρας ἔχον. νῦν ἰ οἱ ὑποδιάκονοι. Δέδεικται τοίνυν]
 ἀνακεφαλαίωσις. Δηλαδὴ τῆς ἱεραρχικῆς] οὐ ἐπίσκο-
 πος, ἐπὶ τὰ τῶν ὑφαιμένων ποιεῖ, ἐπὶ οἱ πρῶτοι, τὰ τῶν δι-
 ακόντων ἐπὶ τὰ τῶν μετ' αὐτῶν ποιῶσιν. ἔκ ἀνάπαλιμ ἰ οἱ
 διούτροποι τὰ τῶν πρώτων. Ἐγχειρῆν ἀλαζονείαν] ὅτι
 ἕκαστος, χρὴ μὴ καταβάλμαῦ τῆς μεζῆς. Εἰκόνες αἱ ἱερα-
 ρικαὲ] Τίνος τύποι αἱ ἱεραλικά τάξεις, τὰ πρὸς θεῶ ποθεῖ
 αὐτῶ ἀνθρώπου ενεργῆσαι. Χειροτονία ἐπισκόπου, πρὸς
 ἐπιτρόπου καὶ διακόνου. Ἀμφω τῶν πόδε] Νῦν ἐτόρως
 ἠδὲ τελεῖται. Ὁ δὲ λειτουργῶς] ἄσθλον δὲ ποῖον
 πόδα φησὶ. Ἀνάρρησις ἱερα] Σημειώτερον ὅτι χρὴ πάν-
 τας αὐτῶ γνῶ τῶν ἱερατείων, τὸν χειροτονήσαντον ἀσπάζεσθαι.
 Ἀσπασμὸς. ἀσπάζομαι] Ἀνάρρησις, οἷον εἰ κήρυξις
 ἐξ ὀνόματος. σφραγίζω γὰρ αὐτὸν ὁ χειροτονῶν ἀρχιε-
 ρεύς, ἐξ ὀνόματος φάσκει, σφραγίζεῖ ὁ δὲ εἶνα ἀπὸ πρὸς
 ἐπιτρόπου εἰς ἐπίσκοπον. γνῶ ὀνόματι τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ
 καὶ ἁγίου πνεύματος. ὁμοίως καὶ τὸ πρὸς ἐπιτρόπου καὶ δια-
 κόνου. Ὑπόπησις, ἢ ὄψις] Ὑπόπησις, ἢ γονυκλισία,
 ἀνάρρησις δὲ, ὅπου νῦν καλεῖσιν ἠδὲ κήρυξιμ ἢ ἀνακήρυ-
 ξιμ. Εἰς τὴν ἀνδρικὴν] σημείωσαι τὴν ἀνδρικὴν
 ζωὴν τῆς ἰσχύος, καὶ θεαρχικὴν ἀναμαρτυροσίαν. Ἀνάρρη-
 σιμ ὁ] Τίς ἢ ἀνάρρησις. Οὐ δὲ ἀδελφῶν] Ὡραῖον καὶ
 πάνυ ἀναγκαῖον καὶ ἀσφαλὲς, ὅτι ἔσθαι ἀδελφὸν χω-
 εἰς θεῶ ἐποίησιν. ἱεροτελετής.] Ὡς ἀνθρώπος, καὶ
 ἀρχιερεὺς γέγονεν ὁ χριστός. σημείωσαι ὅτι καὶ ἁλφά-
 λων καὶ νεοθεϊανῶν. Διὸ ἐπὶ αὐτῶ] σημείωσαι ποτε
 ἐχειροτονή

ἐχειροτονήθησαν ἰδρεῖς οἱ μαθηταί. καὶ ὅτι ἰησοῦς καὶ τοῦ
θεοῦ ὦν, οὐκ αὐτὸς ἐχειροτόνησεν. ἀλλ' ἐπηγγείλατο πέμ-
πειν ἀπὸ τ' πατρὸς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. ὅτε ὡς πύει
ναὶ γλώσσαι ἐφάνησαν αὐτοῖς. Τελετάρχης, ὁμῶς]

Τελετάρχῳ δέ, τὸν κύριον ἢ τὴν θεότητα λέγει.
Ο τῶν μαθητῶν] Ο ἅγιος πέτρος δηλονότι μετὰ
τῶν λοιπῶν, ὅτε τὸν μαθίαν προεχειρίσατο εἰς ἀπόστο-
λον. Σημειώτεον τί φησὶ πόδι τῶν κληρῶν τῶν πεσόντων
ὑπὸ μαθίαν, καὶ τί νοεῖ ὄσον. Τὸ γὰρ ταῖς πράξεσι τῶν
ἀρχόντων λόγιον πόδι τῶν, γὰρ ἢ γίνονται βιβλίους ὅπως
ἔχει, καὶ ἐδωκαν κληρῶν αὐτοῖς. γὰρ δὲ τισὶ, καὶ ἐδωκαν
κληρῶν αὐτῶν. τὸ μὲν δὲ αὐτοῖς, συναγωνίζεται τῶν
ἐρημνῶν ὑπὸ τῶν θεῶν διονυσίω, ὡς τῶν κληρῶν σύμβολον
ἡ δὲ κληρῶν, ὅς ἀρκαλύψως ἴσως ἢ γινόμενα τῶν
ἁγίω πνεύματι, πίπτοντος ὑπὸ τὸν κληρῶν. ὅθεν
καὶ πόδι τῶν ἰσκαριώτων φησὶ ὁ ἅγιος πέτρος, ὅτι ἔλα-
χε σὺν ἡμῖν τὸν κληρῶν τῶν διακονίας ταύτης, καὶ τῶν
νήθησιν ἡμῖν κληρῶν οὐκ ἔστι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων γεγονὼς ἀπὸ
κυρίου τῶν ἐκλεξαμένων αὐτῶν. Ο δὲ ἰδραρχίας] πόδι τῶν
ὑπὸ τῶν. διὰ τὴν μόνω αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἁγία ὄσον
γέλια. Θεοργίας. θεοφανείας] Προσυπακτώτεον τὸ,
ὑπάρχοντες. ἢ τῶν πρῶτων γὰρ τῶν ῥημάτων, πολλάκις
ἢ σωταξίς. Σημείωσαι δὲ πόσων μεταλαμβάνει ὁ ἐπί-
σκοπος θεῶν πλεονεκτικῶν. ἰδραρχίας τε καὶ]
τῶν ἐρημνῶν. Τοῖς δὲ ἰδραρχίαι] πόδι τῶν
τῶν. ἢ μὲν δὲ] τί ἢ κληρῶν δηλοῖ. Αἱ τρεῖς τῶν]
τῶν, ἰδραρχῶν, ἰδρεῶν, καὶ λειτουργῶν. Τρισὶ τῶν

τελευτώνων] Τρεῖς τῶν καθαιρόμενων, τὸ φιλζομένων
καὶ τῶν θεωρητικῶς τελευτώνων. πῶς διακόνος γὰρ πὸ
διακλινοντος. Ο δὲ ἰδρῆς] Τὸ αὐτὸ δ' ὑὸ πόδας κλέ
νην αὐτὸν προδύτορος. Αμφω [β] πόδι] Τὸ αὐτὸ δ' ὑὸ
πόδας κλένην τὸ ἰδράρχω, [β] διατὶ αἰ γραφαὶ ἀνωθεν.

Τριακτα τῶν τελευτώνων] Οὗ τρεῖς αἰ τελέμεναι τά
ξεις. Τίνος οἱ καθαιρόμενοι καὶ πῶς, τρεῖς οἱ κατ
τηχόμενοι, οἱ γὰρ μετανοῖα, [β] γνοχλόμενοι. Διαφορὰν ἣ
εἰσηγείται τῶν γὰρ μετανοῖα γὰρ τοῖς ἕξῃς. Τῆς δὲ ὡς]
Τῶν γὰρ μετανοῖα μετὰ τὸ βάπτισμα ἀμαρτανούντων.

Τῆς ἣ ὡς ἐπὶ] Τῶν χειμαζομένων καὶ γυρομένων.

Τῆς ἣ ὡς ἐπὶ τὰς] Τῶν ἀπὸ ἀρέσεων ἢ ἀσελγῶν.

Τῆς δὲ ὡς μεταχθείσης] Τῶν μὴ τελείως ἔξ ἀσελι
γείας ἀδίστατων εἰς ἀγιασμόν, ἢ τὸ λατεχόμενων.

Μέση ἣ τάξις] Ὁ πιστὸς λαός. Καθαροὶ πάντες]
τῶν πάντων καὶ ἄριστοι τοῦ λαοῦ.

Αἱ καθαιρόμεναι τάξεις διακρίνεται.

Εἰς αὐτὸ ἐκβαλ

λομένων

τῶν ἰδρῶν

Εἰς τὸν

πιστὸν λαόν.

Εἰς μοναχὸς

ἢ τοὶ θεραπευταί

τῶν τοῦ ἰδρῶ] Σημειώτερον ὅτι μέσω τάξις, τὸν ἰδρῶ
λαόν ἀπὸ καλῆς ἡγῶν αὐτὸν γὰρ λαίλων τάγματι τὸ ὀλοκλι
ρον ἢ οἱ τὸ ἀνεπιτίμητον ἔχοντας. αὐτὸ ἣ μοναχὸς ἢ οἱ θε
ραπευταί, τῶν πασῶν ὑψηλοτέρων. μέτρα μοναχικῆς
καταστάσεως. οἱ μὲν θεραπευταί] Διὰ τὸ οἱ μοναχοὶ
θεραπευταὶ ἐκλήθησαν. Καὶ ἐνιαίας] Τὴν ἀμδρῖς [β]
καὶ ἐνιαία ζωὴ. Διακρίτων ἰδρῶν] Διακρίτὰ δὲ φησὶ,
τὰ βιωτικά.

τὰ βιωτικά. Θεοειδὴ μονάδα] ὡς τελείτου ὁ μονά-
ζων, καὶ διατὶ ἰδικῶς τελείωσιν καὶ ἐπίκλησιν καὶ κα-
τάστασιν ἔχει ὁ μοναχός. Ο μὲν ἰορρέυς] συμφωτέου ὅτι
ὁ ἰορρέυς φησὶ καὶ ὅτι ὁ ἰορράρχης, καὶ ὅτι καὶ ἴσον τὸ
παῖός τον λόγον, ὃ δὲ ἔχῃ μα μοναχὸς ἐπίσκοπον διδόν-
ναι, ἀλλὰ μόνον πρὸς βύτρον. Ταῖς διακεταῖς] βιω-
τικαῖς καὶ πολυχιδέσιν, οἷον ἐμπροίαις φημί, καὶ τοῖς
ἄλλοις συναλλάγμασι φαντασίαις ἢ, τούτοις ταῖς καὶ
διάνοιαν ἀνθυμίας καὶ τῶν παθῶν ἀνατυπώσειςιν.

Τῆς θείας] Γὰρ κείρεται ὁ μοναχός. Τὴν τρισλίω]
σημείωσαι ἢ, τῆς τρισλίω ὑπόστασιν. μοναχικῶς τάξιν]
διατὶ λέγεται μοναχός, ὅτι τὸς ἢ μοναχικὴ κατὰστασις ὅτι
ὑπὸ τῆς δούσις. Διὸ καὶ πολλὰ] συμφωτέου καὶ λαμπείας
νοῦ ἢ τοι μεσαλιανῶν ἢ ἀδελφωτιανῶν. ταυτὶ ἢ εἰπεῖν,
μαρκιανισ". οἱ ἰορρέυς μονοῦ ἀκρῶς ἀσκήσαντες.
μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἀδιαφορῶν τὸ λοιπὸν τῆς ἐκ-
κλήσεως χρόνον, ὡς πᾶσαν ἀτοπίαν πρὸς τῆς ἀδελφῶν.
μοιχείαις γὰρ καὶ ἀσελγείαις, γαστριμαργίαις καὶ ἀληθ-
λογαμίαις, καὶ ἀπαξιαπλῶς ἐν πάσαις ἀσωτίαις ἐγ-
καλινδιόμνοι, τὰ τοιαῦτα πρὸς τῆς ἀπαθῶς τῶν
τόντων, τὸ ἀναιδίως νοσῶντες τὴν ἐμπάθειαν, ὅτι
ἀναλγῆτως ὑφ' ἑαυτῶν πάχοντες, καὶ τῶν κατοικούν-
των ἐν αὐτοῖς διαμόνων, ὡς πρὸς οἱ φρηνίτιδι κατεχό-
μηνοι νόσῳ, ἀγᾶλλον τὸ μάλλον καὶ ὅτι ἀνιῶνται. Ση-
μείωσαι ἢ καὶ ἴσον, ὅτι πολλὰ βωλύει ὁ μοναχός πειεῖν
ὅν οἱ λαϊκοὶ τὴν ἀντροπλίω καὶ ἔξοσίαν ἔχουσιν, οἷον ὁ
γάμῳ, καὶ τὸ, στρατείας ἢ ἐμπροίαις ὁμιλεῖν, καὶ ἔτε

ραῖς, ἣν οἷς ὁ λαϊκὸς ἔκατακείνεται. Τειχῶν ἀπόκαρ-
 ραῖς,] Τίς ἢ ἀπόκαρραῖς. Ἡ δὲ φησὶ πλοτῶρας] Τὶ τὸ με-
 ταλλάττειν τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ. καὶ πάντως] Τὶ ὁ ἀ-
 σπασμός. ἐπὶ τὴν μετάληψιν] Διατὶ οἱ χειροτονί-
 αμοι οὐδέως κρινωνῶσιν. μεταδίδεται πρὸς] Παν-
 τῶν γὰρ ὁμοίως μετὰ τὴν χειροτονίαν, τῶν θείων ἀξιῶν-
 ται μυστηρίων, ὅπου ἐμφαίνει τὴν πρὸς θεοῦ οικειότη-
 τά τε καὶ γῆνωσιν. τελεταὶ καὶ θάραξαι] Τὶ αἱ τελεταὶ
 θηλάσαι. Ἡ δὲ τάξις,] Ἰδοὺ καὶ γίνταῦθα (αφῆσθρον
 ἐδίδαξεν ὁ πατήρ, τίνος αἱ ὑποβεβηκῆαι τάξεις. ὡν
 αὐωτόρω ἐμνήσθη. ἀλλ' ἐρεῖς ὅτι] ὅτι ἔκ' ἐσιν, ἣν ἔρα-
 νῶ καθαιρόμεθα, καὶ πόδι ἀγγέλων. εἰς τίς ἔρανια]
 σημείωσαι ὅτι ἔξ' ἓν μία λώβη τυγχάνει γῆνι τ' ἔρανίω
 θωάμεων, ὁ δοξάζει ὡς γῆνης καὶ οἱ τὰ τῶν φρονῶν-
 τῶν, φάσκοντες ὅτι ἢ ἀναλογίαν παρατροπῆς, ἐκαί-
 ρον τῶν ἔρανίων ταγμάτων, τὴν βιάνδε καὶ ὀνομασίαν
 καὶ τάξιν ἐκκληρώσατο, καὶ σώμασιν γῆνι ἐθέσαν λει-
 πητόροις, εἰς παιδείαν φησὶ αὐτῶν ὑπὲρ τὸ χεῖρον πῶ-
 τροπῆς. ἀλλὰ πάναγνοὶ εἰσι δηλονότι καὶ ἀσώματα
 νόου, ὡς ἔξ' ἀρχῆς ἐκτίθησαν. ὅτι δὲ ἀσώματοί εἰσιν αἱ
 ἔρανια θωάμεαι, διαφόρως ἄγνωσ, ἣν τοῖς ἐμπροσθεν.
 Ἐἰ ἄλλως εἰς τὸ αὐτό. ἀλλ' ἔδειξεν τῶν ἔρανίων νοῦν ἢ
 τὴν τῶν δαιμόνων ἀπόπῃωσιν, ἐάλω ποτέ. ἴσθ' ἢ ἔτε
 πρὸ φησὶ θείας γραφῆς ἐγνωμῶν, ἔδειξεν τὸ θεοσόφον εἰ-
 ρηκε πρώτων. ἔτ' ὁ δὲ ὁ ἀγιῶν ἢ συγχώρησιν αὐτὸ
 φησὶ ὡς αὐτὸς εἶποι τίς. ὅτι πάναγνοὶ μὲν εἰσι καὶ ἀλώβη-
 τῶν, καὶ ἔδεικται καθάρσεως. πλὴν εἰ καὶ δῶκεν
 ἣν τινὲ

ἐν τῇ λώβῃ γενέσθαι αὐτῶν ἑαυτοὺς πάντως εἰς τὰς ἑναντί-
 ας ἔχωσιν δυνάμεις. ὡς τε τὰς λοιπὰς τὸ ἀλώβητον
 ὡσαύτως ἔχει, ὅμοίως μὴ δειδῆσθαι καθάρσεως, καὶ ὅτι
 ἐπιτόθι, σαφῶς ἐδείξεν. εἰπὼν γὰρ πρὸς τὴν ἀντίθετον
 τὴν ἰδίαν γνώμην καὶ ἀληθῆ, ἐπίγαγε τὸ, εἰ γάρ τις, ἀν-
 τί τοι εἴη καὶ τις σοὶ τινὰ πῖστα πλάσσει, τὸ χρῆμα τὸ
 ἐπιτόθι ἐπέδωκεν, ὅπως ἐγὼ εἰ λέγω φησὶ, ἀλλὰ τὸ ἑναντί-
 ον. ὅτε πάντες ἀγνοοῦν διαμύσειν εἰς αἰεὶ, ἐπεὶ δὲ ἡ ἐπιδοῦμαι
 τὸ καθέστωτον. μὴ ἔν τις τῶν ὠριγῶν μύσων οἴεθαι
 τὸ πῖστον ῥητὴν σωτηροῦ τῆς κακοπίστου αὐτοῦ δόξῃ, φά-
 σκων ὅτι αἰεὶ πῖστοις καὶ ἀνάκλησις, καὶ μετὰ πῖστοις τῆ
 ἑρανίων γίνεται νοῦν, ὡς φησὶ ὠριγῶν μὴ ἐν τῷ πρὸς
 ἀρχῶν πρώτῳ λόγῳ ὅπως. ὁ δὲ ἑνὸς λόγῳ οἶμαι δὲ εἰκνυ-
 σι πᾶς. πάντῳ ὅτι ποτε λογικόν, ἀπὸ παντὸς ἔστιν ἐν λο-
 γικῷ δυνάμει ῥητῆς. μετὰ βραχέα ἐπάγει λέγων με-
 τὰ τὸ ὑπὲρ πᾶσι τέλει, πάλιν ἀπὸ ῥῆσιν καὶ κατὰ πῖ-
 σις γίνεται. ὁ δὲ ῥητῆς ἐβδουμηκοῦ ὁ γὰρ ἐν τῷ
 δυνάμει ἐκατοντάδιον κεφαλαίον, ὅπως φησὶ. ἐκα-
 στοντάδιον τῶν ἑρανίων δυνάμεων. ἢ ὅλον ἐκ τῶν κα-
 τῶν, ἢ ὅλον ἐκ τῶν ἄνω, ἢ ἐκ τῶν ἄνω καὶ ἐκ τῶν κατῶ συ-
 νέστηκε. καὶ ἐν τῷ τῆς ἐκατοντάδιον, λέγει ὅπως
 ὅτι ἀγγελικῆς καταστάσεως καὶ ἀρχαγγελικῆς, ψυχικῆ
 κατάστασις γίνεται. ἐκ δὲ τῆς ψυχικῆς, δαιμονίωδης ὁ
 ἀνθρωπίνης. ἐκ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης, ἄγγελοι πάλιν καὶ
 δαίμονες γίνονται. Εἰς ταῖς ὑφειρημέναις] Ποία ὄσιν
 ἢ τῶν ἑρανίων καθάρσις καὶ διακόσμησις. Ἄλλως ὅτι
 καθάρσις τῆς ἑρανίων δυνάμεων ὄσιν ἢ ὑπὲρ τελευτῶν
γνώσιν

γνώσιν ἔλλαμψις, καὶ σημείωσαι ὅτι προκόπησιν ὑπὲρ
γνώσιν ἢ ὅτι διαίμονας ἔλέγχεσι καθαίρεσθαι. Ἰσὺς τῶν
φάσκοντες καὶ αὐτοῦ ἐν τῇ παρ' αὐτῶν μυθουμένῃ ἀρ-
κατασάσθαι, σώζεσθαι μετὰ τῶν ἁγίων. Οὕτως ἐφωτίζο-
μεθα] Σημείωσαι τὰ πόδιν τῶν ἁγγέλων, πῶς φωτίζον-
ται καὶ τελειοῦνται.

Τῶν δεξαζόντων ἀνάστασιν καὶ κείσιν.

οἱ μὲν γὰρ τῶν

οἱ δὲ

αὐτῶν σωμάτων ἐγεί-
ρεσθαι τῆς ψυχῆς φασί.
ὡς χριστιανοί.

δίχασ

οἱ δὲ μετ' ἄλλων.

σώμα

σωμάτων ζήνων,

τῶ

ἢ βίου ἔχον, οἷον νῦν

τῶν κεκοιμημένων.

οἱ μὲν εἰ-
σὶν ἰσοροί

οἱ δὲ

ἀνίδροι.

οὕτως καὶ πρὸς] ὅτι ἔκ ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις ἀπά-
γονται οἱ τελουμένων πάντες, καὶ πόδιν ἀναστάσεως,

ολικῆς ἀναστάσεως] Ἐπιμετὰ τὸ σῶμα δηλονότι.

Αἱ μὲν γὰρ] πόδιν δικαίω λέγῃ. Δὲ καθαρὰ τῶν]
πόδιν ἀναστάσεως σωμάτων. Ενοθγῆτα γὰρ] οὐ ἐνδοταί-
ταῖς ψυχῆς τὰ σώματα. Τῶν δὲ ἀνιέρων] πόδιν θαι-
νάτῃ ἀμαρτωλῶν, καὶ τὴν νομίζουσι μετὰ θανάτου γίνε-
σθαι οἱ ἔλλωσθαι, ὧν τὰς δόξας ἐκτίθεται. τῶν γὰρ οἱ
τῆς ἀλογιστότεροι, ὅπως ἀθάνατον τῆς ψυχῆς ὁμολογῶσιν
ὧν ὅτι καὶ βίας, ἔχῃ ὁ πριωεύς ἀλλ' ἑτόρος ἴσ. ἀλλὰ θνη-
τῶν, καὶ λύεσθαι αὐτῶν ὅν τρόπον καὶ τὸ σῶμα, καὶ εἰς
τὸ μὴ εἶναι χωρεῖν, οἱ δὲ διήθεν αὐτὸν λογικῶς τρόπον καὶ
πόδιν ἀναστάσεως ψυχῆς φιλοσόφουσαντες πλάτων καὶ οἱ
τοιούτοι

τοιούτοι, μετὰ θάνατον, τὸ μὲν σῶμα οὐκ ἔτι συσπείσεται
 φασί. ἀλλ' εἰς αἰῶνας οὐκ ὑποσρέφειν ἔτι, πρὸς ἡμῶν ἔχει
 σύστασιν. ἴσθ' ἄρα ὅτιν' ὀφθαλμοὶ εἰς ἀπαξ. ἀντὶ τοῦ μηκέτι
 ἐκσυσπείσμενον. ἐπεὶ δὲ ἀνάξιον εἶναι φασὶν τὸ ὑλικὸν συν-
 διαωνίζεσθαι ψυχῇ, τὴν δὲ ψυχὴν μόνον ἀθανάτως ὑπάρα-
 χεσθαι. ταῦτα καὶ αἰρετικοὶ λέγουσι διαφόρως, ὡς οἱ ἀπὸ σί-
 μωνος τοῦ μαγού, καὶ μιλανδρίου, καὶ ἑσχατοῦ, καὶ μαρ-
 κίου, καὶ μοντάνου, καὶ νυῦν, οἱ ἀπὸ τῶν ὠμειγμένων πεδερ-
 χόμενοι μύθων, οὗ γὰρ δόγματων. καὶ ὁράτε τίσι θέλω-
 σι σωμαθεμεῖσθαι, καὶ ποίας ἀτόπως δόξας τῆς ἀμωμότητος
 τῶν χριστιανῶν πίσει προάπῃσιν, οἱ συνητοὶ περὶ θεῶν
 καὶ ἀνθρώπων οὐφρονέσιν ὑπάραχοντες. οἱ δὲ τὴν σω-
 ματικὴν τῶν ψυχῶν μόνων γίνεσθαι ἀνάστασιν, σωμα-
 των χωεῖς. Ἀρθεῖσαν ἡσθὴ τὴν] ὁ λέγει ὁ ἀπόστολος ἀβ-
 ραβῶνα ἢ ἀπόδειξιν, τὸ μετὰ σώματος καθολικῶς ἀνα-
 στάσεως τὸ κύριον ἡμῶν ἰησοῦν χριστὸν γεγενῆσθαι. καὶ ὅτι ἦν
 αὐτῷ νυῦν κρυπταὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἦν τῷ θεῷ φανερῶς
 συμμνησθῆναι τῆς παλιγγενεσίας. ψυχῶν συζυγίας] αἰρε-
 τικοὶ τινες τότε γέγονασιν, ὡς οἱ περὶ σίμωνος τὸν μαγού
 καὶ τοῦ σὺν αὐτῷ. οἱ τινος ἀθέτου ἔφασκον εἶτε καὶ ἄρα
 ἔσεσθαι σῶμα ταῖς ψυχῶν. ἰσέου δὲ ὅτι καὶ ὠμειγῆς τὸ
 αὐτὸ φησὶ ἦν τινι τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων. ἦν ἄλλοις
 δὲ, ἢ αὐτὸ παντελῶς ἀρνείται, πᾶσαν σωματικὴν φύ-
 σιν, εἰς ἀνυπαρξίαν χωρεῖν δόγματίζων. ἀνάγνωθι με-
 θεοδῶς τὸ ἅγιον μάρτυρος, καὶ Ὀλυμπίου ἀδριαανπολεως
 ὑλισκόπου ἐκ λυκίας, τὰ κατ' αὐτὸ ὑπὸ αὐτῶν περὶ ἀ-
 ναστάσεως γραφθέντα, καὶ ἀντιπάτρου βόσρων ὑλισκόπου.

καὶ μα

Ἐμαθήσθη τῆ μινθώδην αὐτῆ ἑαλίνοτον ληρωδίαν.
 Καὶ μακαριστῶ] ταῦτα φησὶ, ἀνιπτόμενος οἶμα παπῶ
 αντῆ ἰδραπόλεως τῆ κατ' ἄσίαν τότε γηρόμην ἐπίσκοπον
 κὺ σωμακμάσαντα τῶ θείῳ διαγγελιστῆ ἰωάννη. ὅτι
 γὰρ ὁ παπίας ἐν τῶ τετάρτῳ βιβλίῳ τῆ κυριακῆ αὐτῆ
 ἐξηγήσῃ, τὰς δὲ βρωμάτων εἶπεν ἐν τῆ ἀναστάσει ἀκ
 λάυσης. εἰς ὅπως δόγμα μετὰ ταῦτα ἐπίσδυσε ἀκλινα
 εἰος. ὁ καλῶσι τινές, χιλίου ταετηρίδα. πῶς ἐν ἀκλινα
 εἰ. τὰ τῆ ἁγία διονυσίου συγγράμματα κτλ αὐτῶ ἰνῶ λήρης
 τὰ ἀνακρῶντα ἀκλιναεἰον. Καὶ εἰρωαῖθ ἡ ὁ ληγδόνδ.
 ἐν τῶ κτλ ἀερέσεων πέμπτῳ λόγῳ, τὸ αὐτὸ φησὶ, Ἐπὶ
 γὰρ μαρτυρεῖ ὑπὸ αὐτῆ εἰρημνῶν, τῆ λεχθῆντα παπῶ.
 Ἐπιθυμίας. ὅτι αὐτῶ] φεικτὰ κὺ λῖαν φοβῶντα τὰ τῆ ἁμαρ
 τωλῶ τέλη. Ἐτόρως ὀφθαλμῶ φησὶ,
 αὐτῶ τῆ νδ, λοιπὸν καθαρῶτόρως ὄντος Ἐ τὰ εἰς ἀδ' ὀ σκο
 πῶντος, κὺ σρεφομνῶ εἰς τῆ πῶσδοκίαν τῆ γενένης. Συ
 ναγαγῶν ὁ] περὶ ἰδραλικῶς τελούωντῶ. Εἰ ἡ δὲ] περὶ
 μοναχῶν δικαίων. τοῖς θεοῖς] σημείωσαι τὴ ἀναγινώ
 σκεῖ] Ἐ τὴ ψάλλε] ὑπὸ τῆ κεκοιμημῶν μοναχῶ Ἐ λαῖ
 κῶν. ὁμολόγους ἡ ταῦτῶ δυνάμους ὡδ' ἄς λέγῃ, τὰς πῶσ
 ναγνωθεῖσαι περὶ ἀναστάσεως ἀψδυσῆσιμ ἀπαγγελέ
 αἰς ἀδ' ἡμ αὐτῶ λειτρυγῶντας. Ἰησῶ φωταγῶν.] ὅτι πῶσ
 τὸν βίου, Ἐ οἱ τόποι τῶν κεκοιμημῶν. Ὑπὲρ ταῦν
 της τῆ θείας] ὅτι δικαιοσύνης ὄσι, Ἐ τὸ πῶσ τὸ βίου,
 δ' ὄναι κὺ τὸν τόπον. Εὐχλῶ ἰδραν] διατὶ ἡ δὲ χῆ. Αἰ
 δὲ τῶν] διατὶ ὡδ' ἄε καὶ ἀναγνώσματα. Σημῶτερον ἡ
 ὅποια ἡ ἡ ὑπὸ τοῖς κεκοιμημῶσι παλαιὰ ἀκολοθία
 Ἐ τάξις

ἐν τάξει. Σκόπει ἡ ὅτι νῦν] ὅτι ὑπὸ τοῖς τελούτων,
 ὅτε οἱ ἑνὸς γένους ὅτε οἱ ἑνὸς μετανοίας ὁμοίαν, ἀλλὰ μόν
 νοι οἱ κατὰ γένος, εἰ διατί. Κατὰ γένος] οὐδὲν ἢ με
 κρόν ἑνὸς κατὰ ἡμᾶς μυσηίοις, ἀλλὰ πάντα μεγάλα.
 αὐτὰ μὲν τοῖς πρὸς ἄλληλα συγκεινόμενα, διαφορὰν ἔχου
 σι πρὸς μεγαλειότητα. τῶν γὰρ δρωμένων ὑπὸ τοῖς τε
 λούτων, μέγιστα καὶ ἀπαράβλητα, τὰ τῶν θείων λει
 τερῶν καὶ φωτισμάτων καὶ μεταλήψεων μισήρια. διὸ
 καὶ μικρὰ τὰ ὑπὸ τοῖς κεκοιμημένοις ὠνόμασε. πλὴν ὅ
 δε τούτων ἄξιοι, οἱ ἔτι κατὰ γένος. Βλαβήσονται

γ] Ταῦτα ἀκολουθεῖ τοῖς ἑνὶ τῆ πρὸς κορινθίους πρώ
 τη ἐπιστολῆς πρὸς τὸ ἀκρόατο, πρὸς τῶν ἀναξίως κοι
 νωνόντων, ὡς δὲ ἡ, καὶ πρὸς φρονεῖν αὐτῶν λέγει τῶν μυ
 σηίων τῶν θείων. Ἡ δὲ δύχη, εἰ] σημείωσαι τὸ δύχητ.

Ἀνθρωπίνῳ ἀσθένειαν] Τούτοις, τὰ ψιλὰ τῶν ἀ
 μαρτημάτων. Ἀναλόγοις σημασίας] Ἀναλόγοις ση
 μασίας ἔφη. τούτοις, ταῖς ἡμῖν γνωείοις τε καὶ σωῖ
 θεσι, καὶ ὅχι ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων νόμων. λέξεσί τε καὶ
 ὀνομασίας σημαίνοντα. Πραγματικῆς αὐτῆ] Τούτοις
 καθ' ὃ δυνάμεθα νοεῖν, καὶ ἐκ τῶν ἡμῖν γνωείων λέξει
 ὦν τε καὶ ὀνομάτων τὰς ἐκεῖ ἀκρόασις ὠνόμασεν, εἰ
 πὼν μὴ εἶν ἐκεῖ λύπῃ, μήτε νόσον ἢ πόνον, ἢ συναγμόν
 ἀλλὰ φῶς εἶν. πλὴν ὅ ὅσον τὰ ἐκεῖ ἀγαθὰ, ἀλλ' ὡς
 ἀληθῶς, ἀγνωστα τέως ἡμῖν καὶ ἀκατάληπτα. ἀ γὰρ ὁ
 φθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ τὰ ἔξῃς. ἀλλ' ὅσον οἶδαμεν, ὅσον
 εἰγμάτα, διδῶσιν ἡμῖν μακαριότητα. σημείωσαι ἡ
 πῶς λαμβάνει τὸ εἰς λόλπος ἄβραάμ εἰ ἰσαὰκ εἰ ἰακώβ.

Ὅτι γένος

ὅτι ἕνεκα τῆς θεαρχικῆς] Ἀπορεῖ πόδι τῆς γηνομνῆς ὕ-
 χης πρὸς τὸν ἱεράρχα ὑπὸ τοῖς ἑνὶ ἁμαρτίας κεκοιμημέ-
 νοις. Δικαίωρ αἰ προσδύχαι] σημείωσαι ὅτι μόνος αὐ-
 τὸς ἀξίος τῆς οἰκτιρῆ-^σ τῆς θεοῦ, ὠφελῶσιν αἰ τῆς δικαίωρ προσ-
 δύχαι, εἴτε ζῶντας, εἴτε τῆς τελευτησάντων. ὁ μὲν ἁ-
 μαρτωλὸς αἰ ἀξικαταλείπεις ἢ ὡς αἰ μετὰ θάνατον.
 ἡ τῆς πρὸς τῆς] οὔτε γὰρ τῆς ἀλλῆς κῆριστον ὄντα ὠφελισθῶν
 ὁ βασιλεὺς ὕψιστος, ὅτε αὐτὸς ἑβραῖος ἁμαρτωλὸς ὄντας
 ὁ μωϋσῆς. εἶπε γὰρ ὁ κυρίου πρὸς αὐτὸν, μὴ προσδύχε πόδι
 τὸ λαὸν τούτου. Ἡλίος τὰ οἰκεία] Ὁρα μήπως νομίσῃς ὅτι
 τὸν ἥλιον φησὶ δωρεῖσθαι τὰ ἑαυτοῦ φῶτα. πῶς γὰρ αὐ-
 τὸς ἀψυχοῦ δωρήσασθαι. προαρέσεως γὰρ ἢ δωρεῖα, ἀλλὰ
 ἡ τῆς ἠθοποιῶν οἰονεῖ τινὰ τὸ προκείμενον λέγει, ὡς πόρ-
 γὰρ εἴ τις ὑπόθοιτο τὸν ἥλιον λέγειν, ἐγὼ τοῖς ἐρῶμέ-
 νοις ὀφθαλμοῖς δίδωμι φῶς. εἴτα ἀδυνάτων τῶν ὁμι-
 ματα εἶποι. δὸς καὶ μοι. ἐρῶμαι γὰρ. εἴπειτα δεξάμε-
 νος τὴν ἀκτῖνα καὶ ὁ ἥλιος ἀκλίσει τὸν αὐτὸν τρόπον
 πάχῃ καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς, αἰ τῆς δικαίου ὕψιστος ὑπερ-
 αὐτοῦ. ἀμβλιώτην γὰρ ὁ ἁμαρτωλὸς, καὶ διεχόμενος
 τῆς τοῦ δικαίου δύχης τὴν ἀκτῖνα, ὅς συχωρεῖ αὐτὴν τὰ
 ἡ τῆς φύσιν. ἕνεργεῖν αἰ φωτίζειν. ἀλλὰ σκότος αἰ προξενεῖ
 ἑαυτοῦ, ὅτι μήτε προσέχῃν δὲ καὶ θάρσος βίος ταῖς τοῦ θεοῦ
 δαρεαῖς, καὶ τῆς ἀρφοιτήσῃ μὲν τοῦ ἥλιου ἀναχωρήσει
 τῆς φωτισσῶν ἕνεργεῖν τὸν τοῦ θεοῦ. ὁ γὰρ ἁμαρτάνων κα-
 ταφρονεῖ τὸ νόμον τοῦ θεοῦ, καὶ ὁ δὲ ἕν ὑπὸ δικαίου δύχης
 ὠφελήθησε. ὅτι δὲ καὶ τὰ πόδι τὸν ἥλιος ὅπως νοεῖ, ἢ
 ἕν ὅτι πόδι θείων ὀνομάτων κεφαλαίω δὲ σημαίνει.

ὠφέλημοι

ὠφέλημοι πανυ εἰσίν] Πῶς ἢ ποτε ὠφελεῖ δικαίως
δύχην ζῶντα μόνον, καὶ φησὶ, ὅτ' αὐτὸ μετανοῶντα ἢ τὸν
ἀποστόλου, κλαίει μετὰ κλαίωντων. ὅτε καὶ τὸ λόγιον
ἐκεῖνο πληρῶται. μέγα ἰσχύει δύχην δικαίως, ἐνδρυσμῶν,
ἢ ἢ μετανοίας τῆς δεομένης τῆς δύχης δηλονότι. εἰ
γὰρ εἰς οἴκουσιν ἡ τριτέσις ὁ δίκαιος, καὶ εἰς οἶον ὁ ἄμαρ
τάνων καταστρέφει, ἀτέλει τὸν μῦθον ὡς ἔγνω
μὲν ὑπὲρ τῆς τῆς τῆς καὶ τῆς ὑποδείγματ'.

Εξιν ἰσραὴν ἔχωρ] Εξιν δὲ ἰσραὴν ἐνταῦθα, πλὴν τῆς οἰ
κείας βίης πρὸς ἀρετῶν διάθεσιν εἴρηκε. συλλήπτωρα δὲ ὁ
θεὸς αὐτῶν ἡγήσεται βοηθόν. Ομιλίαν, καὶ] οὐχ ἀπλῶς
τῆς πρὸς θεῖαν ἡμᾶς ὁμιλίαν χωρεῖν, καὶ δὲ ἑαυτῶν ἀε
τεῖσθαι, πρὸς θεῶν τὰ κρείττονα καὶ σωτηρία ἀπείργει ὁ
πατήρ, εἰδὼς τὸν ἀπόστολον πρὸς ἄσποντα ἀδιαλείπ
τως πρὸς δύχεσθαι, ἀλλὰ τὴν οἴκῃ ἡνὰ κρατῶμεν, ἔσορ
φρονεῖν τῆν ἀγίω, καὶ αὐτὸ ὁ θεὸς τίθει τὰς τῶν
δύχας. Αἰτήσεως. πρὸς] ἐνθὺν ἀρχετομ λέγειν, εἰ ὠφε
λεῖ τὸν νεκρὸν ἢ δύχην, καὶ σημαίνει, ὅτι καὶ πρὸ αὐτῆς
ἐξελθὴν τὸ ἀπορομ ἴσρα. Παρορώσης ἀγαθότητι] ποί
ας ἡμῶν ἄμαρτίας ὁ θεὸς πρὸς, ἢ ἢ τῆς ἰσραὴν δύχης
καὶ λείσεως. Αἰτεῖ αὐτὰ] τί αὐτῆς ὁ ἰσραὴν.

Παρῶσιν ἐκφαντορικῶς] Τριτέσι, τοῖς δικαίοις καὶ δύ
σεβέσι. ἢ τῆς] Τριτέσιν ὅσα νομίμως καὶ ἀκολού
θως ὁ δίκαιος ἐπίσκοπον αὐτήσιν, λήψεται, ἀλλ' ὑπὲρ
δικαίω. εἴρη] γὰρ τῆς ἀγίω πέτρῳ, ὅσα αὐτὸς δέσσης ὑπὲρ
τῆς γῆς, ἢ τὰ ἔξῃς. ἢ τῆς μίμησιν, ἢ τῆς ἀγίω πέτρῳ εἰσίν
οἱ ἐπίσκοποι, ὡς μετὰ μικρὸν λέγει. ἰσραὴν ὁ τῆς] Ση

6 μείωσαι

μείωσαι δὲ, μέγεθ^θ ιεραρχίας, καὶ ὑψ^θ καὶ καθά-
 ρότητα. Ανιόροις δ^κ] Σημειώτερον ὅτι ταῦτα τοῖς ἁ-
 μαρτωλοῖς δ^κ ἐπιδύχεται. Τελετάρχ^θ κεκινήμεν^θ]
 Τούτοις τὸ θεῖον πνεῦματος. Αἰτέ τε ^α] ἐκ φιλιακῶ
 β^θ ὑψηλῆς τὸ ῥητόν, διδασκόν ἡμᾶς, ὡς δ^κ δεῖ προ-
 σδύχεσθαι πρὸς λαὸν ἑνὸς προσώπου ἢ πράγματος.

Αφοριστικὰς ἔχουσι] πρὸς τῶν ἀκοινονησίων καὶ ἀφορι-
 σμῶν τῶν πρὸς τὸν ἱεράρχ^θ. Δυνάμεις γὰρ φησι, τὰς ἐκ
 θεῶν δεδωμένας αὐτοῖς γνωστικὰς δοκιμασίας καὶ λεί-
 σεις. δ^κ ὡν ἀφορίζουσι αὐτὸν ἁμαρτωλὸς ἐκ τῶν δικαίων, ἢ
 τὸ ἐμπάλιν. Ἀλόγοις ὁρμαῖς] Σημειώτερον ὅτι εἰάν πρὸς
 τὸν σκοπὸν τ^θ θεῶν ἀφορίσῃ ὁ ἱεράρχης, δ^κ ἐπιτετα αὐτῶν
 τὸ θεῖον κείμενον. ἢ γὰρ θείαν λείσιν καὶ δ^κ δ^κ θέλημα
 ἴδιον ταῦτα ὀφείλει ὑδιφορῆν. Καὶ ἐλαμπρομῶν,
 τὰ λόγια] τῶν ἁγίων πέτρων. Γὰρ φησι πνεῦματα]
 Σημειώτερον τὶ παρέχε τοῖς ἀκροῦτοις τὸ μετὰ τὴν ἀνά-
 στασιν αὐτοῖς δεδωγὸν ἁγίου πνεῦμα, δ^κ τὸ ἐμφυσή-
 ματ^θ τὸ κρείσσον. Ὡς ἐκείνου καὶ] ὡς χεῖρ λαμβάνειν
 τὸ τ^θ ἀναγγελίαν ῥητόν. ὅ εἰάν δ^κ ἴσῃ, καὶ τὰ ἕξῃς. Καὶ
 τὴν ἱεράν] ἱεράν θεολογίαν φησι, τὸ, σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς
 τοῦ θεῶ τὸ ζῶντος, ὁ σημειώτερον κατὰ τε βασιλειαν
 καὶ νεσοειανῶν καὶ παυλιανισῶν ^α τῶν ὁμοίων. Ὅπως
 ἂν ἢ τελετάρχης] καθῶς. ἱεραρχικῶς προσε.] Ἀσφα-
 λίστα τα ὑδι τούτων εἶπε τὸ, ἱεραρχικῶς. Θεογενεσί-
 αν, πρὸ τῶ] Ὡς ὑδι μὲν τῶν βαπτίζομενων, πρῶτον δ^κ
 τὸ ἁγιον ἔλαιον. ὑδι δὲ τῶν κείκοιμενων, τελευταῖον.

Καὶ τὸ τε μὲν] Διατὶ ἢ τὸ ἔλαιον χρίσις ὑδι τῶν βα-
 πτίζομενων

πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὅτι διατί ὑπὸ τῶν ἱεροποιημάτων. Μετὰ τὸ
σφραγίσθαι] ὅτι ἐκείνης ψυχῆς, ἴδιον σῶμα ὑπάρχει, μεθ'
ὃ καὶ τὰς ἀνταποδόσεις κομίζεται. διὸ ὅτι ἐκείτορα με
τέχῃ τῶν ἁγιασμάτων. ἢ] κοινὸν δὲ τὸ ἀμφοῖν δωρεῖται.

Θεαρχικῆς κοινωνίας] Ἡ θεία θεομοθεσία δηλονότι
σημείωσαι δὲ ὅτι ὅλον ἄνθρωπον καλεῖ, τὸν ἐκ φρονε-
ρᾶς ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς δηλοῖ τὸ, ὅτι καθαρὰ θεω-
ρεῖα καὶ ὑψίστη, καὶ ὅτι ὀλικῶς φησὶ σωτηρίαν, τὴν ψυ-
χῆς καὶ τοῦ σώματος. Διατῶν δὲ ταῦτα δεῖ σημειώσαι
δοξα, ἵνα ὅτι αὐτοὶ ἐποίησαν τοῖς ἐτόροις λόγοις ὀλικῶς ὁσίων
διδῶναι τὸν ὑπερέσιον ἰησοῦν καθ' ἡμᾶς, νοήσης ἐκ ψυχῆς
νοερᾶς ὅτι σῶμα τὸ ἄνθρωπος. Τελετικὰς ὑπὸ
κλήσεως] Τελετικὰς ὑπὸ κλήσεις φησὶ, τὰς ὑπὸ φρονε-
τονίας ὀλικῶς. σημείωσαι δὲ, διατί ταῦτα ἢ τοὶ τὰς ἁ-
γίας ὑπὸ κλήσεως καὶ τὰς ἁγίας πρῶσιώπηση. Εξά-
γειν, ἀλλ' ὡς] Δημοσιεύειν. Παῖδας ὅπως] Σημειώτορον
τὴν φησὶ ὁ πατήρ, πρὸς τὸ τὰ βρέφη βαπτίζεσθαι.
ταῦτα δὲ ὡς ἐρωτήσαντι τῶν ἁγίων τιμοθέω ἔγρα-
ψεν, ὡς εἶναι δηλονότι ὅτι καὶ τὰ πρότορα αὐτῶν ἄλλοις λό-
γους, πρὸς ἐρωτῶντας ἔγραψεν. Τὰς ἱεράς] ὅτι καὶ
τότε ἦσαν οἱ σιωπῶντες τὰ μυσικὰ ἡμῶν, ὡς καὶ τὰ
πρὸς τὴν βαπτίζομένων παιδῶν. ὧν μὴ δυναμένων λα-
λῆσαι, οἱ προσφρόντοισι αὐτοῖς ἀκρτάσσονται ὑπὲρ αὐ-
τῶν, καὶ σωτάθηοντα τὰ σύμβολα, πρὸς ὃ σκώμμα-
τῶν ἀκρολογεῖται, προσέτις ὅτι ὅτι πάντα ἡμῖν πάντως
γνωστὰ. Επισητάς, ταῖς] Επισητάς, ἢ τοὶ γνωστικῶν
νας. φησὶ γὰρ ὅτι] Σημείωσαι πῶς πρῶσιλαβε ἐκ τῶν

πρὸ αὐτοῦ πρὸς τῶν παίδων. Καθηγεμόσις] Καθη
 γεμόνας, ὡς ἄριστος φησί. Ἀγαθῶ τὰ θεία] Σημείω
 σαι τῆνι πρᾶξιδαται ὁ πᾶσις ὑπὸ τῶν γονέων ὅτε βα-
 πτιδῆ, ὅτι ἀναδοχῶ μεμυκιδύω τὰ θεία, πρὸς
 ἀναδοχῶν ἱεράν. Καθηγεμόνα] Σημείω
 σαι ὅτι ἐῖ τ' ἀνάδοχον, καθηγεμό-
 να καλεῖ. ἱεραῖς γινομέ.]
 τῶν ζωῶν δῆ-
 λονότι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

DIONYSII AREOP-

PAGITAE ATHENIENSIVM

Episcopi ad Timotheum Episcopum

de Ecclesiastica Hierar-

chia Oratio.

ACERDOTII quidem no Cap. I.

stri functionē sanctissime
fili Timothee, augustioris
esse ac diuinæ & diuinitus
indultæ sciētiae, actionisq;
& perfectionis, hīs qui sa-

cratoris doctrinæ institu-
tionem ex sacerdotalibus mysterijs traditioni-
busq; acceperunt, de sanctarum scripturarum
maiestate necessario demonstrare institui.

Sed obserua diligētius ne sancta sanctorum
efferas, neu prophanis luminibus uiolanda
permittas, uerū reuereberis magis: occultiq;
dei mysteria spiritalibus, inuisibilibusq; notio-
nibus honorabis, atq; intemerata seruabis: ne-
quaquam ea passim rudibus tradens, sed san-
ctis solis sanctarum rerum intelligentias sacra-
tius pandens. sic enim, ut theologia nobis suis
studiosis cultoribus tradidit, ipse quoq; Iesus
diuina profectō atq; omni substantia superior

a

mens

mens, & hierarchiæ omnis & expiationis ac diuinæ actionis initium & substantia, augustissimaq; uirtus beatissimis illis spiritibus, & nobis naturali dignitate longè præstantibus, manifestius simul atq; spiritalius lucet: eosq; pro uiribus ad lucis suæ similitudinem transfert. Nostros item uarios & inconstantes motus honestarum amore rerum in eum intento, nosq; intendente constringit & complicat, & in unam ac diuinam perficit uitam.

Habitu præterea & actione dignissima donat, diuini scilicet uirtute sacerdotij: ex qua dum ad sacerdotale sacrosanctum munus accedimus, superioribus uirtutibus propinquamus, imitando pro uiribus illarum constantiam ac perpetuam firmitatem: Cuius ubi similitudinem quantū fas est, fuerimus adepti, hinc iam ad beatissimum, ac diuinum Iesu radium, aciem mentis intendimus, & quæq; uidere permittimur, digna cū ueneratione intuentes, atq; eorum quæ uiderimus dignoscendorum mysticam scientiam ui interni luminis edocti, sacri ac sacrantes, illuminati & illuminantes, perfecti ac perficientes poterimus fieri.

Quænam ergo sit angelorum atq; archangelorum sacra distinctio, celestiumq; principatum & potestatum ac uirtutum dominatio-
num item

num item, thronorumq; sublimium, æqualiū
 item thronis substantiarū (quas inhærere deo
 & semper circa illum & cum illo esse, theolo-
 gia tradit) cherubin illas atq; seraphin Hebreo-
 rum uoce appellans: in his quæ de huiusmodi
 beatissimorum spirituum distinctionibus, or-
 dinibus, ac diuisionibus scripsimus disces, in
 quibus nos, & si non satis pro merito, quātum
 tamen penetrare potuimus, quantumq; theo-
 logia suggerere, & ex diuinis literis dictare di-
 gnata est, ipsam eorum sacratissimam functio-
 nem laudare studuimus.

Illud tamen necessario dicendū, quod & cœ-
 lestis illa, & omnis (quāmodo laudare pergi-
 mus) functio, unā habet ac eandem per omne
 sui officij munus intentionem, atq; uim, ut scili-
 cet & ipse pontifex, pro suæ ratione substantiæ
 & captus atq; ordinis, diuinis in rebus perfici-
 ciatur, atque in deitatis consortium transeat,
 inferioribusq; atque subditis gradibus, cuiq;
 pro merito indultum sibi diuinitus tradat tan-
 tæ excellentiæ munus, per quod ipse partici-
 patione euasit in deum, subiecti quoq; & infe-
 riores, præstantiores sequantur: qui & ipsi
 minores in anteriora promoueant, illiq; iti-
 dem perpetuo successu ad altiora enitētes, eti-
 am prouehendis alijs, duces pro uiribus fiant.

a

2

perq;

perq̄ hanc diuinam profectō ac dispositissimā congruentiam: singuli pro modo suo eius qui uerē & pulcher & sapiens ac bonus est, euadant participes.

Sed enim substātiæ illę superiores atq̄ ordines, quorum suprā facta est mentio, & incorporales, & intelligibiles sunt, estq̄ mundo celsior illorum sacra distinctio. nostram autem hanc sacerdotalem functionem cernimus uisibilium uarietate signorum pro captu nostro multiplicem fieri: per quæ pontificali munere ad statum illum unicum (quo transimus in deum) pro modo nostro quicq̄ prouehimur. Atque deum, diuinamq̄ uirtutem cœlestes quidē illę substātiæ, quippe quę spiritus ac mentes sunt, intelligunt, iuxta quod eis fas est: nos autem uisibilibus imaginibus ad diuinas intelligentias pro uirium nostrarum modo conscendimus. Et ut uerē ac propriē dixerim unum quidem est quod appetūt omnes, qui, uariis speciē preferunt: sed non uno modo eius quod unum atq̄ idem est participes fiunt: uerum ut cuiq̄ pro merito sortem diuina & æquissima libra distribuit. Verum enim ista in libro quem de intelligibilibus ac sensibilibus scripsimus latius disputata sunt. Nunc autem sacerdotalem ordinem nostrū, principiumq̄ eius atq̄

eius atque substantiam (quantum vires suppetant) aggrediar eloqui: Iesum primo inuocans ordinum omnium cœlestium, atq; terrestrium principem, initiũ & cōsummationem.

Est itaq; hierarchia omnis (ut se habet ueneranda ac sacrosancta nostra traditio) omnis sacrarum rerũ illi quidem subiectarũ ratio, generalisq; prorsus eorum quæ in hanc ferme cadunt functionem, siue sacrarũ eius rerum comprehensio. Nostra igitur functio & dicitur & est illius sacra omnia continens munus: per quod consummatus diuinus pontifex eorum omnium, quæ ad eum pertinent & sacratissima sunt, ut sacerdotij nomine honoratus particeps erit. Vt enim qui sacerdotium dixit, sacrorum simul omnium uno uocabulo signauit ordinem: ita & qui sacerdotem seu pontificem dicit: augustiorem, prorsusq; diuinum insinuat uirum totius sanctæ scientiæ peritissimum: in quo liquido, ac perspicue sacratus omnis ordo suus, & perfectus sit, & possit agnosci.

Huius profecto sacræ functionis initiũ est fons uitæ, bonitatis essentia, unica rerũ omnium causa beatissima trinitas. Ex qua sola bonitatis causa, quæ sunt omnia, ut & essent, & bene essent acceperunt. Huic transcendentis omnia

a ; diuinæ

diuinæ beatitudinî trine, atq; uni: cui soli ue-
 re esse inest modo nobis quidem incognito,
 sed sibi planè perspecto & noto. uoluntas qui-
 dem est rationalis, salus humanæ omnîs, cœ-
 lestisq; substantiæ. ea uero aliter prouenire nō
 potest, nisi ij qui saluantur in dei consortium
 transeant. Porro ea in deum transitio fit, cum
 illi similes euadunt, atq; inseruntur. omni au-
 tem sacre functioni communis hic finis est: in-
 tentissima dei, diuinarumq; rerū dilectio. quæ
 sublimiter omnino, singulariterq; operatur, &
 quæ hanc præst, omnium quæ illi aduersan-
 tur exactissima & nunquam retrò aspiciens fu-
 ga, notio earum quæ sunt, qua parte sunt, re-
 rum sanctæ ueritatis uisio atq; scientia, unice
 illius perfectionis, qua in unum ipsum trans-
 itur, diuina pro uiribus participatio, uisionis
 ipsius unius & contemplationis felix illa refe-
 ctio, qua intelligibiliter alitur & euadit in de-
 um quisquis in illam ardenti studio intendit.
 Dicimus igitur quòd beatitudo diuina, na-
 turalis deitas, & præstandæ diuinitatis initi-
 um, ex qua ut in deum transeant ij qui illius
 participationem promerētur, accipiunt: boni-
 tatis instinctu sacratissimæ functionis munus
 in salutem omnium rationalium, intellectua-
 liumq; substantiarum, ut scilicet dei consortio
 fruere

fruerentur, indulſit. atq; illis quidem altiffi-
 mis beatiffimisq; ſpiritibus, liquidius & puri-
 us, ac ſpiritualius. Neq; enim illas ad diuina de-
 us extrinſecus mouet: cæterum intelligibili-
 ter & intus diuinum conſilium & uoluntatem
 & puriffimi candoris fulgore diſcunt. nobis
 autem quod illis unice & collectè præſtitum
 eſt, ex diuinis libris in ſignorum diuiſibili tum
 multitudine ac uarietate donatur. ſubſtan-
 tia enim ſacerdotij noſtri, ſcriptura ſacra eſt
 nobis diuinitus tradita. porro huiusmodi ple-
 na uenerationis eloquia dicimus, queq; à bea-
 tiſſimis patribus noſtris, à quibus ſacris my-
 ſterijs imbuti ſumus, in ſanctis ac theologicis
 commendata ſunt libris. ac præterea quæq; ab
 ab eiſdem ſanctiſſimis uiris ſacratiore, & pur-
 gatiore & propinqua quodam modo cœleſti
 hiérarchiæ doctrina, ſancti duces ac præcepto-
 res noſtri didicerunt ex animo in animum, me-
 dio intercurrente uerbo corporali quidem: ſed
 quod carnis penitus excedat ſenſum, ſine lite-
 ris transfuſa ſunt. Et ipſi quoque ſanctiſſimi
 principes noſtri dum ſacra publicè agenda in-
 ſtituerunt, non apertis ac patulis ſenſibus, ſed
 ſignis anguſtioribus tradiderunt. Eſt enim non
 omnis ſanctus, neq; omnium ſcientia eſt, ut ſa-
 cra teſtantur eloquia. Neceſſariò itaq; primi il-
 li noſtri

li nostri sacerdotalis muneris duces, cum ex summa, supersubstantialiꝫ deitate ipsi sancti muneris plenitudinē percepissent, & id ipsum deinceps proferre & propagare à diuina bonitate missi essent, ipsiꝫ ut qui transissent in deū posteros ad diuina prouehere affatim cuperent: uisibilibus signis celestia sacramenta texerunt, uarietateꝫ ac multitudine, quod unicum est & collectum tradiderūt: & in humanis imaginibus res diuinas, materialibusꝫ figuris spiritalium maiestatem, atꝫ in his quę nobis sunt familiaria summa illa & supersubstantialia partim scriptis, partim non scriptis institutionibus suis, iuxta quod sacrę diffiniunt leges, nobis tradiderunt: non modò prophanae multitudinis causa, cui ne ipsa quidem fas est signa contingere: uerum ob id quoque, quòd hæc nostra sacratissima functio significatiua est, plenaꝫ, ut dixi, signis pro modo & ratione captus nostri, indigetꝫ uisibilibus figuris, quibus ueluti adminiculis ad eorum augustiorē intelligentiam subuehamur.

Non sunt tamen opertæ diuinis pontificibus signorum rationes: quas in eos efferre fas non est qui adhuc fidei rudimenta percipiūt. sciunt enim profecto ut n̄ qui de sacrīs rebus diuinitus instructi leges dederunt, constantissimis &

simis & omni admixtione puris, inconfusisq; sanctarum distinctionum ordinibus (distribuenda cuiq; pro merito & captu suo prouidentissima ratione censentes) functionem ipsam instituerunt.

Quo circa tuis sacris pollicitationibus inductum, sanctum est profectò & me admone re, & te earum meminisse, ut eminentissimam pontificalis muneris rationē nemini tradas, præter quàm æqualibus tuis reuerendissimis præsulibus: quibus sacra tractare institutum est. ipsosq; illos pontificio iure monebis: mundi ut munda cōtingant, solisq; communicent diuina diuinis, perfecta perficientibus, sanctisq; sanctissima. Ego enim tibi ut reliquorum sacrorum: ita huius quoq; diuini muneris consortium tradidi.

De his quæ in illuminatione baptismatis fiunt.

DIXIMVS itaq; ritè ac piè (quãtum Cap. II. sentio) nostram hanc functionem hoc intendere, hoc agere: ut similes deo pro uiribus efficiamur, ipsiq; iungamur. Hoc autem ita demũ potiemur si (ut diuinis monemur eloquijs) augustissima dei mandata diligamus atq; operemur. Seruabit enim (inquit) sermonem meum is qui diligit me: & pater meus diliget eum, & ad eum

a s uenie

ueniemus, & mansionem apud eum faciemus.

Quod igitur initium est, reuerendissima dei mādāta peragēdi. Quod animales habitus nostros, ad alia suscipienda sacrata eloquia & opera commodissimè format. quòd nobis ut ad cœlestia præmia subuehamur, uiam sternit. & sacratissimæ ac penitus diuinæ regenerationis nostrę traditio. Vt enim dux ille & præceptor noster eximius ait: primus animi ad diuina motus, dei dilectio est. Porro sacræ dilectionis ad diuina mandata facienda principalis omnino progressus est secretissima illa & ineffabilis prorsus operatio, qua diuinus in nobis status efficitur. Si enim diuinus hic status diuina natiuitas est, nunquā ille aliquid sciet ex his que à deo tradita sunt, neq; operabitur, qui neq; diuinum hunc statū consecutus est: an uero nobis quoq; ipsis, non dicimus prius esse necessarium humanæ uitæ statum: ut sic demum humana possimus operari. Quippe quod nō est, id neq; motum ullum, neq; substantiam omnino habet: quod autem quoquo pacto est, ea solum & agit & patitur, quæ substantiæ, statusq; sui sunt, uerum id quidem reor perspicuū est. Iam uero diuina sanctæ regenerationis cōtemplemur signa. Et mihi nemo prophanus obstrepat, nullus qui rudimentis cœlestibus careat, pergat

pergat ad uidendum . nam neq̄ infirmis pu-
 pillis aduersam solaribus radijs aciem intende-
 re tutum est: ita ne nobis quidem ea quæ supra
 nos sunt tentare uelle innocuum fuerit . si qui-
 dem uera legalis sanctaq̄ institutio, Oziam
 quidem quòd sibi sacerdotale munus assume-
 ret, Chore autem quòd celsiora sese sacrosan-
 cta munera usurpare præsumeret, Nadab ue-
 ro & Abiud quòd suo munere indignè abute-
 rentur, abiecit, repulit, perdidit.

*Mysterium illuminationis siue
 baptismatis.*

ITaq̄ pontifex quidē in dies ad dei similitu-
 dinē omnes homines saluos fieri cupiens, et
 ad agnitionē uenire ueritatis, prædicat omni-
 bus uera profecto Euāgelia, annuntiās deū, cū
 sit mortalibus ex propria, & naturali bonitate
 propitiis, ipsum eximie benignitatis gratia,
 ad nostra infirma descendere dignatum esse.
 nosq̄ sibi iungendo atq̄ inferēdo ignis instar:
 quos iunxerit iuxta singulorum propositum,
 atq̄ aptitudinem sibi similes facere. Quotquot
 enim receperunt eum, dedit eis potestatem fi-
 lios dei fieri, ijs qui credūt in nomine eius, qui
 non ex sanguinibus, neq̄ ex uoluntate carnis,
 neq̄ ex uoluntate uiri, sed ex deo nati sunt. Por-
 rò qui tam sublimium ac tam cœlestium mune-
 rum fa-

rū sacro fuerit desiderio & amore captus: accedit ad aliquē ex fidelīū numero oratq; ut se ad pontificem ducat sequuturum omnia, quæq; sibi tradentur penitus atq; ex toto animo spondens, precaturq; tū ut se adducat: tū ut reliquæ deinceps regēdæ uitæ suę suscipiat curā. Illum (& si salutis eius sacro amore succēditur) celsitudinē tamē rei, humanamq; infirmitatē metientē, cōtinuò horror & angustia difficultatis inuadit: postremò tamen facturū quod ille postulat, benignissimē pollicetur: assumēsq; hominē ad pontificē ducit. ille magna cū lætitia (nō secus quàm ouem perditā) in humeris uirū suscipiens: primum quidem secretius ex corde gratias agit: tum in orantis quoq; habitum sternitur, adoratq; supplex, atq; ueneratur summum illud beneficūq; principium, à quo & uocanda uocantur, & saluanda saluantur. Deinde sacros omnes gradus ut sibi cooperentur, ac pro salute uiri simul congaudeant, agantq; diuinę clementiæ gratias, in sanctam ecclesiam cogit. atq; initio quidem hymnum aliquem sacris libris insertum, simul cum omnibus ecclesiæ ordinibus canit. Post hæc deosculatis sanctis altaribus, ad uirum astantem proficiscitur: percontaturq; ab eo quidnā uolens eò uenerit. Illo autē (iuxta quod à susceptore suo fuerat edoctus) impietas

impietatem & ueri boni ignorantiam accusante, ac diuinæ uitæ opere tam diu se fuisse destitutum ingemiscente, atq; orante ut eius sacratissimo munere ac prece, deo diuinisq; mysterijs frui mereatur: cōtestatur ei oportere ex integro, toto corde accedere ad deum per cuncta perfectum, & immaculatū. Tum diuinæ quoque conuersationis ac uitæ, illi explicans rationem: an ita uelit deinceps uiuere sciscitatur. Quod ubi ille pollicitus fuerit, imponit eius capiti manum, consignansq; illum sacerdotibus, mandat ut uirum susceptoremq; describāt. Postea uero quàm illi descripsere, sacram effundit precem quam cum omnis secum ecclesia terminauerit, discingit quidē ipsum, ac ministro- rum manibus exiit. Deinde occidentem uersus illum statuens: intendentem, manusq; impingentem ad eandem regionem conuersas, insufflare illum ter satanam iubet, ac præterea abrenuntiationem profiteri. Et cum post trinā abrenuntiationis contestationem tertio se ille abrenūtiare professus fuerit, ad orientem illum traducit: aspicientēq; in cœlum atq; intendentem manus: Christo sacriscq; omnibus traditis consentire iubet. Posteaquam uero & hoc ille fecerit: rursus ter illum profiteri monet. trina uero ea confessione peracta, rursus ille orans benedi

benedicit, eiꝫ manus imponit. Et cum illum
 ministri perfecte exuerint, deferunt sacerdotes
 sanctum unctionis oleum: at uero pontifex tri-
 no crucis sanctæ signaculo unctionem incho-
 ans, inungendū iam sacerdotibus toto corpo-
 re hominē tradit, ipse ad adoptionis matrem
 proficiscitur, eiusꝫ aquas sancta prece & inuo-
 catione sanctificās, terꝫ in eas ad crucis effigi-
 em sanctissimum fundens unguentum, illasꝫ
 hoc ritu perficiens, terꝫ ad numerum sacræ
 effusionis carmen (quod prophetae deo pleni,
 diuinitusꝫ afflati cecinere) pronuntiās semel
 scilicet per singulos sancti unguinis iactus, iu-
 bet afferrī hominem, & cum illum, eiusꝫ su-
 sceptorem quispiam sacerdotū ex descriptio-
 ne celsa uoce predicauerit, ille quidem à sacer-
 dotibus se tenentibus in aquā ducitur ad pon-
 tificis manū. Pontifex autem supernè astans,
 cum rursus per aquas sub pontificis manu sa-
 cerdotes, eius qui initiatur inclamauerint no-
 men, ter illum pontifex mergit. hac trina illius
 mersione, & emersione, tres beatitudinis diui-
 ne personas inclamans. Assumentes autem il-
 lum sacerdotes, susceptori, suiꝫ accessus du-
 ci consignant: & unā cum ipso illum, uestem
 baptisati munditiæ congruam induunt: sicꝫ
 indutum rursus ad pontificem duent. Ille di-
 uino ac

uino ac deifico prorsus ungento uirum si-
gnans, sacratissimæ communionis partici-
pem facit. Is ita peractis exteriori ex munere,
suocq; ad sequentia & secunda progressu, rur-
sus ad prima & potiora speculanda sustollitur.
ut qui nullo tempore, nullo modo ad aliena
ulla quàm sola ad munera sua conuertitur: sed
à diuinis ad diuina continenter ac semper di-
uino spiritu, diuinaq; ratione transfertur.

Spiritalis intelligentia, contemplatio,

sanctaq; anagoge.

ISTA quidem ueluti insignis, sanctæ, ac
diuinæ regenerationis consummatio est.
Quæ profectò nihil habet in se indecens,
nihil uel ex ipsis carnalibus imaginibus fœ-
dum, sed assunt illi dignissimè intelligentiæ
signa naturalibus & humanis ac decentissi-
mis speculis infirmata. Quid enim illi dignita-
tis defuisse uideatur, etiam si mysteriorum di-
uinior ratio fileatur: cum & persuasione cer-
ta, & diuinis eloquijs eius qui accedit uitæ o-
ptimum statum sacratius moliatur, totiusque
simul uitiositatis emundationem, diuiniore
re ac uirtutibus dedito uitæ genere succe-
dente denuntiat: ut naturali aquæ expurga-
tione dum corpora diluuntur, uitia quoque
mundata credantur. Hac ergo ratione, & si ni-
hil sacra-

nil sacratius haberet mysteriorum significati-
ua traditio: nihil puto haberet foeditatis. quip-
pe cum & rectoris uitæ magisterium præfe-
rat: & totius uitiosæ conuersationis ablutio-
nem integrã, corpore naturaliter aquis omni-
no purgato, significet. Sed sit illa planè rudi-
bus introductio salutaris: quæ & sacratiora
quibus deo iungimur, quantum fas est, à mul-
titudine dirimat, & in partes distributis ordi-
nibus: cuiq; pro captu suo congruum submi-
nistret ad altiora successum.

Nos autem sacris ascensibus uisibilium re-
rum aspicientes initia, ubi ea sacratiore modo
didicerimus, sciemus quenam exemplaria for-
mæ huiusmodi, & quæ inuisibilia imagines
istæ significant. sunt enim, ut in libro de intelli-
gibilibus & sensibilibus aperte docuimus, ui-
sibilia sacramenta intelligibiliũ imagines quæ-
dam, quibus ad ea recto itinere ducimur. Por-
rò intelligibilia uisibilium sacramentorũ ini-
tium sunt atq; scientia. dicimus igitur esse diui-
næ beatitudinis bonitatem. cui cum semper
assint per eadem & eodem modo suæ lucis be-
nefici radij, eos in omnia spiritalia lumina af-
fatim explicantem.

Siue itaq; motu proprio ab intelligibili lumi-
ne spiritalis natura libertate arbitrij donata di-
scedat

scedat, insitas sibi naturaliter uires, quibus illi luminari ualeat, amore nequitiae claudens, lucis excidit gratia: quum praesens illa nequaquam discedat, sed caecutienti suffulgeat, aduersantique ui summæ benignitatis occurrat: siue indulti sibi modicè luminis terminos transilire nitatur, atque ad excellentioris quam imbecillitas oculorum suorum ferre possit, lucis radios intendere aduersos conetur obtutus: lux quidem illa nihil praeter lucis operabitur munus. Cæterum illa dum perfectioribus imperfectè intendit, non modo quæ nihil ad se pertinent nequaquam attinget: uerum ea quoque lucis mediocritate qua capere potuisset, proteruè superbiens, ac de se magnum sapiens excidet: diuina tamen, ut diximus, lux, spiritalibus semper oculis benignissime patet: licetque haurire praesentem, ac paratissimam semper sua munera, diuina dignatione uolentibus tradere.

Ad huius æternæ lucis effigiem atque imitationem, diuinus formatur antistes, atque doctrinæ suæ cœlestis perlucidos radios super omnes affatim fundit: accedentem semper ad diuinæ bonitatis imaginem illuminare paratus. Non autem inuidia ulla tangitur: neque ad prioris erroris aut defectiōis culpam ira infausta & immoderata mouetur, sed ad dei exemplar accedentibus

cedentibus semper doctrinae coelestis fulgorem pontificaliter explicat, maxime cum dignitate atque ordine singulis pro modo atque captu suo diuini sermonis iubar impartiens.

At siquidem sacri ordinis atque constantiae deus principium est (per quam seipsas diuine mentes noscunt) ad propriam naturae suae speculationem scientiamque recurrens, in principio quidem quisnam ipse sit intuebitur, istudque primum ex illa consideratione ad agnitionis lumen sacrum accipiet munus. Porro qui sua omnia oculis omni perturbatione liberis diligenter inspexerit, profundas quidem effugiet ignorantiae tenebras.

Verum perfectissimae illius coniunctionis participationisque diuinae rudis adhuc & ignarus existens, ipse non statim ex seipso continenter hanc cupiet, uerum sensim ac per gradus: ad priora semper & digniora atque excellentiora conscendet, sicque perfectus, ad supremum illum tandem diuinumque ordinem gradu proficiente subuehetur.

Huius honestissimi atque augustissimi ordinis imago est accedentis uerecundia, suorumque omnium cauta scientia: qui hominem ducem inquirat, per quem recto itinere ad pontificem eat, hunc ita accedentem diuina maiestas
in sui

in sui consortium intus admittit: eiq; lucem suam perinde ac signum aliquod tradit, sanctum efficiens & sanctorū sortis ordinisq; participē. Hoc autem significat id signū quod accedenti pōtifex primo largitur, salutarisq; illa descriptio sacerdotum, per quam ille saluandis inferitur. Neq; ille modò, uerum & susceptor eius sacris monumentis inscribitur: utpote uiuifici ad ueritatē itineris dux, atq; ille quidem quod amator ueritatis uerus fuerit, ducemq; pium secutus sit: hic autē quod ductu diuinitus instituto, sequentem data manu sine errore prouexerit. Atqui fas non est, ut quis eorum quæ sibi sunt omnino aduersa, unā simulq; participes fiat: neq; is qui illius (quod unū est) consortium aliquod ceperit diuiduas habeat uitas: siquidem unius quam cepit participationem firmam inconcussamq; custodiat, cæterum eiusmodi eo in statu esse diuinā: ut nullis affectibus, qui unum illud diuidant atque discindant, ullo pacto uiolabilis sit, quod profectò significat signorum illa sacrosancta traditio, quæ accedentem ueluti priori exuit uita, & ad extremos usq; illam affectus expolians, nudum illum discalceatumq; constituit ad occidentem conuersum, & impulsione manuum obscure militiæ consortia renuentem,

b

z

atq; indu

atq; indutum sibi dissimilitudinis statum uelut exuffiantem, profitentemq; ijs ex integro abrenuntiare quæ deo contraria sunt. Sic exutum penitus affectibus, uitiosis, atq; his inuolabilem factum, ad orientem sancta traditio transfert statum per id atq; prospectum diuini luminis purissimum fore: ijs qui perfectæ uitia effugerint innuens, sanctamq; illius professionem, qua unus effectus ad unum prorsus aspirante uoto consentit, uerissime sulcipit.

Sed enim omnibus liquet, ut puto, qui sacra didicerunt, ut perpetua in unum illud constantissimamq; intentione, dum contraria omnino mortificantur atq; abolentur, constantem illum atq; immutabilem diuini habitus statum intellectualia capiunt. Neq; enim solum à uitiositate omni discedere necesse est: uerum masculo quoq; uigore ad omnem ipsius perniciosam subreptionem inflexum interitumq; durare, & nunq; sacro ueritatis amore satiari, nunq; illum consenescere ulla ratione permittere; cæterum id pro uiribus eniti: ut ad perfectiora diuinitatis haurienda perpetua semper intentione feramur

Cernis nempe harum rerum diligentes imagines, in ijs quæ pontificali geruntur officio. Diuinus namq; pontifex sacre unctionis inchoat munus: sacerdotes autem post ipsum unctionis offi-

cium peragunt, ita inūctum ad sacra certamina in figura euocantes: in quibus sub editore munerū Christo constitutus, ipse sanè certantibus præmia proponit ut deus: leges autem certaminis tulit ut sapiens, præmiacq; uincentibus decora constituit ipse pulcherrimus, & quod est profectò diuinius, ipse ut summè bonus & clemēs in suis bellatoribus uincit, dum in illis habitans, pro ipsorum salute ac uictoria aduersus mortis & corruptionis imperium pugnat. Certamina quidem ut diuina is qui initiatur aggredietur gaudens: perseverabitq; in sapientis sacratissimis legibus, earumq; iure uiuens, sine ulla earum præuaricatione pugnet: præmiorum cœlestium spe firmissima felix, & sub præstantissimo certaminis domino ac duce constitutus: innitens autem sacris uestigijs primoris athletæ, quæ ille sola bonitate calcauit dei imitatione pugnando, actiones & substantias sibi ne in deum transeat aduersantes deuincit ac superat, Christoq; in baptismo, ut mysticè dixerim, puncto commoritur. Et mihi, quæso, sapienter attende, quàm sacramenta proprijs inuoluta sunt signis: quia enim in nobis mors est non substantiæ abolitio, ut quibusdam uisum est, sed cōiunctarum rerum separatio, ad id quod nobis obscurum

b s est atq;

est, atque inuisibile ducens, animam quidem quasi priuatione corporis euanidam disparentemq; effectam, corpus autem ut humo abditum, aut iuxta aliam quandam corporalium immutationum humana ex specie exterminatum proprie & conuenientissime, mersio illa qua totus homo aquis operitur, ad imaginem mortis ac sepulture informis accipitur. Eum igitur qui sacro fonte renascitur, sacrosancta mysteria docent trina illa lauacri mersione, & emersione diuinam triduanę sepulture Iesu autoris uitę mortem imitari, quantum attingere homines ad dei imitationem possunt. In quo ut sese habet diuini eloquię plena mysterij & occulta traditio, nihil mundi princeps inuenit.

Deinceps ita initiatum, candentes induunt uestes, dum enim, uirili atque ad dei imaginem formata constantia nullis perturbationibus cedimus, & ad unum illud intentissima deuotione flagramus, id quod fuerat turpe componitur, & quod sine specie formę gratiam sumit, ac lucentis uitę fulgore euadit prorsus illustre.

Enimvero illa perficiens unctio facit ita perfectum: fragrantia suauissimi odoris insignem; quippe diuinę generationis sacrosancta perfe-

cta perfectio, diuino spiritui quæ fuerint perfecta coniungit. Porro aduentum illum secretissimum spiritus qui intelligibiliter odore suaui fragrantis facit ac perficit) cum sit prorsus ineffabilis, illis spiritualiter intelligendum dimitto qui diuini spiritus sanctam ac deificam societatem in anima sua percipere meruerunt.

In fine autem omnium pontifex ita perfectum ad sacratissimam eucharistiam uocat, atque consummantium illi sacramentorum communionem deificam tradit.

ED eugè quoniam huius pulchrè sacra-
nè ac tēpestiue meminimus, quam
profecio negligenter omittere, seu
sacramenta quæuis alia ante eam
laudare fas mihi omnino non fuerit: est enim
iuxta inclitum præceptorem nostrum sacra-
mentorum consummatio. Operæpretium igitur
est prius exponere, & eius ueluti corporalia
lineamenta describere: tum uero ubi
eam ex autoritate scripturæ sacerdotali-
q; institutione didicerimus, ad illius contemplan-
dam sacratissimam dignitatem diuino spiri-
tu subuehi.

Ac primum quidem illud piè inspiciendum:
cuius rei gratia quod alijs quoq; uenerandis

b

4

diuinisq;

diuinisq; mysterijs commune uocabulum est,
 huic præ cæteris præcipue ac peculiariter ap-
 plicetur, ut singulariter communio siue socie-
 tas & synaxis, siue collectio dicatur. Nempe e-
 nim & unaquæq; sacramentalis institutio id
 agit, ut nostras uitas in plura diuisas in unicū
 illum statum (quo deo iungimur) colligat, di-
 uidorumq; nostrorū diuina collectione, no-
 bis eius quod uere unum est societatem, unita-
 temq; indiuiduam largiatur: dicimus ergo cæ-
 tera sacrarum rerum signa, quorum nobis so-
 cietas indulgetur, huius diuinis profectō con-
 summātibusq; muneribus perfici. Neq; enim
 ferme fas est sacerdotalis muneris mysterium
 aliquod peragi: nisi diuinū istud eucharistiæ,
 augustissimumq; sacramētum compleat, quæ
 singula cum peraguntur & eius qui perficitur
 collectionem ad unum illud unicum sacrati-
 us operetur: & diuinitus indulto sacramen-
 torum cœlestium munere ipsius ad deum con-
 fortiū peragat atq; perficiat. Si igitur unum-
 quodq; sacerdotale mysterium ex se imperfe-
 ctum, nostram ad unum illud communionem
 collectionemq; nō perficit, ac per id quod per-
 ficiendi uim non habet, ferme etiam nomen
 amittit, finis autem ac principalis omnium ra-
 tio in eo est, diuinorum mysteriorū is qui per-
 ficitur

ficitur particeps fiat; merito sacerdotalis sacro-
sancta prudentia ex rerum effectu proprium il-
li, uerumq; cognomen inuenit. Sic igitur & sa-
crum dignæ generationis sacramentum, quia
primi luminis consortium tradidit, omniumq;
diuinarum illustrationum principium est: ex
effectu ipso uerissimo illud illuminationis co-
gnomine prædicamus: & si enim alijs quoq;
sacerdotalibus sacramentis commune est,
ijs qui perficiuntur sacri luminis consortium
dare: istud tamen in primis mihi uidendi præ-
stitit munus, ipsiusq; principali maxime lumi-
ne ad alia inspicienda sacramenta lucis grati-
am cepi. Verum his generaliter præmissis di-
ligentius intendamus, inspiciamusq; per sin-
gula mysterij sanctissimi ritum, exactissimamq;
confectionem, & quid spiritualiter signet inda-
gare pergamus.

Mysterium synaxeos siue communionis.

ITaq; pontifex quidē ubi orationē sanctam
supra diuinum altare peregit, ex ipso incen-
sum adolere inchoans, omnem phani ambi-
tum circuit, demum ad sanctum altare iterum
rediens, psalmorum incipit melos, concinen-
tibus secum sacra carmina omnibus eccle-
siastici ordinis gradibus: deinde ministrorum
officio sancta scripturarum lectio suo ordine
b s recitatur

recitatur. Post hæc extra delubrum catechumeni fiunt, & cum ipsis energumeni, & hi quoque qui in pœnitentia sunt, manent autē intus soli qui diuina spectare merentur, atq; percipere. Porro ministrorum alij quidem pro clausis templi foribus astant: alij proprij aliquid muneris agunt. Qui uero ipsius ordinis præcipui sunt, unà cum sacerdotibus sanctum panem & benedictionis calicē, sacrosanctis altaribus imponunt, cum antè præcesserit ab omni clero uniuersalis laus atq; confessio. Ad hæc uenerādus antistes orationem sanctissimam peragens pacem sanctam omnibus nuntiat, & cū se mutuo omnes salutauerint, mystica sanctorum recitatio fit: ubi uero manus tum antistestum sacerdotes aqua lauerūt, pontifex ad medium diuini assistit altaris, circumstant autem soli cum sacerdotibus electi quicq; ex ministrorum numero. At uero pontifex cum diuina munera laude profecutus fuerit, sacrosancta & augustissima mysteria conficit, & quæ ante laudauerat uenerandis operta atq; abdita signis: in conspectum agit, diuinaq; munera reuerenter ostendens, ad sacram illorum communionem & ipsæ conuertitur & reliquos ut communicent hortatur. Sumpta demum atque omnibus tradita communionē diuina, gratias

gratias referens finē mysterijs imponit: ac mul-
ti quidem sola in signa diuina prospiciunt, ip-
se autem semper diuino spiritu ad excelsa si-
gnorum initia fœlicibus & intelligibilibus in-
tuenda luminibus pontificia dignitate ac me-
rito munditiæq; singulari diuini capaciorisq;
sensus attollitur.

Speculatio.

A Ge itaq; fili honestissime post imagines
rerum ad ipsam quoque primitiuorum
exemplarium ueritatem profectò diuina-
nam deinceps contuendam ueniamus. Illud
ante omnia ijs qui adhuc rudes imbuuntur
pro conuenienti illorum usu ac solatio dixe-
rim, quòd ne ipsa quoque uaria signorum &
sancta compositio illis stolidam seu inutilis est,
neq; solis in exterioribus figitur signis. Nan-
que sacratissima scripturarum cantica, & les-
ciones, integerrimæ illis uitæ magisterium
dicant & (quod ordine præit) exactissimam
malitiæ totius ac perniciosissimæ uitiositatis
emundationem docent. At uero illa augusti-
or unius eiusdemq; & panis & calicis com-
munis, pacificaq; communio, concordia il-
lis ut fratribus una educatis diuinas statuit le-
ges, atque coenæ illius sacratissimæ (ex qua si-
gna ista sumpsere p rincipium) sacram memo-
riam re-

riam renouat, in qua & autor ipse signorum, eum (qui secum non pie neque concorditer sacra in coena perceperat) a contubernaliū sorte iustissime separat: probabili simul ac diuina ratione nos admonens, ut uerus ille ad sacra percipiēda & congruo captu firmatus accessus id accedentibus tribuit: ut ex communione diuina ad dei similitudinem atque consortiū transeant. Hæc igitur (ut diximus) ad ipsas aditorum ualuas honestissime picta rudibus adhuc respiciēda linquentes (neque enim altiora capiūt) iuxta sacratissime synaxeos nostræ rationem ex causalibus ingrediamur ad causas, atque intelligibiliū (illustrate Iesu) decorā prorsus intelligentiā intueamur, ex qua primitiuorum exemplarium beatissima emicat pulchritudo. Sed o diuinum penitus sanctumque mysterium obducta tibi significantiū operimenta signorum dignanter aperiens: nobis palam atque aperte luceſce, nostrosque spirituales oculos singulari, & aperto tuæ lucis fulgore imple.

Oportet igitur nos ut reor nudata primi ac præcipui intelligentia signi, intra sacrosancta transire, diuinamque principalis huius signi speciem intueri: ac pontificem augustius cerne-
re à diuino altari usque ad phani nouissima cū
odoris

odoris suauitate pergentem, ac rursus ad altare ipsum consummandi sacrificij causa remeantē. Summa namq̄ illa atq̄ diuina maiestas, quæ super omnia est, & si bonitate diuina procedit, ut sacram sui cōmunionem accedētib⁹ tradat, non tamen extra substantialem atq̄ immobilem sui status crepidinem fit; cæterum omnibus qui diuinam præferunt speciem, singulis pro captu suo uim sui fulgoris impartit, in seipsa uerissime subsistens, atq̄ suam identitatem nunquam penitus deserens. Pari profectō ratione diuinum synaxeos uenerandumq̄ mysteriū, singulari licet ac simplici, collectoq̄ principio præditum sit, benignissime tamen in sacra signorum uarietate multiplex fit, pertingitq̄ ad omnem usq̄ sacerdotalis descriptionis imaginem. Sed enim unitatis ratione, ex his rursus ad propriam se colligit monadem, eosq̄ secum unū efficit, qui ad illud purgatiore intelligentia subuehuntur. Iuxta eundem igitur diuinum modum uenerandus præsul, & si functionis suæ singularem scientiam ad subiectos quoque diuinæ bonitatis imitatione deriuat, sanctorum ænigmatum uarietatibus utens, rursus tamen ut absolutus atque ab inferioribus liber, ad suum principium sine ulla sui imminutione reuertitur, peractocq̄ in
unum il

unum illud singulari ingressu suo spiritali, cernit puro lumine mysteriorum signorumque sacrorum liquidas ac unicas rationes; clementisq; illius ad inferiora & secunda processus, finem facit diuiniorem ad prima & principaliora reditum.

Porro psalmorum sancta modulatio, quæ omnibus fermè sacerdotibus mysterijs iungitur, & substantiæ ratione cohæret, summo omnium principaliq; mysterio deesse non debuit, omnis quidē scripturæ sanctę textus aut rerum substantiam ac distinctionē à deo conditam prædicat, aut legale sacerdotium, uiuendiq; denuntiat modum: aut fortes dei populo distributas, ac possessiones narrat: aut iudiciū sanctorum, aut sapientium regum, aut piorum sacerdotum sensum ac prudentiā celebrat: aut ueterum hominum inter uarios & multiplices tristem casus admirabilem constantiā, immobilem philosophiam eloquitur, siue agendæ uitæ sapientissima monita: siue diuinorum amorum dulcia carmina & diuinas effigies præfert: siue futurorum plenas doctrina salutari prædictiones enuntiat: siue diuina domini Iesu in humano corpore opera loquitur: siue discipulorum eius mores atque instituta diuinitus tradita & ad dei similitudinem imitando du

tando ducentia, sanctissimasq; doctrinas: siue arcanam illam ac mysticam omnino uisionem dilecti discipuli, diuinamq; domini Iesu & altissimam theologiam eis qui dñi fieri merentur exponit, eosq; per mysteria sacra & diuina sustollit atq; confirmat. Porro diuinorum carminum sacrosancta scriptura cum id præcipue intendat, ut omnia dei eloquia, operationesq; concelebret, sacratissimeq; uitam instituentium uirorum uerba simul atq; opera laudet, diuina uniuersaliter canit atque exponit ad omnia sacerdotalia sacramenta suscipienda atque tradenda, eis habitum aptissimum inserens, qui illam pie dignisq; affectibus promunt.

Cum igitur huiusmodi hymnorum modulatio quæ sacra omnia continet, animales habitus nostros congrua dispositione præparauerit ad ea quæ paulo post sunt celebranda mysteria, diuinorumq; carminum concentu atq; consensu, unicam illam ad diuina & ad semetipsos atq; ad alterutrum consensionem & concordiam, quasi una concordi & consona sacrarum rerum chorea, instituerit, ea quæ in psalmorum modulatione spiritali concisiora sunt atq; adumbrata magis pluribus manifestioribusq; figuris ac recitationibus sacratissima di-

simam diuinarum scripturarum lectione dilatantur. In his si quis pie intendat uniformem ac unicam cōspirationem, admirabitur, quàm scilicet unus ac diuinus spiritus mouerit, unde consequenter & ex ordine post antiquioris traditionis lectionem, testamētum nouum recitatur, illud, ut reor, diuino, pontificaliōq; significante ordine, ut uetus illud quidem instrumentum diuina Iesu opera futura præcinnuerit: nouum uero facta prædicauerit: atq; illud quidem ueritatē imaginibus texerit: præsentem uero istud ostenderit: illius enim prædictionum ueritatem: huius effectus aperit & credi fecit, estq; diuinæ locutionis, operatio diuina complementum.

Harum rerum hi qui sacramentorum cœlestiū omnino rudes sunt, ne ipsas quidem imagines cernūt: salutari diuinæ generationis institutione se imbui peruicaci cōtentione renuentes, & contra scripturæ sacre monita in perniciem suā ita pronuntiant: Vias tuas scire nolo. Porro catechumenos & energumenos & eos qui in poenitētia sunt, sacrosancta sacerdotalis institutio psalmodiā quidem piam & diuinam sanctarum scripturarum lectionem audire permittit: ad ea uero quæ deinceps in hostiæ salutaris oblatione geruntur contuenda, non hos

non hos planè sed perfectos & tantę rei dignorum admittit obtutus: est enim diuinus sacer ordo sanctę iustitię plenus, & unicuiq; pro meritis digna salubriter diuidit, congruam singulis diuinarum rerum participationem (iuxta illorũ modum & rationem) suo tempore sacratius largiēs. Extremus igitur catechumenis ordo tribuitur: sunt enim nullius perficientis mysterij participes aut eruditi, carentq; diuine formationis pia substantia, patrumq; adhuc solis fouentur eloquijs, formisq; uiuificis ad diuinam illam uitę ac lucis autorem & beatam quę ex diuina regeneratione prouenit, effinguntur uitam. Quemadmodum igitur carnales infantes prius quàm perficiantur atq; formentur, si cura sua destituantur, & absq; obstetricũ manibus excidant, ut abortiui, & emortui casum illum ingenitum & uita luceq; carentem in terra habituri sunt.

Necq; profecto quispiam rectę sentiens dixerit ad id quod ipse uidetur intendēs, in lucem illos è tenebris uentris emergere: obijciat enim perita corporum seruatrix medicina: lucem in ijs solũ operari quę lucis capacia sint: ita & sanctarum rerum sapientissima disciplina, rudes primo atq; informes animos in cunabulis fidei & tenero alimento sermonum
 e dei, qui

dei, quibus & illuminandi & uiuificandi uis adest, curat, fouet, ac nutrit, ubi uero illorum substantiã ad id perfectionis adduxerit ut ad diuinam regenerationem idonei sint, tum deum suo ordine salubriter illis consortium ad ea quæ sunt lucis ac perfectionis indulget.

Nunc uero ueluti ab imperfectis perfecta secernit unã & sacramentorũ ordinatissimę dispositionis, & catechumenorũ educationis ac uitæ, iuxta sacerdotalis functionis diuinũ ordinem curã ac prouidentia gerens. Porro energumenum qui scilicet uexatur à spiritibus immundis multitudo insyncera quidẽ et ipsa est: secũdo tamẽ atq; altiore gradu catechumenus eminet: neq; enim quod sacratissimorũ mysteriorũ participationem aliquã habuit (iudicio meo) equandũ illi est quod horũ omnino rude est, nulliq; diuinarũ rerum unquã penitus cõmunicauit: præterea illis quoq; energumeni superiores sunt, qui contrarijs aut uoluptatibus, fœdisq; libidinibus aut perturbatiõibus obnoxij sunt. Quippe & illi sacratissimis rebus et aspiciẽdis & sumẽdis arcetur, & meritò id quidem. si enim id uerũ est qui se deo omnino deuouit uir, qui dignissimẽ diuinis participãdis admittitur, qui quantũ fas homini est ad summam peruectus est diuinæ imitationis effigiẽ

idc; conse

isti igitur & quidem rectius quam illi, ministri
 officio, & uoce se parentur. Neque enim fas eis
 est alterius cuiuslibet sacrae rei esse participes:
 quam eloquiorum dei, quorum magisterio
 possint ad meliorem conuerti frugem. Nam si di
uinorum ueneranda illa, altissimaque celebratio,
 eos quoque qui in poenitentia sunt (quanquam
 sui fuerint aliquando participes) respuit, eum
 qui per omnia consummatam uirtutis, sanctita
 tisque non fuerit nequaquam admittens: ita fer
 me castissime pronuntiare uidetur: ego ihs eti
 am qui ad supremum diuinae imitationis cul
men imperfectionis suae gratia non assurgunt,
 neque uisibilis neque communicabilis sum. Ar
cet enim purissima illa & sincera per omnia
 uox, eos quoque qui diuina digne sumentibus
 munera coniungi coniectique non possunt: lon
 ge profectio magis prophana & impura illorum
 turba erit, qui passibiliter iactandos se foedis
 uoluptatibus praestant, & ab aspectu omni, &
 communione sacramentorum prorsus aliena.
 Vbi uero diuino excessere phano & excel
 lentiore meritis suis sacrificio amoti sunt, sa
 cramentorum omnino rudes & necdum initia
 ti, ac praeterea qui a sacratione uite defecerunt:
 tertioque demum loco non qui ob ignauiam suam
 aduersantium spirituum terroribus uisisque agi
 tantur,

tantur, quippe qui per constantem ac firmissimum ad diuina consensum nequaquam ad statum illum planè efficacem peruenerint, quo à diuino habitu conuelli moueriq; non possint: deinceps illi etiam qui licet à contraria uita discesserint, nondum tamè imaginum ipsius habitu altius impresso caruere, & necdum amore diuino atq; purissimo purgati sunt. Post hos autem & illi qui usquequaq; ad unius effigiem non peruenerunt, atq; ut legis utar uerbis, immaculati omnino incōtaminatiq; nō sunt.

Tum uero castissimi sacratissimorū signorum ministri & studiosissimi spectatores sacro sancta mysteria digna cum ueneratione conuementes, beneficum illud principium, ac totius indultorem bonitatis catholica laudatione cōcelebrant: ex quo salutaria nobis signa monstrata sunt, quibus ut ij qui iniantur in deum transeant sacratius fit: hunc autem hymnum alij laudationem, alij religionis symbolum uocant, alij diuinius (ut mihi quidem uidetur) pontificalem gratiarum actionem, ut quæ omnia diuinitus in nos emanantia sacra dona contineat. Videtur namq; mihi omnium quæ laudantur à nobis diuinorū operum circa nostram ratio & causa uersari, dum substantiam quidem nostram atq; uitam ad boni sistit effigiem, &

giem, & primitiuis illis uenustatibus diuinam in nobis speciem format, diuiniorisq; habitus & celsioris intelligentiæ participes efficit: insuper prouidēs ut nos qui per negligentiam nostram aut delictum, diuinis deserti atq; destituti muneribus sumus, paratis atq; ad id institutis bonis in antiquū statū dignitatēq; reuocet perfectaq; nostrorū assumptione exactissimā priorū munerum participationē tradat & tandem nobis dei diuinorūq; cōmunio largiatur.

In hunc aut modum ubi suprema illa dei & excellētissima benignitas laudata fuerit, operus quidem proponitur diuinus panis & benedictionis calix. Porro sacratissima cōsalutatio idcirco celebratur, sanctorumq; descripta nomina mysticē & modo supramundano prædicatur, quòd fas non sit eos ad unum colligi, atq; unius illius pacifica coniunctione frui, eiusq; participes fieri, qui aduersum se ipsos dissident atq; diuisi sunt. Nam si unius contemplatione ac scientia illuminati, unice illi ac diuinæ nos ad se cogenti luci iungi, unumq; effici cum illa studeremus, nunquā profectò in uarias diuiduasq; concupiscentias deici pateremur. Ex his nempe carnales ac passiuę aduersus eiusdem naturæ consortes, gignuntur inimicitia. Hanc itaq; (ut reor) unicam & uniformem

formem atq; indiuiduam uitā, sacra illa pacis cōciliatio sancit, simile in simili collocās, & diuina singulariaq; spectacula diuinis dirimens.

Enimvero sanctorū post pacē illā nominum prædicatio eos præconio attollit, qui piē sanctæq; uixerunt, & ad finē usq;, uirtutis uitam cōstanter nusquā ab ea deflectendo tenuerūt: nos quidem ad imitādum beatissimū illorum habitū, atq; ad diuina appetenda præmia prouocans ac ducens. Illos autem ueluti uiuentes prædicans, qui ut theologia ait, non mortificati, sed in diuinam penitus uitam ex morte translati sunt. Inspice autē ut sacris quoq; memorijs ascripti sunt: nēpe enim diuina memoria nō humano more (in phantasia eius partis ubi sedes est memoriæ) insinuamur, sed sacratiore quodam modo iuxta eam quā in deo intelligimus, ut ita dixerim, pretiosam & nunquā migrantē scientiā, eorū qui in dei imaginē excessere, atq; in deo cōsummata sunt. Nouit enim, ut ait scriptura, qui sunt eius, & pretiosa in cōspectu domini mors sanctorū eius. Quæ profectō sanctorū mors, pro cōsummata in sanctitate dicit̃ uita. Sed & illud quoq; sacratius intuere, q̃ impositis sancto altari uenerabilib. signis per quæ Christus signat̃ ac sumit̃, adest pro tinus: atq; incūctanter sanctorū descriptio

cōiunctionem eorum indiuiduam, unionēq̄
cum illo altissimam & sacratissimam indicās.

His autem eo quo diximus iure peractis, a-
stans corā signis sanctissimis pontifex, manus
lauat cum sacerdotum honestissimo ordine:
quòd quidem iuxta saluatoris eloquiū, is qui
lotus est nulla alia nisi tantū summitatū extre-
mitatūue suarū lotionē indigeat, quā profectō
supremā munditiā illud cōsequitur, ut castissi-
mo in habitu diuinæ speciei cōstitutus, ad se-
quentia quoq̄ ad diuinæ bonitatis imaginem
prodeat, uinculis omnibus mortaliū affectio-
num liber atque expeditus, ut qui in unius o-
mnino trāsierit speciem, & dum ad unum rur-
sus singulari illo, paucisq̄ cognito modo con-
uertitur, immaculatam eam conuersionem fa-
ciet atq̄ illibatam: quippe qui diuinam pleni-
tudinem, integritatemq̄ custodiat, & dudum
lauacrum illud in ueteri præfigurabat lege (ut
in libro de legali sacerdotio diximus) & mo-
do in pontifice ac sacerdotibus hæc ablutio
manuum signat. Eos enim qui ad sacramenta
cœlestia cōficienda procedunt, ea oportet es-
se munditia ut ipsas quoque animæ extremas
imagines purgatas habeant, sicq̄ ad referen-
da mysteria (quanta fas est) similitudine puri-
tatis accedere. Ita enim liquidiore diuinæ ap-
paritionis

paritionis luce cingentur, eximīs illis altissimisq; fulgoribus in specula ad sui similitudinem lucētia uberius atq; limpidius proprium immittenbus iubar.

Enimvero pontificis illa sacerdotumq; exactissima & ad summa usq; siue extrema ablutio, corā signis sacratissimis, agitur ut ostendatur sub Christo nos arbitro degere, cunctas nostras secretissimas cogitationes inspectate.

Vbi uero suprema illa expiatio ipsius patulis & cuncta spectantibus oculis & iustissimis incorruptisq; inclinationibus probata precessit, tūc iam diuini pontifex iungitur, exactaq; diuinorum operum laude, ueneranda mysteria conficit atq; in conspectum agit.

Quænam uero esse diuina in nos opera existimemus, deinceps exponēdum pro uiribus. Neq; enim laudare omnia sufficio equidem, nedum aperte scire aliosq; docere. Quæ tamen à sanctissimis uiris iuxta sacrarum scripturarum fidem laudantur, atq; celebrantur, ea nos pro captu nostro dicemus, cum primam diuinam inspirationem in auxilium nostrum inuocauerimus.

Humanam naturam initio stolidè à diuinis beneficijs prolapsam, obnoxia passionibus uarijs uita suscepit, & mortis corruptibilis finis

lis finis. Quippe perniciofa illa à uera bonitate defectio & sacrae in paradiso legis praeruaricatio, eam (quæ sponte sua blandè mulcentibus atq; infestis aduersarij fraudibus cedens uitale excusserat iugum) ijs quæ sunt diuinis bonis contraria tradidit. Hinc iam miserabiliter æternitatē mortalitate mutauit, & quæ initiū corruptibilis generatiōis accperat, ad cōsentaneum principio finem iustissime præparauit. Sed & ab sublimiore uita propria uoluntate delapsa, & ad contraria extrema deuecta, immutationē tenuit uarijs perturbationibus subditam. Oberrans itaq; & à recto itinere ad eum qui ueraciter deus est tendente, auersa & perditis atq; maleficis subiecta turmis, minime aduertit se pro dijs & amicis infestis hostibus fuisse obsecutam. His uero illa inclementer pro suæ immanitatis libidine abutētibus, in id deuenerat ut substantiam suam miserabiliter periclitaretur amittere, atque omnino perire.

At uero diuinæ illius bonitatis infinita clementia, benignissime omnino prouidentiam nostri, ne sic quidē omisit, per seipsam operari, nostrorum omniū sine peccato ueraciter participes facta, nostræq; humilitati inserta, absq; cōfusione ulla & maculatione ueræ & integerrimæ diuinitatis suæ, cuius nobis confortiū (utpote iam

pote iam congeneis) largita est, suorumq; bonorum participes declarauit aduersariae potestatis, ut habet occulta traditio, imperio quod aduersum nos erat profligato, non uiribus ueluti praeualens, sed iuxta nobis traditum mystice eloquium in iudicio & iustitia. nostra uero in contrarium penitus clementissime transtulit: quippe qui animi nostri cecitate diuino impleuit, atq; opulentissimo lumine, deformitateq; diuinis exornauit, speciosissimisq; muneribus. Porro animae nostrae habitaculum in salutae perfecta iam labentis nostrae substantiae foedissimis passionibus, perniciosissq; inquinamentis liberauit, quo pacto mundo superiores euadamus insinuas, celestemq; nobis conuersionem sternens, per quam illi pro uiribus similes efficiamur.

Enimvero diuina ista imitatio quomodo nobis aliter obueniat, nisi memoria tam excellentium beneficiorum dei iugiter innouetur sacerdotalibus praedicationibus atq; mysterijs. Hoc enim facimus, ut sacra eloquia admonent in eius commemorationem. Hinc iam uenerandus antistes diuinis altaribus astans, sancta et diuina laudat Iesu opera, quae ineffabilis prouidentiae ratione in salutem generis nostri, uoluntate sanctissimi patris in spiritu sancto, ut eloquia diuina tradunt, consummauit. Peracta uero laude uenerandaq;

nerandaq̄ ipsorum & intelligibili speculatione spiritualibus inspecta luminibus: tum uero etiam ad sacra mysteria insignis celebranda progreditur, idq̄ ex traditione diuina.

Quocirca reuerenter similis & ex pontificali officio post sacras diuinorum operum laudes, quod hostiam salutarē (quæ supra ipsum est) licet se excusat ad ipsum primo decenter exclamans, tu dixisti, hoc facite in meam commemorationē deinde tanto ministerio ad imitationem dei instituto dignus fieri postulat, & similis ipsi Christo pro uiribus euadere, ut & sacramenta sancte conficiat, & caste distribu-at, & qui ad communionem accessuri sunt, dignæ participant, sicq̄ uenerandissima mysteria consumat, & laudata oculis subiicit, in signis sancte propositis.

Sane opertum panem & indiuiduum aperit in frustra concidens, & singularem calicem omnibus impartiens, unitatē signanter multipli-cat atq̄ distribuit, inq̄ his consummat cœleste mysterium. Vnum enim illud & simplex atq̄ secretum Iesu diuini uerbi nostræ humanitatis assumptione, ad compositum, atq̄ uisibile sine immutatione sui per summam clementiam benignitatemq̄ processit, societateq̄ nostram qua sibi iungeremur, beneficentissime excogita

excogitauit, nostra humilia diuinis suis excel-
 lentijs iungens: siquidem & nos illi tanquam
 membra corpori congruamus, & per uitæ syn-
 ceræ ac diuinæ similitudinem cōpaginemur,
 ne corruptentibus mortificati uitijs ad diui-
 na & sanissima membra incōgrui efficiamur,
 ut qui hærere eademq; uita uiuere nequaquã
 ualeremus. Oportet enim nos (si ad illius aspici-
 ramus societatem) diuinam ipsius in carne ui-
 tam intueri assidue, sanctamq; ipsius impec-
 cantiam imitando pro uiribus ad sacratiorem
 habitum, exactissimamq; recurrere intelligen-
 tiam: ita enim cōuenienter nobis societatem,
 ad simile consortium largietur: ita his quæ my-
 sticè fiunt pontifex signat, dum operta mu-
 nera in apertum ducit, ipsorumq; unitatem
 in plurima diuidit, & perfecta sacramento-
 rum ac distributorum, ad ea in quibus fiunt,
 insitione, socios eorum illos qui ea percepe-
 rint efficit. Describit enim in his fermè sensibi-
 liter in conspectum dans, Christum Iesum no-
 strum spiritalem (ut in imaginibus) uitam ex
 diuinitatis occulto, perfecta & inconfusa no-
 stræ mortalitatis assumptione, clementissime
 proprietatem ex nobis accepisse, atq; ad diuisi-
 bile nostrum sine immutatione sui, ex unitate
 naturali processisse, perq; hanc beneficam cle-
 mentiam

mentiam ad participationē sui, suorumq; bonorum inuitare genus humanum, si tamen ipse sacratissimæ inferamur uitæ, ipsam quantum fas est imitando, sicq; ueraciter consortes dei diuinorumq; participes efficiemur.

Sumptis uero traditisq; mysterijs sacris, in gratiarū actiones cū omni ecclesiæ sancta multitudinē desinit: enim uero participatio communionē præcedit, mysticamq; distributionē mysteriorū sancta perceptio: est enim hic diuinarum rerū decentissimus ordo, ut primus cō-

municet atq; impleatur sanctus præsul his que per illum distribuenda sunt cæteris diuinis donis, & sic alijs tradat. Quocirca & ij qui diuinis magisterijs, priusquam digna illis cōuersatione capaces effecti sint, abutuntur audacter impuri atq; à sacra lege extranei omnino censentur.

Vt enim in solis radijs tenuiores limpidioresq; substantiæ primæ influenti luce replentur, sicq; exuperantē lucē in subsequētes, solis uice trāsfundūt: ita nō sine periculo diuinis in

rebus quibusq; alijs se ducē prestare præsumit, qui non per omnia euaserit simillimus deo, & ab inspiratione, iudicioq; diuino fuerit gubernator declaratus. In his omnis sacerdotalis fun-

ctio pontificaliter cōgregata post diuina percepta mysteria, cum gratiarū actione desinit, ubi scilicet

ut scilicet diuinorum beneficiorū gratias pro modulo suo recognouit, atq; laudauit. Qui enim diuinorum exortes sunt, atq; omnino rudes nequaquā ad agendas gratias cōuertuntur, quamuis ex natura sua dignissima sunt gratiarum actione dona diuina, cæterū, ut dixi, cum neq; tunc diuinis muneribus aciem intendere uoluerint (quòd ad deteriora magis inclinarent) ingrati ad infinitas diuinorum beneficiorum gratias perstiterunt. Gustate, inquit, & uidete, profectò qui sacrosancta diuinarū rerum disciplina inicianur, permagnificas ipsarum recognoscent gratias, & excellentissimam illarum celsitudinem, ac magnitudinem participatione speculantes, cœlestia diuinitatis beneficia grate laudabunt.

De his quæ in unguento fiunt, & quæ in ipso consummantur.

HEC habuimus quæ de sanctissima synaxi diceremus, adeò pulchra spiritaliaq; spectacula, quæ nostrā ad unum, ut sæpe iam diximus, societate atq; collectionē pōtificialiter permouerent. Sed enim alia est huius finitima uenerāda cōfectiō unguētī, cōsecrationē eā uocāt præceptores nostri. huius itaq; partes cū iuxta sacras imagines suo perspexerimus ordine, sci

C: 4.um

ne: sic demum ad unum ipsius per partes sacris intelligentijs subuehemur.

Mysterium confectiois unguenti.

Vxta eundem synaxis modum, eorum qui necdum initiati sunt absoluuntur ordines, ubi scilicet præcessit pōtificis circum omnē phani ambitum redolens thure profectio, psal morumq; modulatio, & lectio scripturarum diuinarum: sumptum deinde unguētum pontifex sacris imponit altaribus, duodecim sacris alis circumtectum, resonātibus omnibus uoce sanctissima melos sacrum, quod diuinitus afflati prophetae didicerunt. Completaq; oratione super eo solenni in sanctissimis eorū quæ sacrantur, cōsummationibus, eo utitur ad omnem fermē sacerdotalis officij functionem.

Spiritualis sensus contemplatio.

VT autem in huiusmodi quoque consummate mysterio, sacratoria queramus intelligentiæ, per ea quæ in sacro unguento fiunt, illud reor exprimitur, quod in sanctis uiris obtectam esse oporteat sacram animi uirtutem atque fragrantiam: siquidem illis diuina semper uoce suggeritur, ne ad inanem gloriã (quando per uirtutis studia ad speciosas atq; odoratas secreti dei similitudines tendunt) ostentationi inseruiãt. Sūt enim intemeratę, secrete dei

cretæ dei, sensumq; excedentes odoratę pulchri-
 tudines, solisq; spiritalibus spiritaliter insinuã-
 tur, habereq; cupiunt similes in animabus atq;
 inuolabiles uirtutis imagines. Quippe diuinę
 uirtutis incorruptũ ac preclare expressum sigil-
 lum, ita demũ sibi format ac fingit imitatione
 prestanti, si à spiritali illa fragrãtiq; pulchritudi-
 ne nusquã deflectat obtutus; deniq; sicut in sen-
 sibilibus imaginibus si ad primitiuã speciem
 pictor constanter intendat, ita ut ad nihil aliud
 uisibile pertrahatur, aut in aliquo diuidatur se-
 cundum se, ipsum illum (quisquis est qui pin-
 gitur, si dicere liceat) duplicabit, ueritatemq; in
 similitudine, & archetypũ in imagine reddet,
 ac præter substantiæ differentiam, utrumq; in
 utroq; referet: ita & industrijs quibusq;, spiri-
 talibusq; pictoribus intentus ille ad fragrantẽ
 & occultam pulchritudinem, & nusquam de-
 clinans obtutus, id largietur, ut sine errore di-
 uinam in se imaginem exprimãt. Congruẽ igitur
 pictores diuini, mentem suam eminentissi-
 me ad odorũ, spiritalemq; decorem formãtes,
 nullam earum quæ in eis sunt diuinarum uir-
 tutum operantur (secundum euangeliũ) ut ui-
 deãtur ab hominibus, sed sacratius ueluti in i-
 magine sancti unguenti speculantur: sacratissi-
 ma quęq; ecclesiæ circum tecta. Quocirca ipsi
 quoq;

quoque uirtutis sacratiora & diuiniora intra animum dei imitatione & inscriptione sublimem sancte obtegentes, ad solam primitiuam intelligentiam aspiciunt. Neque enim dissimilia solum non uident, sed ne ipsi quidem ad illorum trahuntur aspectum. Ex quo profectio fit, ut congrue sibi nequaquam quae frustra uidentur, sed quae ueraciter sunt praecleara & iusta, fortius ament; neque eam gloriam aestiment, quam uulgo irrationabiliter beatam putant, sed bonum aut malum in seipsis ad dei aemulationem iudicantes, signa diuina sunt supremae illius augustiorisque fragrantiae, quae in seipsa odore ueraciter habens, ad id quod plurimum dissimiliter se habere uidetur nunquam conuertitur, ueris suis imaginibus nihil imprimens simulatum, nihil fictum.

Age uero iam quando pulchri omnino mysterij, quod totum pulchrum est, exteriorem in speximus decorem, sacratiorem ipsius pulchritudinem intueamur, ipsum in seipso sublatis uelaminibus inspicientes beatissimum aperte iubar emittere, nosque ea replere fragrantia quae spiritalibus operta non est. Neque enim uisibilis illa unguenti confectio, illis est inaccessa uel inuisibilis, qui circa antistitem sunt: sed contra ad illos quoque pertingens figensque intelligentiam eminentem, plurimis ab eis reuerenter obtegitur.

tegitur, sacerdotaliꝫ officio à turba dirimitur, quippe sacratissimorũ signorũ radius, diuinis uiris ut propinquis intelligibilis lucis pure ac continenter infulgēs, spiritaliaꝫ ipsorum adminicula (amoto tegmine) odore imbuens, ad id quod inferius est nō iam similiter prodit: cæterum ab ipsis utpote occultis inspectoribus intelligibilis lucis secretus, ne à dissimilibus quibusq; uioletur, sub pennatis opertionibus operitur, per quæ profectò sacra signa subiecti honestissimi ordines, ad sacram proportionem suam promouentur.

Est igitur, ut dixi, quod nunc laudatur à nobis, sacrosanctum mysterium eius ordinis atque uirtutis, ut sacerdotalia cuncta perficiat: atq; ideo sancti præceptores nostri istud quasi æquali ordine atq; officio sacro synaxeos coniungere mysterio, eisdem imaginibus ut plurimum & distinctionibus mysticis, & eloquijs subnixum sacris.

Et pōtificē quidē aspicias pari modo ex sacratiore loco præclarũ odorē ad sequētia sacra promouentē, redituꝫ ad eundē locũ suo edocentē diuinarũ rerũ participationē in omnibus quidē sacris promeritis fieri: uerũ ipsam neq; moueri ulla ratione nec minui, intra diuinæ crepidinis suæ pprietatē sine ulla mutatiōe perstantē.

d

2

Pari

Pari rursus ratione scripturarum cantica & lectiones, rudibus adhuc ad uitalem adoptionem obstetricum funguntur officio, conuersionemque efficiunt sacram, eorum qui agitantur a demonibus, contrariosque pauores tollunt, & male mulcētia uoluptatum, ab his qui pro imbecillitate sua arripiuntur, supremum diuini habitus sui atque uirtutis illis pro modo capacitatis suae insinuantes, qua scilicet uirtutis excellentia, terrebunt ipsi magis potestates aduersas, aliorumque curae praefecti erunt, atque ex imitatione dei, cum in nullo proprijs bonis efferantur, aduersus contrarios pauores non tantummodo habent uim efficacem, uerum etiam largiuntur. Porro his qui a deterioribus conuersi ad mentis rediere mundiciam, sacrum inserunt habitum, ne rursus manus uitij & nequitiae dent: quibus autem aliquid deest ad consummatam exactissimamque castimoniam eos excipiant; sanctos uero ad diuinas imagines subuehant, & earum contuitum atque consortium. Pascunt itidem exactissime sanctos beatissimis spiritalibusque spectaculis, implentes unicum ipsorum uno, atque unum facientes. Quid illud? Nonne et eos ordines qui non omnino mundi sunt, quos iam memorauimus, sine admixtione dimittit eodem quo synaxis modo, id quod nunc in manibus est sacram consumm-

cōsummansq; mysteriū, quod solis ac sanctis imaginibus cernitur, atq; à solis consummatae sanctitatis uiris continenter sacratissimis intelligentijs inspicitur, atq; conficitur: hæc itaq; à nobis iam sepius dicta, superfluum est, ut reor, eidem iterare sermonibus.

Ad ea igitur magis quæ sequuntur transeamus intueamurq; pontificem, alis duodecim circumtectum habentem sacrum unguentum, castissimamq; in eo perfectionem cōsummantem. Dicimus igitur unguenti compositionem collectionem esse quandam spirantium suauiter materialium, habentem in se affatim odoratas qualitates: cuius qui participes sunt, pro quantitate eius, quæ in illis fit, fragrantis participationis, odoris suauitate replentur.

Scimus autem augustissimum Iesum substantialiter odorum esse: intellectuale nostrum spiritalibus distributionibus diuina uoluptate replentem. Si enim carnalium odoramentorum perceptio suauiter fouet ac nutrit magna cum uoluptate narium nostrarum, iudicium modò illabefactum assit, atq; ad odores in commensione respondens, rationabiliter dixerit quispiam, spiritalis etiam uirtutes nostras nulla ratione ad deteriora urgentes, naturali uigore iudicij nostri secundum diui-

d s na

} næ operationis modos, congruamq̃ ad eum
 } animi conuersionem, ad perceptionem diuini
 } odoris euadere, & sacra uoluptate ac pabulo
 } diuiniore compleri. Ipsa itaque unguenti com-
 } positio mystica, ut ea interim formemus quæ
 } formam nequaquam admittunt, ipsum nobis
 } pingit Iesum principalem, scilicet, diuinorum
 } odorum opulentiam, sacris proportionibus
 } in augustissima quæq̃ spiritalium diuinos uapores
 } immittentem, in quibus spiritus suaui-
 } ter affecti, sacrisq̃ perceptionibus pleni, spiri-
 } tali utuntur alimonia, odoratis distributioni-
 } bus ad ipsorum intellectuale diuina participa-
 } tione subeuntibus.

} Liquet autem, ut reor, quòd superioribus
 } substantijs utpote diuiniorebus principalis fra-
 } grantiæ gratia propinquior est fermè, magisq̃
 } seipsam insinuat ac diffundit, in ipsarum liqui-
 } diffimam lucem & spiritalis uirtutis ualen-
 } tiam affatim inūdans ac multipliciter subiens.
 } Porro ad inferiora spiritalium, neque ita capa-
 } cia, supremam illam speculationem ac partici-
 } pationem immaculatè occulens, uaporibus
 } pro modo participantium congruis in com-
 } mensuratione diuina distribuitur. Sanctorum
 } itaque Seraphin ordo cœlestibus, sanctissi-
 } misq̃ substantijs adeò eminens, in alis duode-
 } cim

eim circa Iesum firmiter stare describitur, beatissimisq; illius speculationibus pro uiribus defigere obtutus, ac distributione spiritali in castissimis susceptionibus sacratius imbui, laudatissimamq; theologiam, ut carnaliter dixerim, linguis nunquam tacentibus exclamare.

Sacra enim cœlestium spirituum scientia, & infatigabilis est, & nunquam deficientem diuinum habet amorem, omniq; malitiæ & obliuione superior est, unde clamor ille nunquam quiescens designat, ut reor equidem, sempiternam illorum & nusquam migrantem scientiam, & intelligentiam deo constantissime gratias agentem: sanctorum ergo Seraphin, incorporeas proprietates descriptas in sanctis literis, imaginibus spiritalia declarantes, in distinctionibus cœlestium ordinum puto diligenter inspeximus tuisq; spiritalibus subiecimus oculis.

Quia tamen nunc quoque qui pontificem reuerenter circumstant, ipsam illam nobis altissimam figurant distinctionem: breuiter modo itidem purgatissima acie illorum intueamur augustissimam lucem. Ipsorum itaque facies uaria, pedumq; multitudo signat (ut arbitror) perspicacissimam diuinis hauriendis fulgoribus proprietatem intelligentiamq; bo-

d 4 norum

norum, diuinorum semper mobilem & multa
 peragrantem. Porro tergemina alarum posi-
 tionem (ut sanctæ tradunt literæ) non sacratio-
 rem numerum signare arbitror (quod quibus-
 dam placuit) sed id potius, quod eius qui deo
 proximus est excellētioris ordinis, supremæq̃
 substātiæ absoluta penitus supermundana pri-
 ma & media atq̃ extrema sint, spiritales ipsius
 subuehētia diuinasq̃ uirtutes. Quocirca sacra-
 tissima scripturæ sanctæ sapientia pennarum
 describens fictionem, circa facies ipsorū & me-
 dia & pedes pennas imposuit, quod sint in to-
 tum pennata significās, & modis omnibus ad
 id quod uerè est potenti uirtute ferantur: quod
 si facies ac pedes uelant solisq̃ medijs alis euo-
 lant, intellige sacratius hunc ordinem tantum
 excellentem supremarum altissimarumq̃ sub-
 stantiarum celliora ac profundiora intelligen-
 tijs suis reuereri, medijsq̃ alis modicè ad dei
 speculationem ferri diuinis lancibus propriā
 subiiciendo uitam, à quibus ad sui notionem
 aptè promouetur. Quod autem propheta ait,
 clamabat alter ad alterum, illud, reor, insinuat
 quod diuinarum intelligentiarum suarum si-
 bi inuicem participationē sine inuidia tradūt.

Et hoc item nequaquam silebimus, quod
 Hebræorum linguæ plenæ significante cogno-
 mine

mine ex eo sanctissimas Seraphin substantias uocat, quòd per diuinam semperq̄ mobilem uitam ignescant & ferueant. Si igitur, ut aiunt, qui Hebræam linguam callent, altissimi Sera-
phin incendentes & calefacientes à theologia appellati sunt proprio planè & substantialem habitum suum signante nomine, sacri unguen-
ti (iuxta quod significatiua ipsius describit ima-
go) sursum agentes habent uirtutes, quæ ad ipsius expositionem efficaciorumq̄ uaporum distributionem euocent. Quæ enim sensum su-
perat odora substantia: ab ignitis purissimisq̄ spiritibus moueri in notitiam amat, sacratissi-
masq̄ inspirationes suas ñs qui sic illam excel-
lentiore modo euocant in opulentissimis di-
stributionibus donat.

Non ignorauit igitur altissimus supercœle-
stium substantiarum ordo, Iesum deum sum-
mum, ut sanctificaretur descendisse: sed eum
planè intelligit per diuinam ineffabilemq̄ cle-
mentiam sanctè ad nostra seipsum deiecisse,
atq̄ à patre, seq̄ ipso, ac sancto spiritu se hu-
mano more sanctificatum cernens, suum reco-
gnouit initium (in his quæ diuina uirtute ipse
operatur) substantiæ immutabilitate subni-
xum. Quocirca signorum sacrorum ueneran-
da traditio, Seraphin sancto, dum sacatur, cir-
cumponit

cumponit unguento, Christum indemutabilem sciens atque describens in uera & integra assumptione fragilitatis humanæ.

Et quod præterea diuinius est ad omnis sacre rei consecrationem utitur unguento diuino, aperte indicans sanctificantem eum qui sanctificatur iuxta scripture testimoniū, ut qui semper sibi ipsi similis atque idem sit, in omni diuine benignitatis operatione: idcirco & sacre regenerationis perficiens donum & gratia, unguenti sacratissima consummatione perficitur.

Vnde, ut reor, purgati quoque baptisterio unguentum iactibus in crucem formatis infundens pontifex, palam speculatiuis oculis indicat ad ipsam usque mortem per crucem, Iesum pro diuina generatione nostra, sacro ipso (& qui teneri a morte non posset) descensu, inferna penetrantem, eosque qui in morte ipsius, iuxta arcanum eloquiū baptizati essent, ex antiqua absorptione corruptentis mortis benignissime auellentem atque renouantem ad diuinam perpetuamque substantiam.

Sed & ipsi qui sacratissimo regenerationis mysterio consecratur aduentum sancti spiritus consummas inunctio largitur unguenti, sub significante, quantum arbitror, sacra descriptione signorum, ab ipso, qui propter nos in assumpta carne diuino spiritu sanctificatus est, immutabili substantialis

tialis

tialis deitatis habitu sanctissimū spiritum dari.

Et hoc item sacratius aduerte, q̄ diuini quoq̄ altaris cōsecrationē, sanctissimorū mysteriorū lex, sacratissimi unguenti castissimis infusionibus perficit. Est autē supercœlestis et supersubstantialis hęc diuina operatio, totius nostrę diuinitus indultæ sanctificationis initiū atq̄ substantia, & perficiēs uirtus: nam si sacratissimū altare nostrū Iesus est, diuina, scilicet, spiritūū sanctorū consecratio, in quo iuxta scripturæ si dem, sanctificati & mysticē holocausti instar incēsi, accessum habemus, purgatis luminibus ipsum profectō sanctissimū speculamur altare, in quo quæ fiunt cōsummātur & sanctificātur, ab ipso sacratissimo unguento perfectū. Sanctificat enim pro nobis semetipsum totius sanctitatis apex Iesus, omniq̄ nos sanctificatione replet n̄s, quæ in eo mira dispēfatione geruntur ad nos, ueluti iam diuina generatione dignatos, summa benignitate manantibus.

Vnde, ut opinor, iuxta sacratiorē sensum traditionē diuina sancti nostrę sacerdotalis functionis duces, honestissimū istud unguēti cōsecrandi munus teletē ab effectu rei quę in eo perficitur nomināt. Nec defuere qui hęc dixerint teletende utroq̄ sensu diuinā ipsius confectionē prædicātes. Est enim ipsius teletæ, etiā quòd nostri

gratia

gratia sacrificantur in carne, & quod diuina operādo cūcta perficit, ac perfecta sanctificat.

Porro sacrum diuinitus inspiratorū prophetarum melos aiunt qui Hebraicè norunt, laudem dei significare, siue laudate dominū. Cum igitur sacra omnis diuina apparitio, & operatio in uaria sacerdotalium cōpositione signorum descripta sit, nequaquam indecens fuerit meminisse laudationis quam prophetæ afflatis spiritu sancto perdocti sunt: docet enim honestè simul & sanctè digna esse sacris laudibus opera, beneficiaq; diuina.

De sacerdotibus, consecrationibus, & consummationibus.

Cap. V.

Hoc ordine sanctissimum consecratur unguentum: tempus uero iam admonet post diuina istiusmodi munia ipsos exponere sacros ordines ac distributiones, uirtutesq; ipsorum & actiones atq; cōsummationes, subiectamq; illis trinitatem excellentium ordinū, ut ostēdatur sacerdotij nostri perfunctio, inordinata omnia & incomposita atq; confusa ab se arcere semper atq; cohibere: ornatum uero atq; ordinem & grauitatē, in proportionibus sanctorum ordinum suorum exhibere.

Et quidam hierarchiam omnem, cur in trinitatis

nitatis

nitatis distribuimus numerum, in libro de cœlesti hierarchia congruè satis reor exposuimus, dicentes (ut habet sacra nostra traditio) omnem sacrorum ordinum functionem in sanctissimas teletas diuidi, & in eos qui diuina probè callent, aliosq; sacratius imbuunt: inq; eos qui ab alijs sanctissimè promouentur.

Itaq; suprema quidem supercœlestium substantiarum hierarchia, teletam habet pro uiribus, propriam dei scilicet diuinarumq; rerum liquidissimam intelligentiam, capaxq; diuinitatis est integræ, & deum (quãtum fas est) contendit imitari. Porro illuminantes atq; ad sacram hanc efficientiam duces, eas quæ circa deum sunt primas essentias. Hæ nanc; in inferiores sacros ordines benignè indultas sibi semper deificas notiones à per se perfecta altissimosq; spiritus sapientia, replente deitate, pro ipsorum modo transfundunt.

Qui uero primis substantijs subiecti sunt ordines, ut qui per illas sanctè promoueantur ad deificam diuinitatis notionem, perficiendæ distinctiones & sunt & appellantur. Post illã uero cœlestem supramundanamq; hierarchiã, ad nostrã quoq; summa illa diuinitatis sua sacratissima munera benignè deriuans, cum paruuli iuxta eloquium essemus, legale indulsit sacerdotium

cerdotium obscuris uerarum rerum imaginibus & figuris, à primitiuis suis remotissimis, signisque haud facile penetrabilibus ac typis operam habentibus, neque discerni facilem intelligentiam, congruam & uiribus nostris conuenientem lucem, ut imbecillioribus oculis innocue infulgens. Huic autem legali sacerdotio teleta fuit, ad cultum spiritalem obsequiumque prouectio.

Duces uero ad eam non sunt, qui sanctum illud tabernaculum à Moyse sacratius didicerunt, primo, scilicet, legalium sacerdotum præceptore ac duce. Ad quod sacrum tabernaculum cum imbuendis rudibus legale sacerdotium pingeret, ad ostensi sibi in Syna monte exemplaris imaginem, omnia quæ secundum legem consummarentur euocabat. Præstructi uero non dicuntur qui suo ordine à legalibus signis ad perfectiorem instructionem promouentur. Porro perfectiorem eruditionem hierarchiam nostram theologia uocat, impletionem hanc illius sacrumque appellans finem: est autem tam cœlestis illa perfunctio quam legalis, quarum nostra hæc, quod sit media, utriusque extremitates apprehendit societate mirabili: ac superiori illi quidem spiritalibus intelligentiis, fulgoribusque communicat; inferiori uero quod

quòd signis carnalibus uariatur, per quæ ipsa sacratius promouetur in deum.

Porro ternarium numerum pontificalis distributionis æquè habet: dum in angustissimas mysteriorum sacrorum sanctificationes diuiditur, & in augustiores sanctarum rerum ministros, atque in eos qui ab his ad sacramenta suo ordine & pro captu suo quicquid subuehuntur. At uero quæque ex tribus hierarchiæ nostræ diuisionibus, ad legalis & illius sacratioris, quam nostra est functionis imaginem, prima & media & extrema statuitur, tum sacratioris proportionis, tum uenustissimæ ac suo ordine congruè & cuncta neclentis societatis uirtute subnixæ.

Itaque sanctissima quidem mysteriorum operatio, prima quidem ei innititur diuinæ uirtuti, quòd rudes hactenus purgat, mediâque purgatos ratione sacratioris eruditiois illuminat, ultimâque & priores concludit & complet: quòd ita eruditos suarum instructionum sciëntia perficit.

Porro ministrorum sacra distinctio, in prima sui potentia per mysteria rudes eatenus purgat: in media purgatos illuminat: in ultima quæ & suprema sacratius operatiuæ uirtutis est, eos qui diuini luminis cõmunionem dignati sunt, in perceptorum radiorum peritis cõsummationibus perficit.

At

At uero initiandorū uis prima est quæ purgatur, media post purgationem quæ illuminatur, & ad sacramentorum quorundam intelligentiam admittitur: extrema uero sacratio cæteris, quæ sacrarum, quas intellexerat, rerum cōsummantem assequitur diuino fulgore scientiam. Sancte itaq; operationis misteriorum triplex celebrata est uirtus, ostensumq; de sacris literis sanctam regenerationem purgationem esse, illuminantemq; scientiam: porro synaxim & unguenti confectionem cōsummantem diuinatorum operum scientiam & disciplinam, per quam prouectus ille sublimis qui deo nos iungit, & unum cum illo facit, beatissimaq; communio sancte perficitur. Nunc iam sacerdotalis perfunctio suo est loco exponenda, in purgantem atq; illuminantem consummantemq; ordinem distributa.

Ista quidem diuinitatis sacrosancta lex est, ut per prima, sequentia ad augustissimam illius subuehantur lucem. An uero non uidemus ut ipse quoq; sensibilium substantiæ elementorum, cum primum in propinquiora naturæ suæ ierint: tum demum per illa in alia, actionē traducant suam. Merito itaq; totius inuisibilis ac uisibilis speciei initium ac sedes, in eos primo deificos radios ire permittit, qui deo simili-
liores

liores euasere, ac per illos utpote limpidiores spiritus idoneosq; ad participationē traditionemq; lucis, ad inferiores pro captu ipsorum, fulgorem deriuat luminis proprii. Istorum igitur est qui primitiuo radio deum specularunt, sequentibus sine inuidia pro modo ipsorum (quæ ab ipsis sublimiter inspecta sunt) diuina insinuare spectacula, atq; docere sacramenta nostratia eorum est, qui cum perficiente scientia functionis siue diuiniora quæq; præclare didicerunt, consummatamq; docendi alios uirtutem acceperunt, tradere item pro meritis sacramenta illorū est, qui scite atq; integre sacerdotalis perfectionis participes sunt. Pontificū itaq; ordo sacrator: primus est diuina specularantium ordinum, idemq; & summus & ultimus: quippe in quo desinit, & impletur sacerdotij nostri distinctio omnis. Sicut enim hierarchiam omnem in Iesum terminari conspiciamus: ita unamquancq; functionem in diuinū pontificem proprium.

Porro pontificalis ordinis uirtus, in sacris omnibus distinctionibus capitur, & per omnes sacros ordines operatur propriæ hierarchiæ mysteria: præcipue uero illi præter ordi-

e nes

nes cæteros, in sui ministerium diuina lex officia sacratoria distribuit. Ista quidem sunt perficientes diuinæ uirtutis imagines, quibus & sacratissima signa omnia, & sanctæ omnes distinctiones consummantur. Et si enim à sacerdotibus quædam perficiuntur uenerabilia signa, nunquam tamen diuinam regenerationem sine sacratissimo consummabit unguento: neque sacrosanctæ communionis sacramenta perficiet: nisi signis tanti mysterij altaribus uenerandis impositis. Ne ipse quidē sacerdos erit: nisi pontificalibus officijs ad hoc fuerit promotus.

Quocirca diuina lex pontificalium ordinationum sanctimoniam, & diuini cōfectionem unguenti, sacramentum altaris consecrationem reuerendissimorum pontificum officijs atque uirtutibus æterna sorte distribuit. Est igitur pontificalis ordo qui consummanti uirtute suffultus, perficientia quæque hierarchiæ præcipuo & proprio peragit munere, sacramentorumque disciplinas exponendo tradit, edocetque pro ratione cōstantes et sacros ipsorum ordines atque uirtutes.

Sacerdotum uero illuminans ordo, ad conuoluenda sacra mysteria eos qui initiantur adducit: sub sanctorum tamē pontificū ordine, cum quibus

quibus propria officia peragit: in his (quæ ipse operatur) diuina myſteria per ſacratiffima ſigna ſubindicans, & eos qui accedunt ſpeculatiuos efficiens myſteriorumq; participes. Ceterum ad pontifices eos mittit, qui inſpectorũ ſacramentorũ ſcientiã atq; intelligentiã cupiunt.

At uero miniſtrorum ordo eſt, qui purgandi & diſſimilia diſcernendi uim habens, prius q̃ accedatur ad ſacra ſacerdotũ myſteria accedentes purgat, ſynceros omniũ aduerſariorum admixtione ac puros efficiẽs, atq; ad ſacra contuẽda et ſumẽda pro uiribus idoneos. Vnde in ſancta regeneratione miniſtri accedentẽ antiq̃ qua exuũt ueſte atq; diſcalceãt, et ad occidentẽ ut abrenũtiet ſiſtũt, rurſumq; ad orientẽ trãſferũt. Sũt enim purgãtis ordinis atq; uirtutis eos qui accedũt, ut prioris uitæ integre amictũ ponant hortãtes, præteritiq; erroris tenebras aperientes, atq; docẽtes ut ipſi abrenũtiantes obſcuris, ad illuminãtia tranſeãt. Eſt igitur purgandi officio præditus miniſtrorum ordo ſacer, ad liquidiora ſacerdotum munera eos qui purgati fuerint ducens, & necdum initiatos emundans, eoſq; fouens purgantibus ſcripturæ ſanctæ fulgoribus atque doctrinis, prophanosq;
 e 2 præterea

præterea à sacerdotibus dirimens. Quocirca et sacris hunc ianuis præfecit pontificalis institutio, significans ad sancta accedentium introitum præcipua et summa niti oportere mūdicia, officiūq; huiusmodi introducēdi ad sacras eorum speculationes ac participationes, purgantibus uirtutibus tradens, perq; has illos omni macula liberos introducens.

Ostensum est igitur antistitum ordinem perficientem esse & perfectionis autorem: sacerdotum uero illuminantem atq; ad lucem promoventem: porro ministrorum purgantem atq; discernentem. Videlicet pontificalis ordo, non perficere solum, uerum & illuminare & purgare nouit: sacerdotum uero uirtus in se cum illuminante habet purgantem quoq; scientiam. Verū quæ inferiores sunt, ad præstātiora transire nequeunt, præterea quòd fas illis non est ad istiusmodi proflire superbiam. Porro sacratiores uirtutes unà cū suis, inferiores quoq; sua ipsa perfectione scientias sacras nequaquã ignorant. Quia tamen diuinarum actionum imagines sunt sacerdotales distinctiones, ornatissimi atq; inconfusi diuinarum operationum ordinis insitos sibi fulgores indicantes, in primas
ac

ac medias ac ultimas sanctas actiones atq; ordines pōtificiali discretionē distributæ sunt, insinuantes, ut dixi, in seipsis diuinas actiones ordinatas esse, atq; impermixtas. Quia enim summa illa diuinitas eos quibus se insinuat spiritus purgat primo, consequenter illuminat, & illuminatos ad diuinam effigiem perficit, merito sacerdotalis diuinas imagines præ se ferens æmulatio, discretos seipsam in ordines uirtutesq; distribuit, aperte indicās diuinas actiones in castissimis purissimisq; ordinibus cōstanter atq; incōfuse persistere. Verū enim posteaq; de sacerdotalibus ordinibus ac distributionibus, uirtutibusq; illorū & actionibus quantū penetrare potuimus diximus, sacratissimas quoq; illorū cōsummationes pro uiribus speculemur.

Mysterium sacrorum ordinum.

PRæsul igitur ubi sacrandus offertur, utroq; genu posito ante altare, supra caput habet à deo tradita euangelia, manumq; pontificis, atque hoc modo à consecrante pontifice, castissimis imprecationibus consummatur. Sacerdos uero coram sancto altari ponens utrumq; genu, in capite habet pontificis dexteram, & in hunc modum à sacrate præfule, sanctissimis

e s

ctissimis

ctissimis inuocationibus consecratur. At uero minister altero tantum coram sanctis altari-
bus posito genu, sacrantis se pontificis dexte-
ram in capite præfert, atq; ab eo perficitur, præ-
cationibus ad eam rem accommodatis; cuius-
bet autem ipsorum à benedicente pontifice,
crucis imprimitur signum, & per singulos sa-
era prædicatio nominis consummansq; con-
salutatio fit, cunctis sacri ordinis uiris, ipsoq; sa-
cratore pontifice, eum salutantibus, qui ad ali-
quem sacrorum, quos diximus, ordinū ea fue-
rit consecratione promotus.

Spiritualis intelligentia.

SVnt quidem ista præsulibus & sacerdoti-
bus ac ministris in ipsorum consecratione
communis, accessus ad altare diuinum, po-
sitiō genuum manusq; pontificalis impositio,
crucis impressio, prædicatio, consummansq;
salutatio, præcipua uero & propria episcopis
euangeliorum supra caput impositio, qua infe-
riores ordines carent, sacerdotibus utriusq; pe-
dis inclinatio, cum id nō habeat diaconorum
consecratio; illi enim, ut dictum est, alterū tan-
tum genu ponunt.

Itaque accessus ille quidem ad sanctum al-
tare

tare & positio genuum illud omnibus præscribit, qui ad sacrorum ordinum promouentur officia, ut auctori myfteriorum deo suam integre subijciant uitam & spiritalem integritatem suam, castissimumq; & sacratum accessum per quem illi similes fiant, & diuinis castissimisq; & sacrosanctis altaribus (unde consecratio in eos spiritus, qui diuinam speciem præferunt sanctissime prouenit) pro uiribus digni.

Porro pontificalis impositio manus insinuat unam & protectionem dei (qua ut sancti filij paterno fouentur affectu) ipsis habitum uirtutumq; sacrationem largientem, aduersariasq; uirtutes ab eis procul abigentem; docet itidem sacras omnes, consummantesq; actiones, quasi sub deo eos (qui sacris ordinibus mancipantur) efficere perfectos, ipsum operationum suarum habentes in omnibus ducem atq; rectorem.

Cæterum signi uitalis impressio omnium simul carnalium desideriorum uacationem, uitamq; ad dei imitationem effectam signat (nusquam obtutus auertendo) intuentem in hominis Iesu sacratissimam uitam ad crucem usq; ac mortem progressi diuina semper

impeccantia comite, atq; ita uiuentes, ut sui similes, imagine suæ impeccantiæ in crucem formata signantis.

At uero sanctam & consecrationum & eorum qui sacrantur prædicationem pontifex resonat, id insinuante mysterio quod sacrorum ille diuinus diuinæ est electionis expositor: nō ipse sua gratia promouendos ad sacros ordines ducens: uerum afflatu dei, quo in omnibus sacris officijs agitur. Ita Moyses legalium ceremoniarum promotor, neq; fratrem Aaron ad sacerdotale munus inungit (& quidem cum & deo charum, & sacerdotale non ignoraret esse dignissimum) donec ad id diuinitus agitatus sub deo principe sacerdotalem consecrationem pontificaliter consummauit. Ipse quoq; noster augustissimus & primus pontifex: & hoc enim propter nos fieri uoluit benignissimus Iesus, nō seipsum glorificauit, ut scriptura ait, sed qui locutus est ad eum, tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech. Quocirca & ipse discipulos ad sacerdotalem functionem promouens & quidem cum esset mysteriorum princeps, quippe cum deus ad patrē tamē sanctissimum diuinumq; spiritum, huiusmodi consummatio

summationis officium refert; discipulos, ut legimus, admonens ne ab Hierusalem discederent, sed expectarent promissionem patris quam audistis ex me, quia uos baptizabimini in spiritu sancto. Cum ipse quoque supremus discipulus cum æquali sibi sacerdotali decade ad sacrum duodenarium discipulorum numerum perficiendum esset progressus, deo reuerenter electionis permisit munus, ostende inquit quæ elegeris, eumque quæ diuina declarauerat fors, in duodenarium suffecit sacratissimum numerum. Porro de sorte illa diuina, quæ Mathiæ diuinitus obtigit, alij quidem alia sensere, meo iudicio non recte: aperiam autem & ipse quid sentiam. Videtur mihi scriptura sortem appellasse, diuini quiddam & præcipui muneris, per quod illi choro sacratissimo insinuaretur, qui esset diuina electione declaratus. oportet enim pontificem sanctum non motu proprio sacerdotales ordinationes conficere; sed sub deo agente, has pontificaliter, cœlestique celebrare mundicia.

Illa uero salutatio quæ in fine consecrationis offertur, sacrum aliquid innuit. Cuncti enim qui astant ex sacris ordinibus, ipseque qui

e s consecrauit

consecrauit præsul, ita consummatum salutant. Postquam enim sacerdotalibus intelligentijs atq; uirtutibus, diuinaq; uocatione, & sanctimonia ad sacerdotalis officij consummationem peruenerit sacrator animus, amabilis est equalibus & sacrosanctis ordinibus, atq; ad excellentem peruectus pulchritudinem, amat & ipse sibi similes spiritus & ab ipsis uicissim æquè diligitur. Eius rei gratia, cōsalutatio illa sacerdotalis adinuicem celebratur, per quam signatur æqualium spirituum sancta societas, mutuaq; & iocunda lætitia, utpote diuinam pulchritudinem per sacerdotales formas integerrime seruans. Ista igitur, ut dixi, communia sunt totius sacerdotalis consummationis.

Habet uero pontifex peculiarem euangeliorum supra caput impositionem. Quia enim consummatrix totius sacerdotij uirtus atque scientia, sanctis præsulibus à diuina & perfectionis autore bonitate clementer indulta est, congruè tradita diuinitus eloquia sacrorum præsulum capitibus imponuntur, quibus cōtinetur ac scite exponitur theologia omnis, omnisq; diuina actio & dei apparitio, sacra itē elocutio & operatio, atq; ut breuiter dixerim,
 diuina

diuina omnia & sacra opera atq; uerba quæ à
benefica deitate nostrę functioni indulta sunt,
quasi profectò sanctissimus præsul, sacratoris
uirtutis omnis sit futurus particeps, omniũq;
sacrarũ eruditionũ atq; actionũ uerã traditãq;
diuinitus sciẽtiam, non solũ percepturus, uerũ
alijs quoq; põtificali ratiõẽ traditurus, exactis-
simisq; notionibus atq; promotionibus altissi-
mis, sacerdotaliter cõsummaturus omnia, quæ
ad totius nostrĩ põtificij perfectionẽ tendunt.

Enimvero sacerdotibus amborũ positio ge-
sitio genuum peculiaris est, præter ministro-
rum ordinem, qui unum tantum curuant ge-
nu, atq; hoc à pontificali consecratione non di-
screpans. Itaq; curuatio genuum subiectum ac-
cedentis signat accessum, per quem subijcitur
deo quod sacratius est adductum. Quoniam
uero (ut sæpius diximus) tres sacri erigentium
ordines, per tres itidem sanctissimas actiones
atq; uirtutes tribus initiandorũ ordinibus præ-
sunt, salubremq; illorum sub iuga diuina ac-
cessum moliuntur, merito ministrorum ordo,
ut solũ purgans, unũ efficit eorũ qui purgãtur
accessum, eos diuino altari subijciẽs: quippe in
quo purgãdi spĩritus, altissimo litentur more.

Sacer-

Sacerdotes autem utrunq; genu curuāt, à quibus qui sacrè offeruntur non solum purgātur: uerum etiam liquidissimis eorum ministerijs purgata per excellentem intelligentiam uita, in contemplationis habitum, atq; uirtutem sacerdotaliter consummantur. At uero pontifex utroq; posito genu supra caput habet euangelia, qui eos, quos ministrorum purgauit uirtus, sacerdotalisq; functio illuminauit, ad eorum quæ conspexere sacrorum pro modo cuiusq; scientiam, pontificio munere prouehit, perficitq; per illam accedentes ut pro captu suo integre dicentur deo.

De initiandis ordinibus.

Cap. VI

Diximus de sacris ordinibus ac distributionibus uirtutibusq; illarū & actionibus atq; consummationibus: exponemus deinceps subiectam illis initiandorum ordinū trinitatem. Dicimus igitur eos qui purgantur ordines, turbas esse à sacris actionibus & consummationibus segregatas, quarum superius fecimus mentionem. Atq; alius quidem ex his à ministris haftenus obstetricantibus uerbis, ad uitalem abrenūtiationem formatur, atq; effingitur,

fingitur: alter uero adhuc ad eam, qua excessit,
 uitæ sanctimoniam reuocatur, sanctorum elo-
 quiorum blanda & refouente doctrina: alius
 autem hæcenus à contrarijs pauoribus ignauè
 terretur, atq; à potentificis roboratur eloquijs:
 atq; alius quidem, iam à peruersis operibus ad
 sacras transfertur actiones: alius uero licet eua-
 serit ad meliorem frugem, nondum tamen id
 est consecutus, ut in sacratoribus intelligentijs
 castè & inconuertibiliter, immobiliterq; persi-
 stat. Sunt enim isti ordines, qui à ministrorum
 tenera institutione, mundanteq; uirtute pur-
 gantur: eos ministri ad id sanctis suis uirtutibus
 prouehunt, ut perfectè purgati ad illuminan-
 tem liquidissimarum diuinarum actionum spe-
 culationem, consortiumq; transferantur. me-
 dius cõtemplatiuus ordo est, & sacrorum quo-
 rundam pro captu suo in omni mundicia parti-
 ceps, qui ad illuminandum sacerdotibus est di-
 stributus: liquet enim, ut reor, omni hunc fune-
 sta labe purgatum, castissimamq; consecu-
 tum, atq; immobilem sui spiritus sedem, ad cõ-
 templatiuum habitum, uirtutemq; sacerdotali
 ministerio transuehi, & comunicare ijs (quæ si-
 bi fas est) sanctissimis signis in ipsorum specu-
 lationi-

lationibus atq; communionem sacra omnium uoluptate acquiescentem, & ad diuinum ipsorum scientiæ amorem, subnixum eorum subuehentibus uirtutibus pro modo suo euolantem. Hunc equidem sanctæ plebis ordinem dixerim, utpote per omnem purgationem profectum, sanctissimorumq; mysteriorum contuitu sacro (ut fas est) consortioq; dignatum.

Porro initiandorum omnium excellentior ac sublimior ordo, monachorum est sancta distinctio, expiatione omni, tota uirtute, atq; exactissima suarum operationum castitate munita: omnis item, quantã sibi licet inspicere, sacræ operationis spiritaliter speculatrix, & particeps facta, pontificumq; consummantibus uirtutibus tradita, quorum diuinis fulgoribus & pontificalibus traditionibus, conspecta pro ordine suo sanctorum mysteriorum sacrificia ediscens, à sacra eorum scientia ad exactissimã perfectionem diuina ratione subuehitur. Unde sancti præceptores nostri, diuinis eos appellationibus sunt profecuti, partim therapeutas, id est, cultores à sincero dei famulatu atq; cultu, partim monachos ab indiuidua & singulari uita appellantes, ut quæ illos sanctis diuisibilium

naen
nashi
de sit.

bilium

bilium complicationibus, in diuinā & deo gra-
tiam monadem perfectionemq̃ promoueat. Id
 circo & perficientem eis indulſit gratiam diui-
 na ſanctio, eosq̃ conſecrante quadam inuoca-
 tione dignata eſt, non pontificali quidem: illa
 enim ſolis in ſacerdotalibus ordinibus fit, ſed
 ſacerdotali planè & quę ab honeſtiſſimis ſacer-
 dotibus ſecundo in loco à pontificali func-
 tione peragitur.

Mysterium monasticę conſummationis.

STat quidem ſacerdos ante ſacrū altare mo-
 naſticam imprecationem pſallens: ille au-
 tem poſt ſacerdotē aſtat, nō utrunq̃ ponēs
 genu, non alterum, non habens impoſita ſa-
 cra eloquia capiti: uerum ſolum ſacerdoti a-
 ſtans myſticam ſuper illum inuocationē pro-
 ſequenti. Ea uero finita, ſacerdos ad eum ac-
 cedens interrogat primum, an renuntiet di-
 uiſibilibus omnibus non ſolum uitis, uerum
 imaginibus quoque ac phantaſijs. Deinde ex-
 ponit illi perfectiſſimam uitam, illud aperte
 conteſtans, oportere illum medio longè ante-
 cellere. Vbi uero ille iſta omnia intentè pro-
 miſerit, conſignans eum crucis ſigno ſacer-
 dos tondet trinas diuinę beatitudinis perſonas
 inclamans

inclamans exutumq; ueste omni, aliam induit, & cum sanctis alijs qui astant uiris ipsum salutans diuinorum mysteriorum participem efficit.

Spiritalis sensus.

Quod neutrum genu ponat, neq; habeat euangelia imposita capiti, assistatq; sacerdoti imprecationem psallenti, monasticum significat ordinem, non alios ex officio adducere, sed in seipso subsistere, in unico, sacroq; statu sacerdotales sequentem ordines, ab ipsis, ut a seclam ad diuinam sacrarum rerum pro ordine suo scientiam obtemperanter adduci.

Porro diuisibilium non modo uitarum, uerum imaginationum quoq; abrenuntiatio, supremam illam monachorum philosophiam indicat, dum in scientia operatur uniētium mandatorum. Est enim, ut dixi, non medijs ordinis, sed omnibus celsioris, idcirco plurima quæ impune à medio geruntur ordine, monachis omnino interdiciuntur: quippe qui unum ipsum ambire debent, & ad sacram monadem cogi, atq; ad sacerdotalem, quantum fas est, formari uitam, & ut in plurimis illi congruentem. Nul-

lus

lus quippe ex ordinibus reliquis, illi propinquat magis.

At uero crucis sanctæ signaculum, ut iam dictum est, mortificationem omnium simul carnalium cupiditatum signat.

Porro tonsura crinium, uitam mundissimam indicat, & nulla figura fucatam, & quæ nullis fictis coloribus inductis animi deformitatem exorinet, sed ipsa in seipsa non humanis uenustatibus, sed singularibus & unicis, ad dei exactissimam similitudinem properet.

Prioris autem uestis positio, alteriusque assumptio, migrationem illam à media uita, sacra licet, ad perfectiorem significat: sic in diuina regeneratione, promotionem indicabat à purgata uita ad contemplantem illuminantemque habitum illa uestis candentis immutatio.

Quod si modo quoque tam sacerdos quam circumstantes reliqui uiri sancti, sic dicatum consalutant, sacram intellige dei præferentium speciem societatem, qua sibi inuicem cum lætitiâ & charitate gratulantur.

In fine uero omnium sacerdos ad diuinam ita instructum communionem uocat, aperte satis insinuans eum qui sic consummatus est (si ad monachicum & singulare institutum uera-

f ceter

citer uenit) non modò contemplatorem fore sacrarum secundum seipsum rerum, siue mediij ordinis in morem ad communionem sanctissimorum signorum accessurum, uerum eorum quę percepit sacramentorũ augustiore sciētia fretũ (alio quàm sanctus populus modo) ad cõmunionis diuinæ participationē admittendũ.

Quocirca sacris quoq; ordinibus quando proprijs officijs & expiationibus consummantur, in fine sanctissimarum cõsecrationum suarum sanctæ eucharistiæ communio traditur à sacrate pontifice, non solum quoniã diuinorum participatio mysteriorũ cuiusq; sacrosanctæ participationis est summa, uerũ quia ipsius quoq; communicabilis & sacratissimi muneris, sacri omnes ordines, pro sua quicq; ratione, participes sunt: ut per id subuehãtur & perficiantur in deum.

Conclusimus igitur, sancta quidem mysteria purgationem esse & illuminationē, atq; perfectionem, ministros uero purgantem ordinē, sacerdotes autem illuminantem: consummantem autem siue consecrantem, diuinos esse pontifices: porrò purgandorũ ordo is est, qui sacræ speculationis & cõmunionis est exors, quippe qui purgatur adhuc: at speculatiuus ordo, pius est

est populus, consummatus uero singularium monachorū est proprius. Ista nostra sacra perfunctio dū ordinibus diuinitus traditis aptius cōgruit, hierarchijs cœlestibus similis est, ipsius (quantū uiris fas est) ad dei imitationem effectos, diuinosq; characteres seruās. Verū obijciēs forte cœlestibus hierarchijs, purgādos deesse ordines: neq; enim fas est dicere, neq; dici ueraciter potest, ullā esse cœlestē distinctionē obnoxia sceleri. Equidē integras omnino esse, & castitate eximia excellētissimē pręditas, cōstanter asseuerauerim, nisi p̄ssima intelligētia penitus excidā. Nā & si qua ex his dedit malitiæ manus, cœlesti atq; inconfusa decidit diuinorū spiritū cōgruentia, inq; obscurā turbarū à deo deficientiū est prolapsa ruinā. Verū enim uero dicere possumus, in cœlesti hierarchia purgationē esse spiritibus inferioribus cū à deo edocentur quæ interim ignorabāt, fulgore illos diuini radij ad perfectiorē ducente diuinarū notionū scientiā, atq; earū rerū ignorantia (quarū nondū scientiā habuerāt) ueluti expiante per primas diuinioreseq; substātiās, ut sic ad superiores diuinarū speculationū, liquidioresq; fulgores subuehant. Ita sunt & q̄ illuminātur ordines, & qui cōsumantur, purgātes itē & illuminātes

nantes, ac perficiētes in hierarchia celesti, quādo supremę illæ diuinioreſq; ſubſtātię inferiorēſ ſacras cœleſteſq; diſtinctioneſ ignorātia omni emundāt in ordinibus ac proportionibus cœleſtium functionū, ipſaſq; ſacratioſū doctri-
narum fulgore implent atq; perficiunt caſtiſſi-
ma diuinarum intelligentiarum diſciplina. Et nos enim iam diximus, & eloquia ſacra diuine dictarunt, non eaſdem eſſe cœleſteſ diſtinctioneſ omneſ, neq; tantūdem ualere in omni-
bus ſacriſ perceptionibus illuſtrationū diuinarum; cæterum ex deo quidem continenter primas illuſtrari: per illaſ uero ex deo ruruſus inferiores quoq; pro captu ſuo edoceri, ac percipere clariffima diuini radij lumina.

De hiſ quæ in quieſcentibus fiunt.

Cap.
VII.

Is uero ita definitis neceſſariū reor & ea exequi quæ à nobis in ijs qui obdormiuerunt, caſtè geruntur. Nam ne iſtud quidem ſacriſ prophanisq; commune eſt: uerum ut utrorumq; uitæ eſt ſpecies uaria, ita ubi in mortem ierint, iſ quidem qui ſacram tenuere uitam in ueraſ dei repromiſſioneſ intuentes (ut qui ueritatē ipſarum in ſua inſpexerint reſurrectione) firma & certiffima cum ſpe, diuinaq; legitima

titia ad mortis tendunt finem, quasi ad sanctorum certaminum uacationem, non ignorantes in exactissima & immortalis uita & salute, fore sua omnia, per futuram integram resurrectionem suam. Sanctæ profecto animæ cum in hac uita possint ad deteriora conuerti, in regeneratione id habituræ sunt, ut ex dei similitudine ad inconuertibile transeant: at uero casta sanctarum animarum corpora (cum quibus unà & uitæ mortalis iter egerunt, & simul descripta sunt, simulq; certarunt) pro sacris sudoribus suis in animarum immutabili secundum diuinam uitam firmitate ac sede, resurrectionem quoq; unà recipient propriam. Inserta enim animabus sanctis, quibus hac in uita iuncta fuerant, ut Christi effecta membra, diuinam atq; immortalem, beatamq; recipient requiem: in ijs ergo est sanctorum quieta obdormitio in lætitia & spe immobili, cum ad sanctorum certaminum peruenerint finem. Porro ex prophanis partim quidem animas in id euanescere ut non subsistant, arbitrantur irrationabiliter omnino, partim corporalem coniunctionem à suis animabus abrumpi penitus, ut eis diuina in uita & beatissima requie minus congruentem, non intelligentes, neq; satis magisterio diuino edocti,

f 3 ut

ut iam cœpta sit nostra in Christo sacratissima uita. Alij uero animabus aliorum corporũ coniugia tribuunt, iniurijs, ut reor, quantũ in se est afficientes corpora, quę cum sanctis animabus laborarunt, sacrisq; retributionibus parũ honeste priuantes, quę ad finem sanctissimi cursus peruenerunt. Alij rursus, nescio quo pacto, ad carnales cogitationes declinantes, dixere præsenti uitę simile, eam quę sanctis promissa est sanctissimã & beatissimam requiẽ, cibosq; uitę uariabilis proprios, ijs qui æquales angelis sunt euasuri nefare applicuerunt. Sed absit ut unq; sanctus aliquis uir, in istiusmodi errores incidat. Norunt profectò se totos percepturos exactissimã ad Christi speciẽ requiem, cum ad præsentis finẽ uitę peruenerint, uiamq; ad immortalitatẽ suã è uicino iam clarius intuẽtes, diuinitatis laudant munera, diuinaq; lætitia gestiunt: non iam ad deteriora conuersionem metuentes, sed parata bona se firmiter perpetuoq; habituros probe noscentes: qui uero inquinamenti impurisq; maculis pleni sunt, siquidem aliquid sacrę instructionis hauserunt, eaq; perniciose ab animo abiecta ad corruptrices libidines sunt deuoluti, cum ad uitę huius peruenerint metas, non iam eis æquẽ despiciabilis apparebit

parebit scripturæ sacræ diuina sanctio, perniciosasq; uitiorum suorum uoluptates alijs aspicient oculis beatam uitam (quam imprudenter excidere) laudantes, inuiti miserabiliter excedunt seculo, nulla subnixi spe propter deterrimam uitam. Cum uero nihil ex his contingat in sanctorum uirorum dormitione, is quidem qui ad finem suorum certaminum properat sancta lætitia impletur, magnaq; cum iocunditate felicissimæ regenerationis iter scãdit. Defuncti uero propinqui sancta propinquitate, morũq; similitudine, ipsum qui talis est prædicant, quod ad optatum uictoriæ peruenerit finem, auctoriq; uictoriæ laudes cum gratiarum actione persoluunt: seipso quoq; orantes ad similem requiẽ admitti, sumẽtes autem ipsum ad pontificẽ ducunt, quasi coronis donandũ sacris: hunc ille libẽter suscipit, eaq; peragit quæ diuino instituto super sancte quiescentibus fiunt.

Mysterium super his qui sancte quicuerunt.

Coacto sancto cœtu uenerandus antistes siquidem sacerdotalis ordinis fuerat qui obdormiuit ante sanctum altare inclinãs eum, orationem ad deum inchoat & gratiarum actionem: si autem aut honestissimis monachis aut sanctæ plebi insertus erat, ad uenerandum

f 4

sacrarium

sacrarium ipsum ante sacerdotum reclinat ingressum, deinde precem cum gratiarum actione peragit præsul, deinceps uero ministri diuinis inserta eloquijs, uerissima de nostra resurrectione promissa recitantes, consentanea tandem ualentia canunt psalmorum cantica, deinde ministrorum primus dimittit catechumenos, sanctosq; iam defunctos concelebrat, cum quibus & nuper uita functum pari laudatione profequitur, hortaturq; omnes ut sibi ipsis identidem postulent beatam in Christo consummationem. Postea accedens uenerabilis præsul, precem super eo sacratissimam peragit, & post orationem ipse quoq; pontifex defunctum salutat, & post illum qui astant omnes. Vbi uero cuncti consalutauerunt, super defuncto fundit oleum pontifex, & oratione pro omnibus facta, honesto in loco ponit corpus cum æqualibus alijs corporibus sanctis.

Spiritalis sensus.

CAeterum ista si uiderint prophani, uel fieri à nobis audierint, latè puto ridebunt, norumq; miserabuntur errorē: neq; est sanè cur miremur: nisi enim crediderint (iuxta scripturæ fidem) non intelligent.

Nos autem intelligentias eorum que geruntur

tur

tur specularantes Iesu duce præuioq̄, dicamus pontificē nō irrationabiliter in sacrū introducere chorū, imponereq̄ defunctū. Ostendit per id profectio omnes in regeneratione, illas consecuturos sortes, ad quas hic uitam propriam direxerunt, puta si ad diuinam hic imaginem quispiam sanctissime uixerit (quantum uiro possibile est deum imitari) diuina in seculo futuro, & beatissima donabitur requie. Sin autem ad summam illam non peruenit effigiē, sanctē tamen se in uita habuit, paria & iste meritis præmia refert.

Huius diuinæ iustitiæ causa, præsul gratias agens orationem sacram peragit, uenerandāq̄ diuinitatē laudibus celebrat: qua destructum est iniquum & uiolentum contra nos omnes imperium, nosq̄ ad sua iustissima iudicia trāslati sumus.

Porro diuinarum promissionum cantica & lectiones, explicant quidē beatissimā requiem, ad quam subuehuntur sempiternē qui sanctē consummati sunt: suscipiunt uero & amplectuntur uita functum, uiuentesq̄ præterea ad consummationem similem prouocant.

Inspice autem ut nunc non omnes, ut solitū est, purgandi ordines dimittuntur, soli q̄ cate-

f 5

chumeni

chumeni sacris arcentur locis. Est enim hic ordo sancti omnis mysterij penitus rudis, neque sibi fas est quicquam aut paruum aut magnū ex his quę sacratius consummātur inspicere, quippe qui necdum eius uirtutis est particeps, quę affurgit ad contuenda diuina ex sacra lucis indultrice generatione proueniens: reliqui uero purgandorum ordines, sacrā quidē traditionē iam fermē didicerunt; sed quōd stolidē prorsus ad deteriora prolapsi sint, cum debuerint in anteriora cōtendere intentione perpetua, diuinis quidē uenerabilium signorū speculationibus, & participationibus arcētur merito: lædentur enim magis, si indignē sancta percipiāt, atque ad maiore deueniēt diuinarū rerum, suique cōtempum. Non inconuenienter autē assunt ijs, quę modō gerūtur patētius discentes, atque intuētes nostrę mortis incertū, sanctorumque munera de scripturis celebrata diuinis & intentata sibi similibus impuris infinita supplicia.

Ex his enim fortē proficiēt, cernentes eum, qui sanctē obiit, ministrorū prædicatione celebrari, ut uerē confortem sanctorum omnium. Fortasseque & ipsi ad simile desiderium ueniēt, ministrorum officio edocti quā sit beata & uerē felix in Christo consummatio.

Acce

Accedens deinde uenerandus antistes precem sacram super mortuum peragit, postq̄ precem & ipse eum præsul salutatur, & suo deinceps ordine qui astant omnes. Precatur oratio illa diuinam clementiam, ut cuncta dimittat per infirmitatem humanam admissa peccata defuncto, eumq̄ in luce statuatur & regione uiuorum ut in sinibus Abrahamæ, Isaac, & Iacob in loco unde aufugit dolor, & tristitia, & gemitus. Ista, ut reor, perspicua sunt beatissima sanctorum præmia: quid enim immortalitati perfectæ omniq̄ tristitia uacua, ac plenæ perpetui luminis conferri possit, licet multum sanè promissiones illæ omni sublimiores nostra mente sint, quæ uocabulis nobis congruis designantur: longè tamen inferiores earū re, & ueritate appellationes habent. Verum enim profectò illud existimandum eloquium est: quod oculus non uidit, nec auris audiuit, neq̄ in cor hominis ascendit, quæ præparauit deus diligētibus se. Sinus autem beatorum patriarcharū, reliquorumq̄ sanctorum omnium sunt, ut reor equidem, sacratissimæ illæ ac beatissimæ sedes, quæ omnes diuinā effigiem præ se ferentes, in sua suscipiūt in senescibili & beatissima requie. Ac fortasse inq̄es ista quidē rectè à nobis dici, uerum

uerum ambigere, cuius rei gratia præsul diuinam precatur clementiam, defuncto peccatorum ueniam postulans, & æqualem sanctis, ac lucidissimam sortem, si enim eorum quæ in uita gessit bonorum aut malorum, à diuina iustitia percipiet præmia: perfecit autem actiones suas in uita ista defunctus, quæ nam hunc oratio præsulis ad aliam, præter illam quam meruit uitæ hic actæ respondentem, transferet requiem: Non ignoro quidem & ego diuinis eloquijs accedens, singulis reddendam pro meritis sortem: conclusit enim dominus, inquit, apud se & referet unusquisque ea quæ per corpus gessit, siue bonum siue malum. Quod autem & iustorum preces etiam in uita ista & nedum post mortem, his solis profint qui digni sunt, scripturæ nos edocet sacrosancta traditio. Quid enim Sauli profuit Samuëlis oratio, quid Hebræorum iuuat plebæ, prophetica interpellatio. Nã profectò idem fit, ac si quis sole suos radios fanis largiente oculis sibi oculos eruens solaris luminis particeps fieri postulet: sic impossibilium superflua spe ille suspensus est, qui sanctorum flagitat preces & naturæ ipsorum consentaneas sacras operationes abigit diuinis nequaquam intedendo muneribus, & à sanctissimis, beneficisq̃

neficisq; recedendo mandatis. Itaq; scripturæ sacræ acquiescens, utiles esse in hac uita dixerim sanctorum preces hoc modo, scilicet, si qui sanctorum munerū desiderio incensus, ad eaq; percipienda piè affectus paruitatis tamen propriæ cōsciū quempia sanctorū uirorum a deat, oretq; sibi adiutorem & precatorem accedere: capiet ex hoc omnino utilitatem cōmoda cuncta excedentem, fruetur enim ijs quæ petit sacratissimis donis, suscipiēte diuina clementia, atq; in primis in eo amplectēte religiosam cognitionem sui, reuerentiamq; sanctorum & laudabile sanctorum petitionū à se postularum desiderium, consentaneumq; his sacratiorem habitum: est enim & hoc diuinis sancitum iudicijs, ut diuina munera ijs qui digni sunt sumere decentissimo per eos tribuantur ordine, qui ea tradere non sunt indigni. Hanc si quis spernat sacrosanctam disciplinam, atq; infelici elatione seductus dignum se diuina arbitretur familiaritate, sanctosq; despiciat, hic certe si petitiones indignas deo, neq; sacras postularit, intentoq; careat diuinorū desiderio, sibiq; ipsi cōsentaneo imperita postulatione per seipsum nūquam potierur. Quænam uero de huiusmodi prece, quam super defuncto peragit præsul,

ex

ex diuinis ducibus nostris traditio pertinet ad nos, operæpretium est ut dicamus. Venerandus antistes, ut scriptura ait, interpretes est iudiciorum diuinorum: angelus enim domini omnipotentis dei est. didicit igitur de scripturis diuinitus traditis, ut ijs qui pie uixerunt lucidissima diuinaque uita pro merito ab æquissimis lancibus redditur, non recordante diuina bonitate per summam clementiam maculas, quæ illis ex humana infirmitate adhæserunt. nullus enim, inquit, est mūdus à labe. Ista quidem nouit pontifex promissa à sanctis eloquijs: petit autem ea fieri donarique eis, qui pie uixerunt præmia sacra, simul quoque seipsum ad imitationes dei benignius formans, & aliorum dona quasi proprias expetens gratias, neque ignorans ueras repromissiones futuras: præsentibus etiam aperte demonstrat, quod quæ ab eo sacro iure postulantur, omnino illi consequentur qui in uita diuina consummati sunt. Neque enim unquam peteret pontifex diuinæ iustificationis prædicator, quæ deo sciret non esse gratissima & quæ largiturum se ille nequaquam promississet. Quocirca prophanis uita functis, non ista imprecatur, non modò quia

in

in hoc proprium defereret ordinem, & aliqua pontificalis officij præsumeret à diuino spiritu nequaquam agitatus, uerum quia & indignè orans non exaudiretur, atque ad ipsum non immerito illud diceretur eloquium iustitiæ plenum, petitis & non accipitis quia male petitis. Postulat itaque sanctus antistes quæ sunt promissa diuinitus, atque accepta deo, & quæ largienda non ambigit, unà & diuinum ac benignum habitum præferens clementissimo deo, & præsentibus aperte insinuans quibus bonis donandi sunt sancti. Sic enim nituntur secernentibus uirtutibus præfules (quasi interpretes iustificationum diuinarum) non eorum irrationabilibus motibus sapientissima diuinitate, ut honestè dixerim, obsequente seruiliter, sed ipsis pro merito eos qui à deo iudicati sunt ministerio suo separantibus, spiritusq; sancti inspirationi obtemperantibus. Accipite enim, inquit, spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata remittuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt. Eiq; qui reuelationes diuinas à patre summo didicerat dicitur, quodcunque ligaueris super terram, erit ligatum & in cœlis, & quodcunque solueris super terram, erit solutum & in cœlis.

Sic

Sic profectò ille, omnisq; illi similis præsul iuxta paternarum iustificationum sibi indultas reuelationes, declarando, & traducendo deo charos admittit, & excludit impios. Sanctam deniq; illam theologiam, ut sacra eloquia testantur, non suo motu, neq; carne & sanguine reuelantibus, sed à deo illum spiritaliter imbuen- te edoctus pronuntiauit. In hunc igitur modum sancti antistites & separationibus & sacerdotibus uirtutibus omnibus uti debent, ut ipsos mysteriorum autor diuinitus mouerit. Ceteros uero ita pontificibus oportet animum intendere, quæcunq; illi gesserint tanquam à deo agitatatis. Qui enim, inquit, uos spernit, me spernit.

Sed iam ad consequentia dictæ orationis redeamus. Ea peracta pontifex & ipse salutat defunctum, & deinceps qui astant omnes. est enim iucundus atq; honorabilis omnibus diuinæ imaginis æmulis, is qui in sancta consummatus est uita.

Exacta salutatione, defuncto infundit oleum pontifex; memento autem ut in prima sancta regeneratione ante sacrum baptismum, prima sancti symboli participatio traditur initiando post priorem omnem abiectam uestem sancti chris- matis oleum, & nunc in fine omnium defun-
cto

Et itidem infunditur oleum : atqui tunc quidem olei unctio, baptizandum euocabat ad sacra certamina : nunc autem infusum oleum signat eum qui defunctus est, eadem sacra exegisse certamina, sicque fuisse consummatum.

Peractis his pontifex cōdit in loculo dignissimo corpus cum alijs sui ordinis corporibus sacris. Si enim in anima & corpore uitam sanctam qui defunctus est duxit, honorabile erit cum sancta anima, & quod sacris sudoribus cum illa decertauit corpus: hinc diuina iustitia cum suo corpore digna illi largitur præmia ut comiti atque conforti diuinæ siue contrariæ uitæ. Idcirco & sanctorum sacra functio diuinas participationes largitur utrique, animæ quidem in speculatione purissima & uera (eorum quæ geruntur) scientia : corpori uero per sacratissimum (ut in imagine loquamur) unguentum & per diuinæ communionis augustissima signa totum sanctificans hominem, integramque ipsius salutem operans, atque uniuersalibus illustrationibus exactissimam eius resurrectionem fore denuntians. At uero efficientes consecrationis preces, fas non est scripto interpretari, neque ipsarum arcanum siue illas, quæ in his ex deo fiunt uirtutes, è secreto in publicum efferre: sed sicuti nostra habet sacro sancta traditio, ubi

eas secretioribus instructionibus hauseris, atque ad sacratiorem habitum capacioresque intelligentiam diuino amore sacrisque actionibus consummatus euaseris, ad supremam ipsarum scientiam subueheris, diuina luce radiatus.

Illud uero quod pueri quoque qui necdum possunt intelligere diuina, sacri baptismatis altissimorumque communionis sacrosanctæ signorum participes fiant, uidetur quidem prophanis, ut dixisti, rationabiliter irridendum, si auditores minus idoneos episcopi diuina edocent, & non intelligentibus sanctas traditiones nequicquam tradunt: & quod adhuc ridiculosius est, alij pro ipsis abrenuntiant sanctaque ineunt fœdera. Verum oportet tuam sanctam prudentiam errantibus non indignari, sed religiose simul & instructionis illorum gratia cum charitate rationem reddere, & confutare obiecta, & illud insuper addere, iuxta diuinas leges, quo pacto non augustiora omnia nostra scientia circumscribuntur, & plurima ex ijs quæ ignoramus causas habent dignissimas, nobis quidem ignoratas, uerum præstantioribus ordinibus cognitatas. Cõplura item summas illas altissimasque substantias latent, solique sapientissimæ ac sapientiæ auctori diuinitati nota sunt. Verum enim ea de re ista quoque dicimus, quæ sancti præceptores nostri ex pristina traditione

traditione edocti ad nos deriuarunt: aiunt enim quod est uerissimum, infantes si sancta lege formentur, ad sacrum peruehendos habitum, omni errore liberos & uitæ exortes impuræ. Istud cū pijsimis ducibus nostris in mentē uenisset, uisum est admittere infantes hoc modo, ut naturales oblati paruuli parētes, puerū unū ex fidelibus tradāt præclaro diuinarū rerū magistro, sub quo iam puer sit, quasi sub patre diuino sanctæq; salutis alumno. Hunc itaq; præsul spondentē, puerū iuxta sanctā educaturū uitā, requirit ut abrenuntiationē profiteatur, si demq; cōfiteatur, nō (ut illi ridentes aiunt) aliū pro alio imbuit sacris. Neq; enim hoc ille ait, ego pro puero abrenuntiationes facio, aut fidei sacramēta profiteor: sed ita puer renūtiat & pfiteatur, id est, spōdeo puerū inducturū cū ad sacrā intelligentiā uenerit, sedulis adhortationibus meis ut abrenūtiat cōtrarijs omnino, pfiteaturque & pagat diuina quæ pollicet. Nihil igit, ut reor, indignū est, si ad diuinū institutū puer adducit, sanctū habens præceptorē, qui illi diuinarū rerū habitū tradat, malorūq; feruet immunē: tradit autē puero sancta mysteria pontifex, ut nutriatur in ipsis neq; uitā aliā habeat, nisi hanc quæ diuina inspiciat semper, & quæ huiusmodi sancti cōmunionē proficiat, atq; in ijs sacrū possideat

sideat habitum, promoueaturq̄ studiose à susceptore suo.

Ista fili tam multa & adeò præclara, singulariaq̄ functionis nostræ spectacula uideri mihi datum est. Alij fortasse qui perspicaciore animo sunt, non ista solum inspexere, uerum & manifestiora multo ac diuiniora. Et tibi ipsi arbitror illucebunt clariores longè augustioresq̄ pulchritudines, si ad excellentiorem radium his ueluti gradibus nitaris. Mihi igitur ipse quoq̄ o amice perfectiores intelligentiæ consortium trade, meisq̄ ostende luminibus quascunq̄ uideri potueris decentiores, uniusq̄ illius sacratissimæ effigiem præ se ferentes uenustates. Nam confido equidem ex ijs (quæ dicta sunt) insitas tibi diuini ignis excitandas excudendasq̄ scintillas.

FINIS.

EPISTOLA DIONYSII AD

Polycarpum episcopum.

Non sum mihi equidem conscius aduersus Græcos seu alios quoslibet aliquando dixisse: sufficere enim arbitrabar bonis uiris, si id quod uerum est, ipsum in seipso ut sese habeat, & scire & eloqui possent: hoc enim quid sit ritè iuxta legem ueritatis ostenso, inuiolabiliterq; constante, quodlibet quod se aliter habeat, & ueritatem simulet arguetur, aliudq; esse, quàm id quod uerè est, atq; omnino dissimile, & quod illud magis uideatur esse quàm sit deprehendetur: itaq; superuacaneum est ueritatis prædicatorem, contra hos illos ue pugnare. Dicit enim uerè quisq; numisma habere se regium, & habet ille fortassis quandam (ut ita dixerim) particulam, fallacemq; ueritatis imaginem. Ac siquidem istud cōfutaueris, alius rursus, atq; alius eadem de re pertinaci intentione contendet. Porro ipsa ueritatis ratione comparata, & ritè, firmiterq; constante, atq; ita uim suam præferente, ut à nullo prorsus hominum coargui possit, quicquid illud erit quod in aliquo dissideat, nec se ita in omnibus habeat, ipsum ex seipso, insuperabili statui

g 3 ueritatis

ueritatis obiectum detegitur, atq; profternitur
 Hoc itaq; instituto ritè (ut mihi uideor) nisus,
 non aduersus Græcos, aut alios quoslibet dis-
 ferere studui, sed satis esse putauit mihi ex di-
 uina largitate contingeret primum ut de ueri-
 tate bene sentirem, eamq; probè tenerem, tum
 ut de ea quam nossem uerba conueniēter face-
 re possem. Tu autem asseueras sophistā Appol-
 lophanem in me intorquere maledicta, & par-
 ricidam appellare, ut qui Græcorum dictis atq;
 sententijs in eos ipsos parum iuste utar. Atqui
 nos cōtrā uerius obijcere possemus, Græcos po-
 tius aduersus diuina diuinis uti iniustissime ac
 nefario scelere per sapientiā dei diuinę religio-
 nis cultū euacuare moliri. Neq; uero ego quic-
 quam nunc de multitudinis opinione loquor,
 quæ poëtarum fictionibus carnaliter (ut ita di-
 cam) & passibiliter ac perlibēter inherens crea-
 turæ potius quàm creatori famulatur, uerum
 & ipse Appollophanes, diuinis aduersus diui-
 na nefarie utitur. Nam per hanc rerum scientiā
 quæ ab ipso philosophia ritè nominatur, & à
 Paulo beatissimo sapiētia dei appellat, ad auto-
 rē omnium, & eiusmodi quoq; sciētix parentē, or-
 portebat uiros philosophos subuehi. Ac ne ali-
 orū quàm ipsius opinionē cōtra institutū meū
 à ueritate deuiare cōuincā, scire atq; intelligere
 Appol-

Appollophanes debuit cū sapiēs sit, nihil unq̄
 cœlestis ordinis ac motus immutari ulla ratio-
 ne potuisse, nisi autorē suū à quo et ut esset acce-
 pit, et cuius maiestatis potētia cōtinetur in hoc
 se incitantē habuisset, qui ut sacra testantur elo-
 quia, facit omnia & trāsfert. Qua ergo ratione
 non colit eum quē ex hoc quoq̄ cognouimus
 ueraciter esse omniū deū, admiraturq̄ ipsius in-
 effabilē inextimabilemq̄ uirtutē, per quā cun-
 cta subsistūt: quando quidē sol & luna per sum-
 mam uim statu omnino mirabili unā cū cœlo,
 ut essent prorsus immobiles, ipsius imperio pa-
 ruerūt, atq̄ ad dei totius mēsurā in eisdē signis
 omnia constiterunt: erit autē profecō maius
 atq̄ mirabilius, si alia atq̄ etiā præstantiora
 quæ continent ita ferri: quæ uero continentur
 non simul acta memorentur. Et cum item alia
 quædam dies perpetuo lumine triplo fermē,
 quàm solet maior effecta est, & cœlum intra ui-
 ginti horas, quem iam exegerat cursum, retro-
 grediens repetit, dignissimisq̄ miraculo cōtra-
 rijs orbitis tanta mora temporis remeat sol, mi-
 ro atq̄ insolito cursu motū illū annum uaria
 temporū dimēsiōne constantē intra decē hora-
 rū spatiū cōtrahit, ipsumq̄ totū rursus intra de-
 cem alias nouā quandā tenens semitā cōficit,
 hoc profecō miraculū Babylonios tūc merito

terruit, & absq; pugna Ezechiaë, ut qui deo putaretur æqualis, ac mortalibus cæteris uirtute præstare, subiecit: omitto quæ in Aegypto magnificè contigere, & alia quædam signa alibi diuinitus facta. Sola hæc memoro quæ communia sunt atq; cœlestia, & orbi toti atq; omnibus nota. Sed forte dicturus Apollophanes est, hæc uera non esse. Ac istud quidem Persarum, sacerdotum monumentis reseruata historia cōtinet, magisq; nunc usq; triplicis mitri, id est, solis memoriã celebrãt. Verum liceat illi sanè his per ignorantiam, siue per hæsitationem, fidem non accommodare. Agè itaq; illum rursus aggredere. Quid de illo qui tempore crucis dominicæ factus est solis defectu, dicturus es. Eramus tunc ambo apud Heliopolim, amboq; simul incidẽtem mirabiliter soli lunæ globum notabamus: non enim eiusce coniunctionis, tunc aderat tempus, ipsamq; rursus ac hora nona ad uesperam ad solis diametrũ supra naturæ uires restitutam. In memoriã autem illius reuoca & aliud quiddam: nempe enim, ut ipse non ignorat, eam lunæ incidentiam ab oriẽte cœpisse, & usq; ad solaris corporis finem peruenisse, ac tum demum resillisse notauimus. Neq; uero eadem ex parte, ut assolet, & incidẽtia illa & repurgatio facta est, sed ex aduerso

diametri

diametri. Hæc sunt quæ tunc temporis cõtige-
 re naturam profectò superantia, ac soli Christo
 possibilia, qui autor est omniũ, facitq; magna
 & stupenda quorum non est numerus, ista illi,
 si licuerit, dicto. Ea si potes Apollophanes ar-
 gue: nempe enim præsens unà tecũ affui, unaq;
 aspexi, ac dijudicaui omnia, dignaq; sum ad-
 miratione profecutus. Deniq; tunc nescio quo
 afflatus spiritu ad diuinationem quoq; prorup-
 pit Appollophanes, atq; ad me conuersus, hæc
 inquit, O præclare Dionysi diuinarum sunt uir-
 tissitudines rerum: ista interim quãtum episto-
 laris patiebatur angustia dixisse sufficiat. Po-
 tes autem ipse ea supplere quæ desunt, ac deo
 perfecte offerre hominem compluribus in re-
 bus sapientem, fortasse nõ dedignabitur, man-
 suctè atq; humiliter discere sapientissimam re-
 ligionis nostræ ueritatem.

FINIS.

BASILEAE IN OFFICINA

Heruagiana, Anno

M. D. XXXIX.

BIBLIOTECA

Sala...

Núm...

DI
9

0

SALEDO
BIBLIOTECA PROVINCIAL

D
DIONYS
ORATIO
G. L.

Res.

916